СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVII П'ЯТНИЦЯ, 28 ЛИПНЯ 2000 ЧИСЛО 30 VOL. CVII FRIDAY, JULY 28, 2000 No. 30

Проголошено День українського національного прапора

Виповнилося десять років з дня, коли біля будівлі Київської міськради було вперше піднято синьо-жовтий прапор

Цього року 24 липня було вирішено проголосити Днем українського національного прапора. Філософ Сергій Кримський – про символи і значення українського прапора:

– Іван Франко сказав якось, що нація – це сублімація ідеалів. Це дуже цікаве визначення, воно показує роль знаково-символічного аспекту національного життя. Річ у тім, що прапор – це символ і державности, і суверенности, і національної присутности у світі, і національної ідеї. Ці всі явища для України особливо значущі в тому розумінні, що для неї це віковічні ідеали.

(Закінчення на стор. 3)

Співачка народного хору "Гомін" Ганна Попович підносить прапорець під час мітингу біля будинку держадміністрації Києва у понеділок, 24 липня 2000 року. При піднятті прапора 10 років тому вона разом з хором співала "Ще не вмерла Україна", тримаючи цей маленький прапорець.

Фото УНІАН

„Верховина" – рідна мати?

Фестиваль із присмаком суму

Степан Герилів

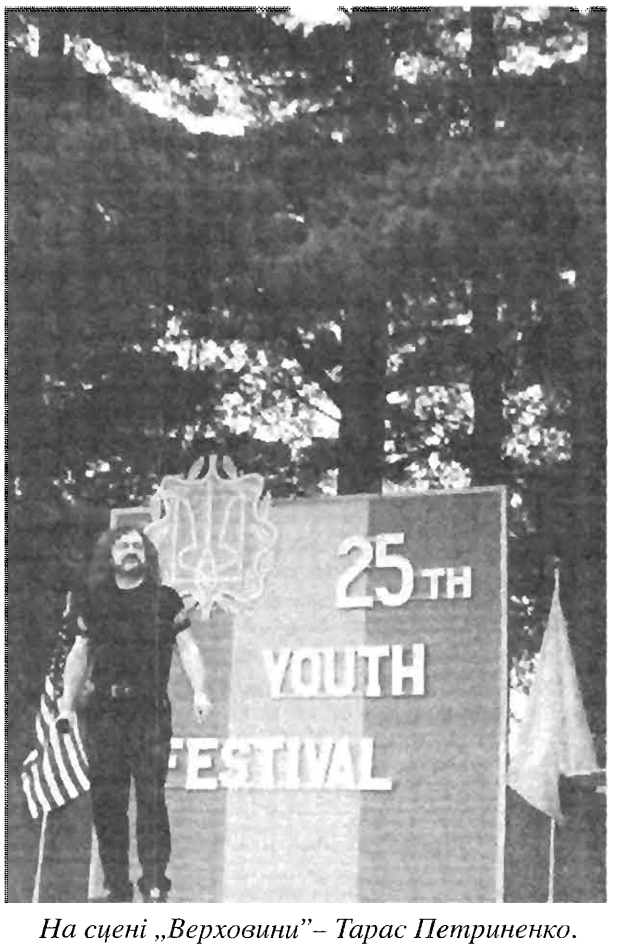
„Верховина"-„Верховина" –
В чужі гори забрела.
Як шматочок України,
Як в Карпатах півсела...

...Чесно, мені так здалося, що я на хвильку-другу завітав до Лавочного чи до Рожанки, що у карпатській Сколівщині. Бракує тільки корів з дзвіночками на шиї. І ще якби не англійська мова, якою віталася, щось жваво розповідала, сперечалася значна частина місцевих українців, то їй-Богу, забувши все на світі, забіг би до будь-якої хатиночки і попросив у гуцулки-господині горнятко квасного молока...

Але „Верховина" – це Українська оселя у горах у Глен Спей, Нью-Йорк, що розкинула свої володіння на 142 акрах землі, у комплекс якої входять головний будинок, два готелі, сім „бонгал", велика театральна заля, тенісні та футбольні майданчики, чудове озеро, басейн та ще багато чого нашого, рідного. А довкруг – дві українські церкви, невелике українське поселення. Не одне покоління тутешніх українців згадує свою „Верховину", як ніжний і теплий вогник такого далекого, а для когось – недавнього дитинства та юности. Бо ж саме тут вчи-

(Закінчення на стор. 11)

Фоторепортаж

На сцені „Верховини"– Тарас Петриненко.

Будівництво російських газопроводів в обхід України – важіль тиску на Київ?

На переговорах урядових делегацій України і Росії, які відбулись у Волинському під Москвою, було розглянуто весь комплекс двосторонніх взаємин між Україною та Росією. З української сторони в переговорах брали участь прем'єр-міністер Віктор Ющенко, віце-прем'єр-міністер Юлія Тимошенко, інші офіційні особи, з російської сторони - голова уряду РФ Михайло Касьянов, заступник голови уряду Віктор Христенко та інші. Сучасні взаємини двох держав в енергетичній сфері дуже складні. Борг України перед компанією „Газпром", за даними російської сторони, складає близько 2 млрд. дол. Голова цієї компанії Рем Вяхірєв вважає, що Україна систематично займається несанкціонованим відбором російського транзитного газу і перепродує його европейським країнам. На думку Р.Вяхірева, виходом з даної ситуації може бути будівництво транзитного газопроводу в обхід України через територію Білорусі та Польщі, яке плянується почати в 2001 році, однак для цього необхідно отримати згоду Польщі, яка поки не дала офіційної відповіді щодо реалізації такого проєкту.

Паралельно відбулися переговори урядових делегацій, де обговорено торговельно-економічні відносини двох країн, зокрема питання дотримання режиму вільної торгівлі, врегулювання низки питань, пов'язаних з перебуванням Чорноморського флоту Росії в Україні, а також „нульовий варіант" розділу боргів і активів колишнього СРСР.

Прем'єр-міністер України Віктор Ющенко вважає, що будівництво газопроводу в обхід української території, політично неправильне з точки зору перспективи двосторонніх взаємин. Треба підходити до питання будівництва обхідного шляху без емоцій, оскільки зайвих грошей не має ні Україна, ні Росія. Наступного тижня в Україну вилітає спеціяльна комісія на чолі з віце-прем'єром РФ Віктором Христенком, яка обміняється пропозиціями з українською стороною про створення загального енергетичного балянсу споживання та оплати газу, регулювання цін в

(Закінчення на стор. 2)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Лунають вимоги оголосити „персоною нон-грата“ посла Росії І. Абоїмова

КИЇВ. – Представники Українського Народного Руху, Конгресу української інтеліґенції, Української національної консервативної партії, Всеукраїнського товариства “Просвіта“ ім.Т.Шевченка та новоствореної громадської організації “Україні – єдину помісну Православну Церкву“ вимагають оголосити персоною “нон-грата“ посла Росії в Україні Івана Абоїмова за антидипломатичну поведінку і провокаційні заяви щодо міжнаціональної ситуації в Україні. Про це від імені цих організацій заявив народний депутат, член фракції УНР, голова “Просвіти“ Павло Мовчан. За його словами, І.Абоїмов дозволив собі “недипломатичний випад“, зробивши заяву щодо дій Львівської влади, яка намагалися протидіяти “русифікації державного і громадського життя в Україні“.На його думку, І.Абоїмов діє, як “представник ЦК, відстоюючи на території України виключно російські імперські інтереси“. П.Мовчан наголосив, що посол “дезінформує керівництво РФ“ щодо “російськомовної ситуації в Україні чим створює небезпеку для українсько-російських взаємин.

Польща проти плянів, які могли б зашкодити Україні

КИЇВ. – Міністер економіки та енергетики Польщі Януш Штайнгофф заявив у Варшаві, що Польща не погоджується з російськими плянами будівництва нових газопроводів з Росії в Европу в обхід території України. Після зустрічі з міністром палива та енергетики України Сергієм Єрміловим міністер сказав, що Варшава виступатиме проти плянів, які б могли зашкодити інтересам України. Він додав, що Польща зацікавлена у будівництві другої черги польської ділянки трубопроводу, але не за рахунок України. Польща перебуває у скрутному становищі. З одного боку, вона зацікавлена у будівництві трубопроводу, з іншого – їй важливо зберегти дружні взаємини з Україною. Однак уряд має враховувати можливість втрати прибуткового проєкту, оскільки “Газпром” розглядає альтернативний варіянт будівництва трубопроводу в Західню Европу через Фінляндію.

В Азовському морі виявлено нове родовище газу

СИМФЕРОПОЛЬ. – В Азовському морі, за 10 км від Керченського півострова виявлено нове родовище газу, повідомляє, з посиланням на керівництво державної акціонерної компанії “Чорноморнафтогаз”, кримська радіостанція “Транс-м-радіо“. За розрахунками “Чорноморнафтогазу”, на введення родовища в експлуатацію необхідно 12 млн. дол., які окупляться протягом двох років.

„Оновлені“ комуністи активізуються

КИЇВ. – Відбувся Установчий з’їзд Комуністичної партії України (оновленої). КПУ(о) задеклярувала готовність співпрацювати з усіма учасниками загальнодержавного політичного процесу. За словами обраного на з’їзді голови партії, члена депутатської групи „Трудова Україна“ Михайла Савенка, „зашорена опозиційність лівих нині їм тільки шкодить, і внаслідок відстороненої політичної позиції комуністи більше втрачають, аніж отримують“. Як сказано на з’їзді, КПУ(о) не претендує на спадкоємність від КПРС. Статутом КПУ(о) передбачено, що максимальний термін перебування однієї людини на посаді голови партії не може бути більшим, ніж два терміни підряд.

УНІАН

ТІЛЬКИ ФАКТ

Прем’єр-міністер України Віктор Ющенко вважає, що відновлення роботи єдиної електроенергетичної системи з Росією покищо не виглядає можливим.

◆

У Криму буде створена Асоціяція незалежних видавців і розповсюджувачів преси, що дозволить значно здешевити цей вид послуг і зекономити кошти для розвитку друкованих засобів масової інформації.

◆

Витікання нафти сталось внаслідок дій злодіїв, які просвердлили отвір у нафтопроводі Лисичанськ-Кременчук біля с. Жемчужне Юр’ївського району, в результаті цього нафтопровід було тимчасово перекрито.

◆

Проблеми реформування підприємств легкої промисловости та захист вітчизняного товаровиробника “від сваволі чиновництва” стали предметом обговорення на засіданні ради Міжнародної спілки українських підприємств (МСУП) в Одесі.

◆

Роботи з реконструкції Бесарабського кварталу столиці, ймовірно, розпочнуться цього року, – повідомив головний архітектор Києва Сергій Бабушкін.

◆

Леонід Грач, спікер кримського парляменту, і Ернст Мєллеман, віце-президент Ради Европи, обговорили питання залучення інвестицій у кримську економіку.

◆

Колишній грузинський дипломат Георгій Махарадзе, засуджений у США два роки тому як винний у автовій аварії у Вашінґтоні, переданий владі Грузії, де він продовжить відбувати покарання.

◆

В Києві буде збудовано церкву Введення в храм Пресвятої Богородиці (Української Православної Церкви Київського Патріархату).

◆

Масова загибель риби сталася біля м.Бердянська у зв’язку зі значним зниженням рівня кисня через високу температуру повітря і води.

Будівництво...

(Закінчення зі стор. 1)

ув’язці з платоспроможністю українського ринку, що повинно зняти проблему несанкціонованого відбору.

Р.Вяхірев сказав, що переговори, які пройшли між главами уряду Росії та України ніяких „певних результатів не дали“. Він висловив сумнів, що Україна припинить несанкціонований відбір газу при здійсненні транзиту російського природного газу через українську територію.

У Києві 26 липня продовжаться українсько-російські переговори щодо розрахунків за російський газ. Домовлено про створення українсько-російській комісії, яка протягом 10 днів має підготувати до підписання відповідний меморандум з питань, які порушувалися в ході зустрічі. В.Ющенко відмовився коментувати цифри боргу України за газ, але зауважив, що в IV кварталі треба „вже починати працювати по-новому, оскільки є бажання і добра воля рухатися уперед”. У той же час він вважає, що питання боргу „практично закрите”. Російська сторона також підтвердила свою участь в будівництві ядерних енергоблоків на території України за фінансової підтримки ЕБРР.

Цікаве продовження мала історія з побудовою „альтернативного” газопроводу територями Білорусі, Польщі та Словаччини. Під час недавньої візити до Москви польського президента Александра Кваснєвського Володимир Путін нагадав йому про неї. Після повернення до Варшави Кваснєвський був змушений повторити, що Польща не робитиме нічого, спрямованого проти України... Й от тепер Михайло Касьянов сказав українському колезі, що Росія взагалі відмовиться від ідеї будівництва газопроводу, якщо будуть налагоджені взаємини з Україною й вирішені усі делікатні питання. Отже, була ідея побудови альтернативної труби, спрямованої проти України, чи ні, однак якщо від неї можна так легко відмовитись, значить, вона й сприймається в Кремлі виключно як важіль тиску на Київ...

УНІАН

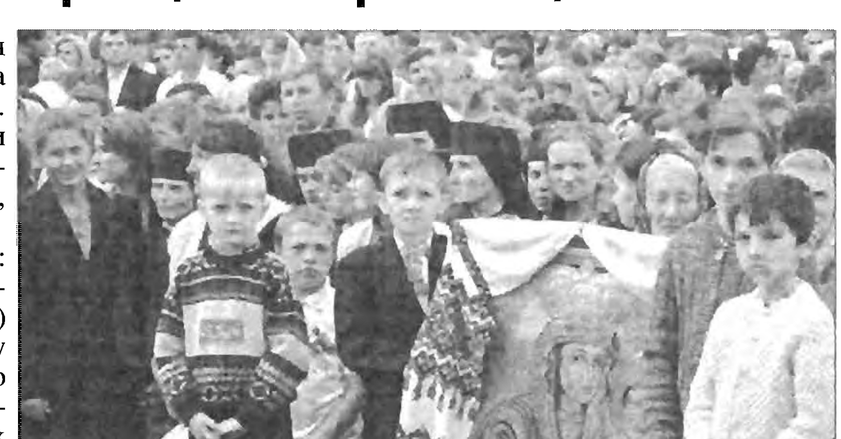

Всеукраїнська проща в Зарваниці

Церкву в селі Зарваниця Тернопільської области, можна сказати, будували усім миром. На теренах Канади й Америки збірку коштів провадив о. Ганкевич із Гамільтону, Онтаріо, про що “Свобода” не раз писала.

І от мрія прочан здійснилася: у новозбудованому Зарваницькому храмі (на фото зліва) вперше відправлено Службу Божу у відзначенні Великого Ювілею Української Греко-Католицької Церкви у рамках відзначення 2000-річчя Різдва Христового.

Архієрейська Проща відбулася 22-23 липня, служили в ній 40 єпископів – членів Синоду УКЦ з багатьох країн світу. В ній взяли участь 500 тисяч прочан з усього світу, в тому числі з США, Канади, Великої Британії, Польщі, Німеччини та інших країн.

Прочани з іконами Богородиці в руках слухають Святу Літургію – кульмінацію Всеукраїнської прощі у селі Зарваниця

Фото **Романа Вороновича** (Ukrainian Weekly)–УНІАН

ТЕМА ТИЖНЯ

Створюється Фонд відшкодування за примусову працю в Німеччині

6 липня ц. р. парлямент Німеччини прийняв закон, який передбачає заснування фундації у розмірі 10 мільярдів німецьких марок для виплати відшкодувань усім колишнім поневоленим робітникам, які сьогодні проживають в різних країнах світу. Заступник міністра фінансів США Стюарт Ейзенштат, представники Польщі, Росії, України, Білорусії, Чехії та голова конференції з питань розгляду заяв євреїв підписали остаточний договір у Берліні.

Відшкодування охоплює не лише фінансову допомогу, але й означає історичне визнання поневолених робітників як жертв нацистського режиму. Німецькі законодавці видали окрему резолюцію, яка передає вибачення перед колишніми робітниками „за погане ставлення до них німців", а саме „позбавлення будь-яких прав, насильне виселення з країни та використовування у власних інтересах". До одноразового відшкодування додається лист президента Німеччини Рау, у якому він просить вибачення у жертв нацистських злочинів, скоєних керівництвом Третього рейху.

Уряд Німеччини надасть половину коштів, необхідних для заснування фундації, а німецькі підприємства, які використовували працю поневолених, внесуть другу частину до фонду. Під час дискусій представник уряду Німеччини Отто Ламбсдорф гостро критикував німецькі підприємства, які ще не внесли кошти до фонду. Кожне німецьке підприємство, навіть засноване після війни, сказав він, зобов'язане брати участь у цій ініціятиві.

Підраховано, що під час війни уряд Німеччини використовував працю близько 10 мільйонів чужоземних робітників та полонених, які працювали на великих та малих німецьких підприємствах, а також у деяких церковних організаціях. Ті, хто примусово працював для сільського господарства, так само як і для німецького уряду, зможуть отримати відшкодування. Фонд також виплачуватиме відшкодування людям, які використовувалися для медичних експериментів та досліджень. Однак, аплікації до розгляду прийнято лише від тих, хто були живими до 16 лютого 1999 року.

Більшість з тих, хто залишився живим, а це приблизно 900,000 колишніх робітників, проживають у Центральній та Східній Европі. Фонди відшкодування в Україні, Польщі, Росії, Чехії та Білорусі розпочнуть свою роботу вже цього року. За розповсюдження аплікацій у вищезгаданих країнах буде відповідати Міжнародна організація з питань міґрацій, яка має свої представництва по цілому світі. Робітники примусової праці, які залишилися живими, отримають приблизно по 15,000 німецьких марок. Робітники, які працювали в кращих умовах на німецьких підприємствах, отримають по 5,000 марок. Представники Білорусі, Польщі, Чехії, Росії та України висловили своє незадоволення з приводу недастатнього контакту з ними під час прийняття різних рішень. Під час конференції деякі представники східньо-европейських країн були незадоволені сумою відшкодування. „Сума такого розміру є образою зі сторони німецького уряду", – сказав голова Спілки жертв України Маркіян Демидов.

13 червня ц. р. уряди Німеччини та США прийняли рішення про відхилення будь-яких позовів проти німецьких підприємств зі сторони колишніх робітників примусової праці після того, як фундація розпочне свою роботу. Підписаний договір забезпечує юридичну недоторканість німецьким підприємствам та урядові Німеччини. Президент Клінтон дав наступну оцінку договору між урядами США та Німеччини: „Нарешті підписано договір, який полагоджує правопорушення, скоєні урядом Німеччини під час Другої світової війни". Деталі процесу розгляду аплікацій все ще обговорюються. Найбільш ускладненим є визначення критеріїв, за якими будуть відбиратися особи для надання відшкодування.

(Закінчення на стор. 6)

АМЕРИКА І СВІТ

Надзвуковий літак впав після злету в Парижі

ПАРИЖ. – Через дві хвилини після злету рейсом Париж – Нью-Йорк розбився французький надзвуковий літак „Конкорд". Загинули 100 німецьких туристів, які мали здійснити подорож по Карібському морі, 9 летунів і, очевидно, 4 працівники готелю, на який впав літак. Трудноці почалися ще на злеті, коли загорівся один з лівих двигунів. Машину вже не можна було зупинити і летуни вирішили зробити часткове коло над летовищем, але не встигли здійснити намір. Літак впав на землю і, маючи повні баки пального, вибухнув. Живим залишився лише один з пасажирів, який запізнився на летовище. Катастрофа „Конкорда" була першою в історії цих літаків, які вийшли на летунські лінії в 1976 році. Назву літакові дано на честь британо-французької угоди 1962 року про створення надзвукового лайнера. Переліт „Конкорда" через океан до Америки тривав тільки 3 години 40 хвилин на висоті 18 кілометрів. Збудовано 20 таких машин, з яких досі літало 11 у Британії і 4 – у Франції.

Б. Клінтон на зустрічі „Великої сімки"

ІТОМАН СИТІ, Японія. – Минулого тижня обставини змусили Президента Билла Клінтона швидко переметнутися з однієї делікатної дипломатичної справи до кількох інших. Він залишив у Вашінгтоні не закінчені переговори про замирення на Близькому Сході та подався до Японії, на економічну вершинну конференцію семи найбагатших країн – США, Японії, Німеччини, Франції, Британії, Італії та Канади, котра проходила на острові Окінава. Там він відразу після свого прибуття, намагався розвіяти невдоволення мешканців острова з приводу присутности американського війська. Однак головною метою керівників найбагатших держав світу було обговорити існуючі проблеми і знайти шляхи зменшення різниці між бідними та багатими країнами світу, а також ефективні способи боротьби з СНІДом (АІДС), туберкульозою і малярією. У зустрічі також брав участь російський президент В. Путін.

М. Касьянов стурбований статусом російської мови в Україні

МОСКВА. – Прем'єр-міністер Росії Михайло Касьянов висловив занепокоєння станом російської мови в Україні. Як повідомляє аґентство РБК, ця тема обговорювалася в ході переговорів М.Касьянова з прем'єр-міністером України Віктором Ющенком. М.Касьянов після закінчення переговорів зазначив, що "є інформація, яка свідчить про те, що в українських школах згортається система вивчення російської мови". За словами російського прем'єра, це непокоїть уряд РФ, оскільки в його зовнішній політиці саме гуманітарний аспект є одним з ключових. Українське керівництво в той же час не згодне з подібною оцінкою. "У випадку, якщо оцінка російського уряду цього питання обґрунтована, воно може бути уреґульоване в рамках спеціальної підкомісії, – сказав прем'єр-міністер України. – У европейських державах, якими є Росія та Україна, не повинно бути обмежень з вивчення мов національних меншин".

США запропонують африканцям допомогу для боротьби із СНІДом

ВАШІНҐТОН. – США мають в пляні запропонувати африканським країнам, які межують зі Сахарою, позичку в сумі 1 більйон долярів кожного року для придбання американських ліків проти СНІД (AIDS) і медичних послуг боротьби зі згаданою хворобою у тих реґіонах, які стали її епіцентром. Пропоновану програму було уможливлено після того, як у травні п'ять міжнародних фармацевтичних фірм погодились зменшити ціни африканським країнам за ліки у боротьбі з хворобою СНІД та її вірусом. Африка вже має 50 млн. осіб, заражених вірусом СНІДу – значно більше, ніж в інших країнах світу.

День українського ...

(Закінчення зі стор. 1)

Упродовж кількох сторіч український народ боровся за ці ідеали. Це підбиття підсумків, ознаменування саме цих споконвічних ідей та ідеалів.

Символ – це особливий знак, який має безліч значень.Тому для України національний прапор – це символ не тільки державний чи національний, це символ її історії. Слово „символ" означає в перекладі з грецької „з'єднання". Дійсно, національний прапор об'єднує не тільки всіх громадян України в одну політичну націю – в певному сенсі, це об'єднання земного і небесного. Символіка синьо-жовтого кольору – це не тільки загальноприйнята інтерпретація пшеничного поля й неба. Це ширше – символіка земного і святого. Кожна нація має свої святині. І кольори українського прапора дуже точно відображають цю обставину – ми маємо не тільки поле, працю, будні, але й храм. Є ще один аспект аналізу символіки кольору. Блакитне – це завжди в іконописі і в живописі символ небесного, абсолютного начала. А жовтий – це символ сонця, символ великого Хорса, давньослов'янського бога. Це також нагадує нам про віковічні цінності. І це надзвичайно вдала комбінація. Я розумію, що козацькі прапори були червоного кольору, ОУН-революційної – малиново-чорного. Це були кольори, які означали або певні епохи, або окремі політичні настрої.

Поєднання синього і жовтого дає об'єднуюче віковічне начало, не пов'язане з жодними політичними течіями чи навіть історичними епохами. Це наскрізний образ, котрий проходить крізь усю українську історію.

Наталя Трофімова,
(„День")

Л.Кучма не голосував за суверенітет 16 липня 1990 року – заява партії „Собор"

КИЇВ. 24 липня, УНІАН. – Леонід Кучма не голосував за Декларацію про державний суверенітет України, йдеться у заяві Української народної партії „Собор", переданій УНІАН. Про це свідчать офіційні матеріали щодо голосування від 16 липня 1990 року. Як повідомлялося, 17 липня 2000 року Л.Кучма заявив, що Декларація про державний суверенітет була прийнята,"коли практично ще існував Радянський Союз, і свідчила про стан душі депутатів, які за неї голосували" і що він, „як і інші депутати, що голосували за незалежність, добре подумав, на яку кнопку тоді натиснути". Однак, як сказано в заяві „Собору", депутат Л.Кучма, як засвідчують дані поіменного голосування, не голосував за декларацію і взагалі не брав участи у голосуванні. Його прізвища також немає серед 17 депутатів, які з поважних причин не змогли проголосувати 16 липня, але надіслали у секретаріят Верховної Ради заяви з проханням долучити їхні голоси до тих, хто висловився „за" декларацію.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу - відповідно $40.00 і $25.00. В Україну, Европу й Австралію $50 (авіяпоштою - $160, в Австралію - $175). За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Дописи, підписані авторами, не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор - Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Ігор Пилипчук, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто; Верстка - Павло Стокотельний; Реклама - Марія Осціславська; Адміністратор - Володимир Гончарик.

Чи не час перейти до поєднання?

Від 14 до 16 липня ц.р. в Перемишлі тривав V Всесвітній з'їзд „кресов'яків" – колишніх мешканців східніх теренів довоєнної Польщі. Як і два роки тому, урядові особи, передбачаючи антиукраїнські настрої з'їзду, відмовилися від участи у ньому. Тільки спікер польського парляменту Мацєй Плажинський приїхав у ці дні до Перемишля, але для того, щоб побувати на змаганнях з футболу парляментаріїв Польщі і Угорщини. Близько 300 учасників з'їзду представляли 44 громадські організації Польщі, Америки, Австралії, Великої Британії, України. Провідники Польщі не помилились у своїх передбаченнях: на з'їзді домінували антиукраїнські настрої. Почався з'їзд у Бірчі вшануванням пам'яті полеглих в боях з УПА. Тут, а також на наступних імпрезах з'їзду, рефреном звучав осуд на адресу ОУН, яка „має бути визнана за злочинну організацію, а український народ має бути вивільнений від злочинів цієї організації так само, як німецький народ має бути вільний від гітлерівського фашизму". На з'їзді говорилося: „Ми не можемо миритися з фальшуванням історії, коли злочини називають польсько-українськими конфліктами, а різню – визволенням України. Чи безборонні особи й справді становили загрозу для української держави? Для нас ОУН і УПА є синонімами злочину, пожоги і грабунку". На з'їзді було піддано гострій критиці парлямент і уряд Польщі, які, на думку „кресов'яків", виявляють „улеглість" щодо України. З'їзд зажадав від парляменту і уряду визнання за геноцид „злочинів українських і литовських націоналістів стосовно польського населення до 1947 року", перегляду угод з Литвою, Україною і Білоруссю щодо компенсацій за виселення населення так, щоб ці кошти не обтяжували польських платників податків, надання польським меншинам в цих країнах тих же прав, які мають литовська, українська і білоруська меншини у Польщі.

Учасники з'їзду зауважили присутність у Перемишлі Мацея Плажинського і запросили його на відкриття пропам'ятної дошки на честь Юзефа Пілсудського. Спікер не міг відмовитися від цього запрошення і дістав нагоду висловитися з приводу порушених проблем. „Важко дивуватися тому, що тут лунають гострі слова, – сказав він. – Я приймаю їх до відомости і у якийсь спосіб розумію, але потрібен компроміс у прочитанні історії. Ми дивимось на історію очима поляків, а українці чи литовці дивляться зі свого боку. Не будемо фальшувати історії, але маємо говорити про неї менш емоційно, а вшановуючи своїх героїв, маємо водночас будувати шанси на добру співпрацю". Певною мірою спікера підтримав президент Світового конґресу „кресов'яків" Ян Скальський, який сказав: „Декретування поєднання через зустріч президента Кваснєвського з „демократом" Кучмою нічого доброго не дасть, тому що не буде поєднанням людей. А до людей треба дійти. Поєднання можливе лише на засадах правди. Чи можна уявити собі в Европі більш близькі народи? Ні. Ми є і були співмешканцями однієї землі".

Так, історія народу зобов'язує пам'ятати минуле. Але треба й розуміти це минуле, щоб від розпалювання ненависти переходити до розуміння і вибачення. Невже 300 осіб старшого віку, які приїхали до Перемишля, й досі не збагнули, які сили і в чиїх інтересах спровокували в минулому криваве зіткнення двох народів? Невже не усвідомлюють, що настав час міжнародного осуду комуністичного режиму, який поділяв і володарював, зміцнюючись на братовбивчих конфліктах? А чи поляки безгрішні? Чому заяви з'їзду щодо УПА співзвучні з позицією українських комуністів?

Ян Скальський сказав, що „кресовість буде завжди, навіть коли помруть ті, хто народився на Кресах". Може й так, бо людям притаманно пам'ятати місця молодости. Але чи треба при цьому постійно гудити колишніх сусідів?

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про мій не-мій Гантер

Справді, це мій і не-мій Гантер, бо ж не можу і не маю морального права називати його своїм, так як це можуть усі ті українці, які там або постійно проживають, або перебувають часто і літом, і зимою, і тим є насправді мешканцями того гірського містечка, яке наші повоєнні біженці-„діпісти" відкрили і прийняли за своє ще перед пів століттям, в тузі за Карпатами, які залишили ген-далеко.

А все ж і в моєму серці ця перлина Кетскильських гір із красою природи та привітними обличчями зайняла особливе місце впродовж цих довгих років і частих коротших та довших відвідин. Саме з ними виринають припорошені часом картини десь зі закутка пам'яті, здавалось б, давно забуті. Ось пригадуються перші відвідини, з малими ще дітьми, після закінчення пластових таборів на „Вовчій Тропі". Приязні обличчя господарів „Кобзярівки", Олі та Влодка, тихий шум річки за вікнами у липневу ніч, сердешні розмови.

„Ксеня" (бо ж така була назва першого українського мотелю у Гантері) нагадувала мені у цих часах давнє галицьке приходство із статечними панами, що грали у їдальні бриджа, і панями-„добродійками", що сиділи перед „Ксенею", споглядаючи на шлях, яким мчали авта, і розповідаючи, „хто, з ким і коли". А там кожного літа когось із того товариства не ставало, бо відходив на вічні вакації. Ті, що залишилися, шукали іншого „четвертого до бриджа" та іншу паню-добродійку до нешкідливих пліток. Але вибирати було завжди з кого, бо товариське життя розцвітало щораз краще, завдяки тим, що полюбили цілим серцем Гантер. Та ж рік-річно Еко виставляв свої незабутні картини у приміщеннях „Ксені", а відтак вже велика група наших художників перенеслася до „гражди" біля церкви. Там також почала звучати у концертах наша добра музика, що притягала не лише наших слухачів, але і чужих. І так з роками літній український Гантер виборов собі престижне місце у розвитку та пропаганді української культури.

Прийшов час, що ця гірська закутина здобула приплив молодої української крові. Тут знайшли своє приміщення, завдяки гостинності постійних українських мешканців, молоді пластуни, що вивчали серед лісів мистецтво провідництва. В ці роки можна було переживати ще раз молодість, можна було переживати чар Свято-Іванської ночі та слухати гантерського „трубадура" Ерка, як при супроводі гітари співав „Гуцулку Ксеню". А роки йшли, пливли, прийшов час, коли можна було вже побачити друге, а то й третє покоління пластунів і пластунок, для яких Гантер став також близьким і радісним місцем пластування.

Змінилися покоління, змінилися обличчя ентузіястів Гантеру, але любов, зроджена до цього місця минулим, залишилася надалі. Бо як інакше пояснити те, що тут і сьогодні процвітає високоякісна музика, що у гражді можна побачити на виставці високоякісні твори наших художників, що не бракує наших відвідувачів, і що полюбили Гантер, так як ми, члени „четвертої хвилі"? Як радісно було возити їх по гірських доріжках, по зелених лісах та слухати їхні вигуки: „Та ж це зовсім, як у Карпатах!". А Гантер показувався перед своїми прибраними дітьми завжди якнайкраще.

Проминуло і це. Залишилися спомини. Сумні й веселі, давні й, здавалося б, учорашні. А Гантер зі своєю красою природи, з цією рідною для нас закраскою немов простягає дружню руку і каже: „Не сумуй. Вертайся завжди до мене. Я вигладжу зморшки твоїх сумних спогадів, а в заміну дам тобі найкращу в світі пісню – цей шум лісів і сонячне тепло, й вони ходитимуть до віку за тобою, куди б тебе життя не понесло...".

І ось я їду знову шляхом 23 у напрямі „нашого Гантеру". Минаю так добре знані оселі поодиноких українських родин, аж до місця, де була „Ксеня" і де з-за дерев виглядає так добре знана наша гуцульська церковця та гражда і шлях, що зветься „українським". А перед моїми очами довгою чергою проходять тіні тих, що полюбили Гантер. Ідуть безконечною чергою по тому шляху, що був їхнім. Бо колись це були ті, які полюбили його і створили незгасну легенду про цей „наш, не-наш" Гантер, яка буде завжди жити в історії нашого буття.

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Свобода" стала розрадою

Від 50-их років ми з чоловіком П.Домченком передплачували „Українські вісті", цінували цю газету, час від часу фінансово її підтримували. Та настав час, коли „Українські вісті", на превеликий жаль, перестали виходити і нам на допомогу прийшла „Свобода", яка мені дуже сподобалась. У тижневику є що читати, а формат його зручний для користування. Отже, стаючи переплатницею „Свободи", посилаю чек на 50 дolярів, а усім працівникам „Свободи" бажаю щастя, здоров'я, сил і успіхів в житті.

Марія Домченко,
Чикаго

Поправки

У "Свободі" ч. 27 від 7 липня надруковано матеріял "Вашінгтонську групу УНІС очолив Ігор Котлярчук". Українська Національна Інформаційна Служба (УНІС) і Вашінгтонська група – це дві різні організації, які очолюють різні особи. Ігор Котлярчук став восьмим за рахунком головою Вашінгтонської групи, яка об'єднує українсько-американських професіоналлістів та базується у Вашінгтоні.

В минулому числі "Свободи" від 21 липня на стор. 20 у переліку спонзорів Діяспорної Олімпіяди-2000 замість "Українська радіопрограма у Філядельфії" слід читати "Українська радіопрограма "Нині" у Філядельфії".

Після аудиту НБУ готується відновлення фінансування України

КИЇВ. – Візита української делегації до штаб-квартири Міжнародного Валютного Фонду (МВФ) у Вашінґтоні для переговорів про відновлення кредитування України, що плянувалася на 22-24 липня, переноситься на 31 липня. Українську делеґацію на переговорах очолить перший віце-прем'єр-міністер Юрій Єхануров. До її складу увійдуть міністер фінансів Ігор Мітюков і голова Національного Банку України (НБУ) Володимир Стельмах. Візиту перенесено на прохання американської сторони для того, щоб встигнути організувати зустрічі української делеґації з усіма офіційними особами у Вашінґтоні, зокрема з директором-розпорядником фонду Горстом Кьоллером, який може прийняти українську делеґацію лише у перші дні серпня. Міністер фінансів І.Мітюков сподівається, що переговори з керівництвом МВФ будуть успішними. За інформацією І.Мітюкова, заплянувано зустрічі української делеґації, яка перебуватиме у Вашінґтоні 3-4 дні, з керівництвом департаментів фонду, що працюють з Україною, директорами МВФ від інших країн. Плянується провести переговори на найвищому рівні зі Світовим банком, а також з представниками уряду США. Ця візита ставить на меті обговорення попередніх умов відновлення фінансування України, які раніше висувались МВФ, для винесення даного питання на розгляд директорів фонду. МВФ восени минулого року припинив кредитування України за програмою розширеного фінансування, що передбачає виділення понад 2 млрд. долярів. Керівництво фонду звинуватило Україну в завищенні даних про резерви валютного фонду країни. Разом із тим аудити НБУ, проведені на прохання МВФ, не виявили нецільового використання Україною кредитів фонду.

Україна виконала майже всі умови МВФ, необхідні для відновлення фінансування, повідомив перший віце-прем'єр-міністер Юрій Єхануров. Він нагадав, що під час роботи останньої місії МВФ було визначено 11 пунктів умов. Станом на 21 липня вирішено найголовніші питання, серед яких – взаємини між НБУ і Міністерством фінансів. "Досягнуто всіх необхідних угод", - зазначив перший віце-прем'єр-міністер. Ю.Єхануров також повідомив, що Верховна Рада у передостанній день роботи п'ятої сесії не змогла вирішити питання щодо скасування 23-відсоткового акцизу на експорт насіння соняшнику. "Сьогодні можна говорити, що один пункт не виконаний, всі інші питання виконані", - зауважив він, додавши, що "ми проситимемо керівництво МВФ підготувати записку до засідання Ради директорів фонду". Разом з тим перший віце-прем'єр наголосив, що українська делеґація під час візити до Вашінґтону не говоритиме про те, "що нам конче потрібні ці кредити і ми не ставимо питання про якісь конкретні кошти". Україна з вересня минулого року продемонструвала, що може впоратись самостійно, "для нас головне - визнання МВФ, що Україна робить реформи самостійно і своєчасно".

Перший віце-прем'єр-міністер України Ю. Єхануров сподівається, що Світовий банк (СБ) надасть перший транш у рамках програмної системної позики (ПСП) вже цього року. Українська делеґація під час візити до Вашінґтону плянує обговорити це питання з керівництвом СБ на початку серпня.

(Закінчення на стор. 20)

В Україну – з пластиковими картками

Тепер, вибираючись в Україну, перевірте, чи маєте в кишені пластикову картку з банку або кредитівки, де знаходиться ваш рахунок (ATM card), бо в Україні – як і в Америці, і решті Европи – при допомозі цієї картки ви можете одержати готівку з банкомата.

Перші банкомати появились в Україні декілька років тому, але звичайно вони розпізнавали тільки „свої" картки, видані банком, який обслуговує даний автомат. Цього року банкомати, принаймні у Києві і Львові, вже підключені до ґлобальної мережі і картка, видана банком або кредитівкою в Америці, виплачує готівку, наприклад, в Українському Домі на Хрещатику (до речі, колишньому „Київському філіялі Музею Леніна в Москві") так само швидко, як машина "АТМ" в Чикаґо чи Парсиппані.

Деякі банкомати в Україні навіть пропонують вибір: доляри або гривні, але для туриста брати доляри не робить сенсу, бо щоб купити будь-що, треба перед тим поміняти їх на гривні.

Крім пластикової картки, щоб дістати гроші з банкомату треба ще набрати на клявіятурі свій особистий код. В Україні, як і в інших країнах Европи, клявіятура на банкоматах позначена тільки цифрами, не літерами й цифрами, як у США, тому ті власники банкових рахунків, яких особисті коди складаються з літер, або літер і цифр, мусять запам'ятати свій код виключно в цифрах. Це легко робити: розміщення літер на банкоматовій клявіятурі таке саме, як на клявіятурах американських телефонів. Таким чином, щоб вибити особистий код „Svoboda", треба набрати 7862632.

Тепер, перебуваючи в Україні, не треба носити з собою повно готівки за пазухою. Вистачить мати трохи готівки і кредитні та банкові або дебітні пластикові картки. Готівкові закупи можна робити при допомозі грошей з банкомату, а щораз більше бізнесів – ресторанів і крамниць – також дають послуги на кредитні картки, здебільшого VISA і American Express. (Master Card приймає ще порівняно мало підприємств). А в ресторанах, коли розплачуєтесь кредитною карткою, краще залишити офіціянтці "на чай" готівку, бо в Україні ще не усі власники ресторанів відразу віддають цю частину рахунку людині, яку хочете винагородити за гарні послуги.

Р. Хомяк,
Вашінґтон

Віталій Карпенко,
політичний оглядач „Свободи"

За що олігархи ненавидять Юлію Тимошенко?

Доля української економіки, а отже й української державности, вирішується нині, можна сказати, на енергетичній ниві. Нафта, газ, електрика – ось хліб промисловости, рушій транспортного зв'язку, світло і тепло в оселях громадян. Ці три чинники, тісно переплетені між собою, становлять енергетичну сферу, керувати якою доручено віце-прем'єрові України Юлії Тимошенко.

Як виявилось, ця тендітна на вигляд жінка не тільки досконало знає тонкощі енергетичної справи (свого часу керувала Єдиними енергетичними системами), а й має сильну волю та залізну руку. Нова енергетична політика, яку через Юлію Тимошенко проводить уряд, зустріла шалений спротив з боку українських олігархів, але її позитив уже відчули рядові громадяни. Принаймні, з приходом Юлії Тимошенко припинилися відключення електроенергії по реґіонах, що ставало вже сумною традицією, вирівнялась частота струму в мережах, люди полегшено зітхнули.

Та все це виявилося не довподоби українським олігархам, до бездонних кишень яких з енергетичних мереж, здавалося б, безперервним і потужним потоком перепомповувались дармові гроші. І тут почалася справжня війна проти уряду і особисто Юлії Тимошенко, з використанням так званих інформаційних технологій (через засоби масової інформації, залежні від олігархів), компроматів, інтриг на владному Олімпі тощо. У суспільну свідомість сіялись зерна недовіри до Ющенка, Тимошенко і нинішнього уряду загалом. Президент озвучив потаємну думку олігархії: треба, мовляв, зліквідувати посаду віце-прем'єра з питань енергетичного комплексу як недоцільну. Але проти твердо виступив прем'єр Ющенко, і посада ця залишилась, а на посаді залишилась Тимошенко. Зате змушені були піти "енергетичний" міністер та керівники Укрнафтогазу, яким, схоже, урвалася "золота жилка".

Тоді олігархія пішла в атаку, як кажуть, з відкритим забором. Для цього була використана популярна телепередача Вячеслава Піховшика „Епіцентр" на студії „1+1". Останнім часом „Епіцентр" став працювати у прямому ефірі, підкреслено претендуючи нібито на неупередженість і об'єктивність. Того разу на політичну дискусію запросили Юлію Тимошенко, не попередивши, однак, хто буде її опонентом. Віце-прем'єр погодилась, і тільки у студії дізналась, що її суперником буде сумновідомий в Україні і Києві її „заклятий друг" Григорій Суркіс – народний депутат і один з найпотужніших олігархів. Ось тут і виявилась справжня ціна об'єктивности „Епіцентру" і справжня незалежність студії „1+1".

Та Юлія Тимошенко не розгубилася від несподіванки і прийняла виклик. Вона витримала все: і натяки на сприяння Лазаренкові (мало що не разом крали), і звинувачення у зловживаннях, коли очолювала Єдині енергетичні системи, і явне підігравання ведучого телепередачі її опонентові, і багато іншого. Спокійно і арґументовано Юлія Тимошенко, оперуючи статистичними даними, довела, що обленерго, приватизовані і контрольовані Суркісом, не додають у держбюджет мільйони і мільйони гривень, які, треба думати, замість того, щоб поповнити державну скарбницю, осідають у кишенях приватних осіб.

В Україні свого часу була створена єдина розгалужена електрична мережа. На реґіональному рівні вона складалася з так званих обленерго, які займалися подачею електроструму споживачам і, звісно ж, збирали за це відповідну плату. Так от спритні олігархи, наближені до владних структур під прапором реформ і під виглядом приватизації, зуміли прибрати до рук цю державну курку, яку примусили нести золоті яйця у їхній приватний кошик. Під час згадуваних дебатів якраз і було оприлюднено, що на початок 1999 року Суркіс і його компаньйони контролювали майже всі енергетичні підприємства західних та цілої низки інших областей України. Так, в ефір, а затим і в пресу потрапила конкретна інформація про те, що Григорій Суркіс контролює 58 відсотків акцій "Сумиобленерго", 59 відс. "Прикарпаттяобленерго", 51 відс. "Чернігівобленерго", а також володіє контрольними пакетами акцій енергетичних компаній Кіровоградської, Львівської, Полтавської, Тернопільської, Херсонської областей. І біда не в тому, що володіє, а в тому, чим це обертається для народу і для держави.

Ось приклад тільки із Сумської области. Якщо в цілому по країні, за словами Юлії Тимошенко, рівень грошових переказів від обленерго на енергоринок становить біля 43 відс. від загальної вартости спожитої енергії, то контрольоване Суркісом "Сумиобленерго" переказує тільки 13.2 відс., хоч збирає близько 70 відс. від енергоспоживачів. Куди дівається решта зібраних коштів – питання суто риторичне. Ось тому уряд, – сказала Юлія Тимошенко, виступаючи на нараді у Сумах, – має намір із серпня цього року ввести, покищо на три місяці, зовнішнє управління в тих приватизованих енергетичних підприємствах, які мають нижчий від середньодержавного рівень розрахунків за електроенергію. Схоже, що таке державне управління найперше буде введено у Сумській області.

Цей крок, можливо, не зовсім вписується в структуру вільної ринкової економіки, але нема ради, якщо колишню державну власність прихопили люди, які, схоже, не зовсім в ладах не тільки з мораллю, але й із законом. Тому зрозуміло, чому олігархи не в захопленні від рішучости і наполегливости Юлії Тимошенко. Тому зрозуміло, чому так люто ненавидять віце-прем'єра з питань енергетичного комплексу.

Тут приведено приклади тільки стосовно електроенергії, а є ще ж і

(Закінчення на стор. 7)

Створюється Фонд відшкодування...

(Закінчення зі стор. 3)

Українська Національна Інформаційна Служба (УНІС), Вашінґтонське бюро Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) співпрацює з Департаментом фінансів США, щоб поінформувати громаду про процес подання аплікацій для тих українців, які примусово працювали на німецьких підприємствах, фермах та у концентраційних таборах під час Третього рейху в Німеччині. Робітники примусової праці в Німеччині мають право отримати одноразове відшкодування. Для цього необхідно заповнити аплікаційну форму та додати копії всіх можливих документів, що підтверджують працю у Німеччині або перебування у концентраційному таборі. УНІС координуватиме виплату відшкодувань через Міжнародну організацію з питань міґрацій. Зразок подається нижче.

Аплікацію та копії документів надсилайте, будь ласка, за адресою:**Ukrainian National Information Service ATTN: Slave/Forsed Laborers Claim Form, 311 Massachusetts Avenue, N. E. Washington, D.C. 20002.**

Всі копії документів зберігатимуться у нашому бюрі і не будуть відсилатися назад.

Заява робітника примусової праці

(заповніть друкованими літерами)

Дата.........................

Ім'я та прізвище..

Адреса...

....

Телефон...

E-mail...

Відшкодування за примусову працю на Третій рейх

Опис роботи...

Місце...

Назва підприємства/ферми......................................

Тривалість..

Відшкодування за працю у концентраційному таборі

Місцезнаходження..

Період перебування..

Опис примусової праці у концентраційному таборі

(при потребі використовуйте додаткову сторінку):

....

....

Перелік доданих копій документів:

1. ....

2. ....

Підпис

Виплати українським остарбайтерам можуть розпочатися наприкінці року

Голова українського національного фонду „Взаєморозуміння і примирення" Ігор Лушников сподівається, що виплати українським остарбайтерам, яких налічується близько 600 тис. осіб, розпочнуться наприкінці цього року. Їм має бути виплачено 1 млрд. 724 млн. німецьких марок. Представники країн Центральної та Східної Європи підписали свою заяву, в якій висловлені побажання, щоб Наглядова рада фонду „Пам'ять, відповідальність і майбутнє" провела у серпні цього року перше засідання для якнайшвидшого початку діяльности національних фондів щодо підготування виплат.

До уваги українських мистців

Як і минулими роками, УНСоюз має на меті видати нову серію різдвяних карток, накладом близько 120,000. Запрошуємо українських мистців взяти участь у цьому проєкті. Дохід з продажу карток призначений на потреби Союзівки, оселі Українського Народного Союзу, розташованій на 400 акрах у Кетскильських горах.

Цього року приймаються до репродукції твори з традиційною темою українського Різдва.

ТВОРИ ПРИЙМАЮТЬСЯ ДО 31 СЕРПНЯ 2000 року.

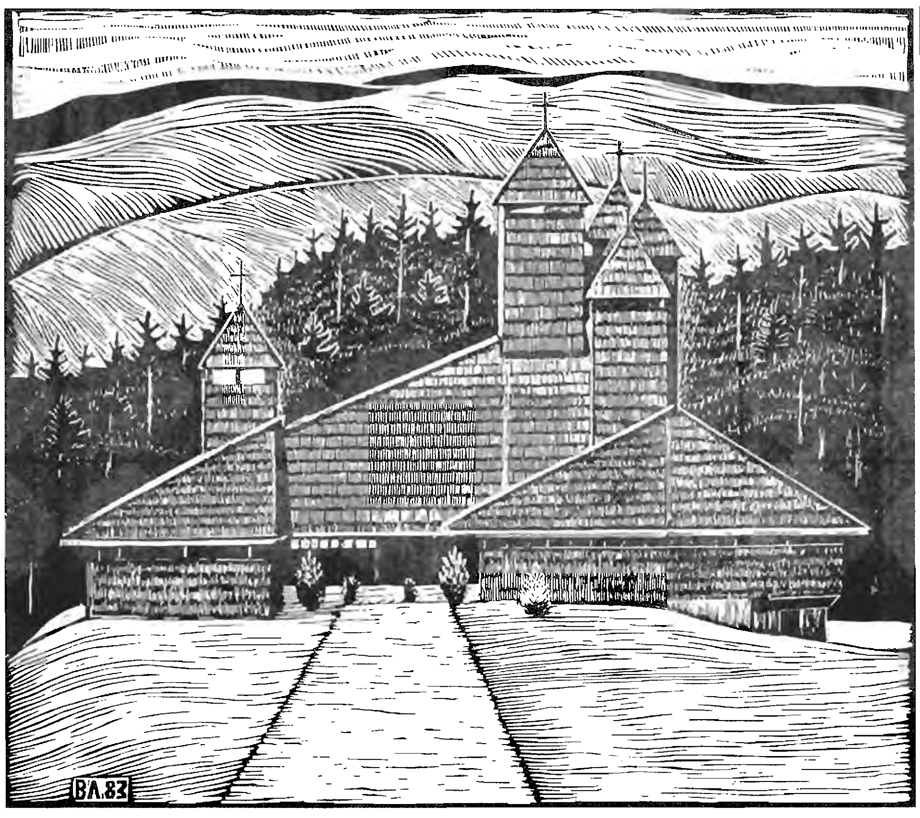
Досі були видані репродукції визначних українських мистців з Америки, Канади і України, а саме: Богдана Божемського, Якова Гніздовського, Петра Головатого, Марії Гарасовської-Дачишин, Тані Гаєцької, Михайла Дмитренка, Олександра Канюки, Юрія Козака, Яреми Козака, Данила Коштури, Зеновії Кулинич, Віталія Литвина, Андрія Мадая, Люби Максимчук, Романа Марковича, Марти Анни, Наталки, Лідії Палій, Лідії Пясецької, Ореста Поліщука, Мирона Рижули, Марти Савчак, Христини Сай, Ярослава Стадника, Олени Стасюк, Ірени Твердохліб, Галини Титли, Юрія Тритяка, Юрія Віктюка.

Бажаючи популяризувати тему традиційного українського Різдва, УНСоюз запрошує українських мистців взяти участь у цьому проєкті, надіславши знімки своїх творів, чи то традиційно-релігійних, чи сучасних з точним описом твору. Щоб колекція була цікавою і різноманітною приймаємо до репродукції різні жанри: олію, акварелі, темперу, комп'ютерну графіку, гваш, дереворити, керамічні твори та інше. Знімки творів з точним описом слід надсилати на адресу:

Ukrainian National Association,
2200 Route 10,
Parsippany, NJ 07054
Att'n Oksana Trytjak.

У справі додаткових інформацій прошу звертатися на тел.: **973 292-9800, додатковий.: 3071.**

Оксана Тритяк,
координатор особливих проєктів УНС

В. Литвин. Церква Пресвятої Трійці на Союзівці.

XIX - XXI СВОБОДА 1893 - 2000 У ТРЬОХ СТОЛІТТЯХ

Чи візьмемо приклад з минулого?

Перегляд давніх річників „Свободи" створює враження, що все, що переживаємо, все, що пишемо, колись вже було і ми, як спільнота, відповідно реаґували. А однак... повторюємо через півстоліття ті самі помилки. Чи нас ніколи не навчить досвід минулого? У зв'язку з наближенням 61-річниці початку Другої світової війни читаємо у „Свободі" від 5 вересня 1939 року великими літерами на першій сторінці заклик Об'єднання Українських Організацій в Америці, яке у ті часи було централею українських організацій:

„До Українського Громадянства в Америці!

В Европі маємо нову війну. Є вона покищо між Німеччиною і Польщею, але певно переміниться дуже скоро у війну загально світову. Ця війна втягнула в боротьбу й український нарід. Бо мусить бути так, що кожне потрясення в Европі мусить зачіпити українські землі й видвигнути покриджену українську справу. Видвигнуть її тепер уже самі події й інтереси воюючих. А крім того, цілком окремо, видвигне цю справу і сам український нарід і на Рідній Землі, а також усюди, де він не жив би. За українську справу постоїть і українська іміґрація в Злучених Державах. Зробити це навіть буде легко, бо уряд Злучених Держав стоїть за демократію, за свободу, а проти гноблення і насильства...

Стоячи твердо при американських демократичних ідеалах і віддані інтересам Злучених Держав, зможемо тепер без великих труднощів приєднати симпатії американського народу й уряду на сторону домагань слушних і справедливих 45 міліонів українців в Европі. Бо ті українці хочуть тільки бути вільним і незалежним народом у вільній і незалежній українській державі, побудованій на українських землях і на принципах землі Вашінґтона, як того собі бажав визвольник української нації – Тарас Шевченко. Допомогти українському народові це осягнути – наш обовязок. А обєднатись біля цеї цїли – це вимога розуму, патріотизму і чести української іміґрації в Америці. Обєднання Українських Орґанізацій в Америці, як репрезентація політичної думки американських українців, стояло від самого початку свого існування, себто від 1922 року, на тому, що український нарід положив підчас світової війни, і по ній, міліонові жертви за те, щоб міг мати на своїх землях свою рідну, народоправну українську державу...

За визнання цього поніс український нарід від 1919 року міліонові жертви. Він і далі їх поносить. Але далі голосить, що від цього визнання він ніколи не відступить... У тому важному моменті, коли наново важиться доля української справи мусимо виступити тут на іміґрації з одною думкою і волею...

Обєднані Українські Орґанізації в Америці, беручи під увагу цей важливий момент, є тої думки, що всі українські організації повинні тепер згодитись на якнайдальші йдучі уступки і реформи, щоб таким чином причинитися до того, щоб наша українська акція в Америці мала вигляд одного, дійсного об'єднаного фронту боротьби за здобуття державности для України...

Обєднані Орґанізації в Америці звертаються уже тепер до всіх наших орґанізацій, до цілої нашої національної преси і до всіх наших народних діячів з проханням негайно припинити взаємну боротьбу там, де вона ведеться, а всю нашу енерґію, як на місцях, так у централях, звернути на плянову акцію оборони української справи... Виступім з українською справою в Америці й перед світом як розумні й благородні потомки Української Землі".

Заклик до єднання і тепер не втратив актуальности.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Український Народний Союз пропонує нову програму

Якщо ви є членом УНСоюзу, ми пропонуємо придбати додаткове ґарантоване забезпечення, доплачуючи до попередньої грамоти від $1,000 до $5,000 долярів.

УНСоюз ґарантує додаткове забезпечення, яке не може бути відкиненим, усім членам-власникам грамот УНСоюзу на ціле життя (Whole Life), або платне двадцять років, (P-20), чи платне до 65 року життя (P-65), або подвійне забезпечення до 65 року життя (ДП-65).

З цієї пропозиції не можуть скористатися члени-власники термінових грамот, вивінувальних грамот, акцидентового або універсального забезпечення.

Як це діє:

УНСоюз видає додаткове домовлення (Pour in Rider) на наступні суми:

Вік: 0–36 $1,000 to $5,000
36–70 $1,000 to $2,500
71–90 $1,000 to ....

The Rates for the Pour-In Rider are listed as follows

Issue age	Premium Per $1,000	Issue Age	Premium Per $1,000	Issue age	Premium Per $1,000	Issue age	Premium Per $1,000
0	63						
1	63	26	145	51	349	76	696
2	64	27	150	52	361	77	710
3	66	28	155	53	373	78	724
4	68	29	161	54	385	79	738
5	70	30	167	55	397	80	752
6	73	31	173	56	409	81	765
7	75	32	179	57	422	82	778
8	78	33	186	58	435	83	791
9	81	34	193	69	448	84	803
10	84	35	200	60	462	85	815
11	87	36	208	61	475	86	826
12	90	37	215	62	489	87	837
13	93	38	223	63	504	88	848
14	96	39	232	64	518	89	858
15	100	40	240	65	533	90	868
16	103	41	249	66	547		
17	107	42	258	67	562		
18	110	43	267	68	576		
19	114	44	276	69	591		
20	118	45	286	70	606		
21	122	46	296	71	662		
22	123	47	306	72	637		
23	130	48	316	73	652		
24	135	49	327	74	667		
25	140	50	338	75	682		

Просимо виповнити залучений запитник і повернути до Головної канцелярії УНСоюзу.

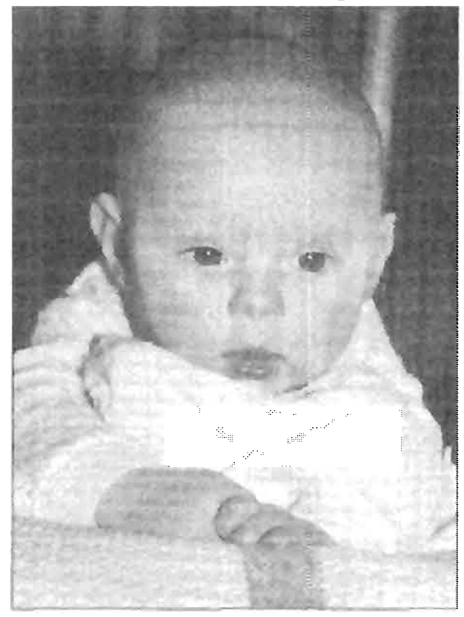
Ukrainian National Association, Inc.
PO BOX 280 2200 Route 10 Parsippany, NJ 07054
Tel: (973) 292-9800
Name....................................Br.....................Policy#....... ....
Current Age.................................Amount applied for $........................
Adress...
....
Tel...SS#..
Beneficiary (name).. ....
Address..

Ваші пропозиції актуальні від 1-го червня до 30 вересня 2000 року. Якщо ми отримаємо виповнені формуляри з чеком перед останнім днем вересня ц. р., ви отримаєте 4% опусту у вкладках.

Нові члени УНСоюзу

Наталія Марія, дочка Олександра і Еллен Філяків, нова членка 358-го Відділу УНС. Записали свою внучку до УНСоюзу дід Михайло і бабця Люба Філяки.

Наталія Софія Білинська, нова членка 88 Відділу УНС. Вписала свою внучку бабця Оксана Ленець з Покіпсі, Н.Й.

ЧИСЛОВЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ПРО РУХ ЧЛЕНСТВА УНСоюзу ТРАВЕНЬ 2000 р.

	Молодь	Дорослі	АДД	Разом
Активні члени 4/2000	7,394	15,583	3,804	26,781
Неактивні члени 4/2000	7,302	18.109	0	25,411
Всі члени 4/2000	14,696	33,692	3,804	52,192
Активне членство				
Приріст у 5/2000				
Нові члени	11	28	0	39
Нові УЛ	2	5	0	7
Прийняті наново	5	9	4	18
Разом	**18**	**42**	**4**	**64**
Убуток 5/2000				
Померли	0	25	0	25
Вибрали гроші	3	12	0	15
Відійшли з дозрілими вивін. грамотами	13	12	0	25
Виплатили вповні вкладки забезпечення	7	16	0	23
Відійшли на част. випл. забезпечення	0	0	0	0
Відійшли на безпл. продовж. забезпечення	0	3	0	3
Вигасло забезпечення (активні)	5	7	14	26
Кінчилось забезпечення	0	14	7	21
Разом	**28**	**89**	**21**	**138**
Всі активні члени 5/2000	7,384	15,536	3,787	26,707
Неактивне членство				
Приріст у 5/2000				
Виплачене забезпечення	7	16	0	23
Відійшли на частинно виплачене забезпечення	0	0	0	0
Вигасло продовж. безплатне забезпечення	0	3	0	3
Разом	**7**	**19**	**0**	**26**
Убуток у 5/2000				
* Померли	1	28	0	29
* Вибрали готівку	8	12	0	20
Дозрілі вивін. гр. неповної виплати	2	3	0	5
Повернені в активні	5	9	0	14
Вигасло забезпечення (неактивні)	0	2	0	2
Разом	**16**	**54**	**0**	**70**
Всі неактивні члени 5/2000	7,293	18,074	0	25,367
РАЗОМ УСІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ 5/2000	**14,677**	**33,610**	**3,787**	**52,074**

(* Виплачені і частинно виплачені грамоти)

За що олігархи...

(Закінчення зі стор. 5)

нафта, і газ. Уряд хоче навести елементарний порядок, принаймні, перевести грошові потоки за використані енергоносії та електрику з приватних кишень у кишені їхніх виробників і постачальників, тобто тих, кому вони справді належать. Олігархам же – ніби кисень перекрили, себто відібрали дармові гроші. Великі гроші. А заради великих грошей, як відомо, деякі люди готові піти на все.

Боротьба на енергетичному килимі триває. З одного боку виступає тендітна, але з характером жінка, яка представляє уряд Віктора Ющенка, з другого – олігархічний молох. З одного боку – правда і справедливість, інтереси суспільства в цілому, з іншого – всепоглинаюча спрага наживи за будь-яку ціну. Боротьба запекла, принципова і безкомпромісна. Чим вона закінчиться – сьогодні важко спрогнозувати. Хочеться, щоб перемогла правда. Але для цього і саме суспільство не повинно бути байдужим спостерігачем. Нас дуритимуть доти, доки ми дозволятимемо це робити. Нас обдиратимуть, доки терпітимемо. Нас зневажатимуть, доки не пробудимо в собі національну гордість. Тільки спільне бажання добра Україні, спільна воля і спільна дія зможуть протистояти тим, хто, споглядаючи зубожіння народу, хапає і хапає мільйони і ніяк не може насититися.

Віталій Карпенко

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Філядельфія: „Львівський вечір у Стрийському парку“

Комітет приятелів конґресменів, що діє в Філядельфії, в неділю, 25 червня, в одній із заль УОКЦентру відтворив затишний куточок Стрийського парку: столики під парасолями, водограй з левами, мелодії львівських музик. Ведучі, а ними були автор цих рядків і д-р Евген Стецьків, зіграли несподівану зустріч старих приятелів з Америки у Львові. Присутні весело включились у забаву і оплесками та сміхом відповідали на жарти та імпровізації.

На зустрічі була з подякою відзначена участь конґресменів у розвитку взаємин з Україною. Завдяки колишньоу конгресменові Чарлзу Даберті, наприклад, було відновлено працю Ukrainian Congressional Caucus і запрошено до співпраці конгресмена К. Валдена. Саме готується поїздка делегації конґресменів в Україну в рамках проєкту Mini Marshal Plan. Про все це говорилося на зустрічі.

Досвід цього вечора знадобиться для організації інших імпрез, бо завдяки Зені Черник, Вірі Андрейчик, всім членам Комітету приятелів конгресменів, він став виявом народної дипломатії і взаємного пізнання людей, які працюють для того, щоб світ став кращим.

Катерина Немира

Учасники вечора (зліва): Зеня Черник, Віра Андрейчик, Дарія Федак, Іванка Лущишин, Богдан Коженовський, Катерина Немира, колишній конґресмен Чарлз Даберті, Стефан Романко, Христя Сеник, Орися Гевка, Віра Кліш, Марійка Татунчак. На фото немає члена комітету Анатоля Прасіцького.

М. Жулинський зустрівся з українцями Нью-Йорку

Зліва: В. Баранецький, Р. Воронка, М. Жулинський і А. Лозинський.

Віце-прем'єр-міністер з гуманітарних питань в уряді України Микола Жулинський, відвідавши разом з дружиною США, загостив також до Нью-Йорку, щоб зустрітися з українською громадою. Зустріч відбулася 5 липня в Українському Народному Домі.

При вщерть виповненій залі достойний гість з видимим зворушенням нагадав присутнім усі свої попередні візити до США та свій тісний контакт із нашою громадою, який зобов'язує його до певного напряму думання і діяння. В дусі цього контакту і взаємозрозуміння він старався змалювати існуючі світла та тіні сьогоднішньої України, зокрема на економічному відтинку, в галузі культури та міжнародних зв'язків, загалом оцінюючи ситуацію швидше оптимістично. На його думку, Україна переходить тепер фазу розвитку, після якої прийде зміна на краще. Він уважає, що українці діяспори надто однобічно оцінюють обставини в Україні, не беручи до уваги короткий період самостійности і те, що економічні зміни відбуваються завжди з великим зусиллям. Підкреслюючи важливість тих змін, що тепер проходять, шановний гість особливо наголосив на прийнятті закону про державну українську мову, про державний гимн і герб та про інші позитивні почини останнього часу.

Заторкнувши питання зв'язків діяспорних українців з материком та заходи, що йдуть у цьому напрямі на державному рівні, М. Жулинський підкреслив великий вклад українців США у розбудову української державности. Він вручив грамоти признання від голови Уряду України трьом провідним активістам у галузі допомоги Україні – Аскольдові Лозинському, Романові Воронці і Володимирові Баранецькому. На закінчення присутні зверталися до гостя з численними запитаннями, а то й дискутували з ним, висловлюючи свої погляди на стан в Україні.

Цікавим вечором провадили на зміну Мирослав Шміґель і Андрій Ластовецький, а відкривав його, представляючи достойного гостя, Аскольд Лозинський.

О. Кузьмович

Будьмо міцним мостом між США і Україною

Звернення Української Американської Координаційної Ради до української громади в Америці.

Для молодої української держави, якій ще несповна дев'ять років, дальший розвиток добрих стосунків зі Сполученими Штатами дуже потрібний, а у цьому важливу ролю може зіграти українська громада в Америці.

Українські центральні організації мають добре нав'язані контакти з урядовими й законодавчими чинниками, зокрема з Білим Домом, Державним департаментом, з членами Конґресу. Вони мають можливість впливати на урядові рішення і сприяти поширенню і поглибленню взаємин між Україною і США.

Таку ролю виконує Українська Американська Координаційна Рада через своє бюро у Вашінґтоні, через свої відділи і окремих членів в Америці.

Нашим першочерговим завданням є допомога закріпленню незалежности України, розбудові її демократичної системи управління, які забезпечать економічний добробут України, розвиток українського шкільництва, інформаційного простору, культури і науки.

Щиро вітаємо почин політичних структур України, спрямований на об'єднання усіх демократичних сил для спільної акції на користь України. Зі свого боку нам треба посилити кампанію збірок на Фонд демократії і державного будівництва України.

Українська Американська Координаційна Рада саме проводить таку акцію і тому звертається до української громади в Америці підтримати ці зусилля і своїми щедрими пожертвами на Український громадський фонд уможливити дальше здійснювання цих завдань.

Нагадуємо, що УАКРада є членом Української Всесвітньої Координаційної Ради у Києві та Світового Конгресу Українців з осідком в Торонто і як така робить щорічні вклади у їхні бюджети.

Свої пожертви просимо надсилати на: **Ukrainian American Coordinating Council, 142 Second Avenue, New York, NY 10003.**

За Президію УАКР

Ігор Ґавдяк,
голова,
д-р Роман Барановський,
секретар

Липень 2000 р.

ДО 53-ої КОНВЕНЦІЇ ВІЙСЬКОВИХ ВЕТЕРАНІВ

Допоможімо нашим ветеранам

Під проводом Мишиґенської Станиці 101 Українських Американських Ветеранів 29–30 вересня і 1 жовтня ц. р. відбудеться Річна Крайова Конвенція у місті Воррен, Мишиґен. Управа УАВ вирішила, щоб на цій конвенції постаратися одержати правове державне визнання, так званий „Федеральний чартер".

18 листопада 1999 року конґресмен США Дейвід Боньйор, який є провідником меншости в Конґресі, подав на розгляд цей законопроєкт під числом ГР3463, з додатком „Ц", мотивуючи це своїм наполовину українським походженням. Він також заявив, що є довголітнім членом Станиці 101, і переконаний, що Українсько-Американські Ветерани своєю працею заслужили собі на федеральне визнання.

Конгресмен-демократ Сендер Левін, в дільниці якого живуть Українські ветерани Станиці 101, став спонзором цього законопроєкту. На сьогодні вже 15 конґресменів поставили свої підписи під Законом ГР3463.

Хоч Українські Американські Ветерани відповідають всім правовим вимогам і визнані багатьма військовими формаціями, вони бажають отримати офіційний Чартер для того, щоб їхня праця ще більше була поширена по всій Америці і за кордоном, а також бажають отримати всі привілеї, які належаться ветеранам.

Боротьба за Чартер – дуже важка, забирає багато часу та праці. Щоб це діло довершити, Українські Американські Ветерани потребують вашої допомоги. Конґресмен Боньйор заявив, що найбільше впливають на рішення конґресменів голоси їхніх виборців.

До виборців вони завжди прислуховуються і на кожний лист дають відповідь. На одержання Чартеру потрібно ще додаткових 200

(Закінчення на стор. 10)

Добре вчилися, добре закінчили школу

Школа українознавства ім. Лесі Українки завершила навчальний рік. Протягом майже півстолітнього її існування через 12 кляс парафіяльної школи української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах перейшло приблизно 3,600 учнів, а 160 з них закінчило її матурою; 80 випускників здали „ріджентс“ – іспити штату Нью-Йорк та одержали по три кредити з вимог чужої мови. Чимало колишніх учнів цієї школи стали високопрофесійними, творчими особистостями.

На початку червня українська громада міста Сиракюзи і його околиць вшанувала черговий випуск учнів. Прощальний вечір був організований батьківським комітетом школи в церковній залі української православної церкви ім. св. Луки. Приблизно 400 осіб, які взяли участь у бенкеті, – це ближчі і дальші родини випускників, приятелі, представники громадських організацій, отці української православної і української католицької церков – о. Роман Тарнавський і о. Володимир Пісьо із своїми паніматками, і багато молоді. Бенкет вела директорка школи Леся Фенцор, яка в першу чергу представила опікуна кляси матурантів Олександра Степанюка, новоприбулого вчителя з Івано-Франківська. Випускники подякували своїм батькам та вчителям за надання їм можливости закінчити школу матурою. Шкільний хор під проводом учительки школи і заступниці директорки Славки Бобецької співав багато пісень.

Проф. д-р Іван Гвозда на матуральному бенкеті Школи українознавства ім. Лесі Українки в Сиракюзах, Н.Й., вручає випускникам нагороди УНСоюзу

Сиракюзька громада з вдячністю вітала випускників ще й тому, що вони, зокрема Наталка Бобецька і Марія Карман, впродовж навчальних років у Школі українознавства брали участь в національно-громадських заходах української громади. Матурантів вітав з рамени УНСоюзу проф. д-р Іван Гвозда, інспектор школи, який звернув увагу на всебічну підтримку УНСоюзом виховної і видавничої діяльности Рідної Школи, як і інших українознавчих шкіл в терені, зокрема спонзоруванням щорічних учительських конференцій на Союзівці, фінансовими нагородами випускників українознавчих шкіл тощо. Д-р Гвозда також роздав матурантам нагороди в чеках УНСоюзу.

Д-р Іван Гвозда

Перше причастя у церкві св. Катерини в Арденн Гіллс

У неділю, 18 червня ц.р., в день зішестя Святого Духу на Апостолів, в українській православній церкві св. Катерини в Арден Гіллс, Міннесота, відбулись радісні події. Перед Божою Службою у церкві були вже багато людей, а в перших рядах сиділи діти і чекали першої сповіді.

Після сповіді та маленького відпочинку, на початку Служби Божої, діти поважно увійшли знову до церкви зі своєю учителькою Мері Сімон і зайняли дві перші лави. Церква наповнилася до останнього місця. Коли пролунав спів молитви „Отче Наш“, діти причастилися – і Царство Небесне та любов Божа втілились в їхні душі та скріпили віру і надію в кожній дитині на майбутнє. Надії наші ожили, світло перемогло духовну темряву, тепер ми можемо спокійно дивитися в майбутнє нашої парафії, дякуючи о. Петрові Сівкові, який організував недільну школу. Був час, коли ми не мали прислужників, на Богослуженнях не видно було дітей, а тепер це вже позаду.

Після Причастя о. Петро роздав дітям посвячені ікони, а Віра А. Танасійчук – гарні молитовники як дарунок від себе. Отець Петро подякував вчительці Мері Сімон за її невтомну працю з дітьми, за любов до дітей і церкви Христової, відзначив також Стефанію Гушу, не тільки з її першої сповіддю, але і з днем народження, який припав якраз в цей день.

Опісля директорка школи Ванда Багмет привітала о. настоятеля та всіх батьків і подякувала учителям нашої школи о. Петрові Сівкові, Мері Сімон, Жанні Літвінов та Оленці Галл.

Неоніла Пачковська

Настоятель церкви о. Петро в оточенні дітей в день першого причастя.

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

30 липня – Храмове свято Української православної катедри св. Володимира в Нью-Йорку. Початок об 11-ій ранку.

◆

4 серпня – мистецька виставка Едварда, Юрія і Яреми Козаків на Союзівці.

◆

6 серпня – День Союзянки на Союзівці в Кергонксоні, Н.Й. **Тел. (212) 777-1336.**

◆

18 серпня – Український фестиваль „Гомін України“ в Філядельфії **(Ridge Ave. at 33rd and Dauphin Str.).** Поч. о 8-ій вечора.

◆

1-3 вересня – Український фестиваль в Сан-Дієґо. Тел. **(619) 291-0661. E-mail sunnyukes@aol.com**

◆

2 вересня – змагання з плавання на Союзівці. Початок о 10:30 ранку.

◆

2-4 вересня – тенісові змагання на Союзівці. Початок 2 вересня о 8:30 ранку.

◆

8-10 вересня – з'їзд на Союзівці колишніх професорів, учнів гімназії та усіх мешканців Байройтського табору.

◆

11-14 вересня – 11-та товариська зустріч-з'їзд „реґенсбурґців“ на Союзівці.

◆

24 вересня – свято 25-ліття Української католицької церкви в Кергонксоні. Початок о 10-ій ранку.

◆

30 вересня – відзначення 50-річчя Осередку СУМ в Українському домі „Дніпро“ в Баффало **(562 Дженесі стріт).** Початок о 5:30.

◆

11 жовтня – подорож на футбольні змагання до Норвегії. Тел. **(216) 351-1700.**

◆

15 жовтня – тихий авкціон Українського музею відбудеться в **Рамада готелі, Іст-Гановер, Н. Дж.** Початок о 2-ій годині.

◆

27 жовтня – виставка „Золото скитів на теренах України“ в Бруклінському музеї мистецтв. Тел. **(718) 638-5000,** дод. **331.**

◆

3 листопада – концерт Українського національного ансамблю пісні і танцю імені Г.Верьовки в Нюарку, Н.Дж. **(New Jersey Performing Arts Center).** Початок о 8-ій год. Тел. **(1-888-466-57220.**

◆

14-21 січня 2001 року – Маланка на морі (подорож на кораблі „Norwegian Sky“. Тел. **(800)-860-0089** або **(216)-351-1700.**

◆

До уваги читачів!

Оголошення в розділі „Що, де, коли?“ є додатковим джерелом інформації і вміщуються в цій колонці тільки за умови подання цих оголошень через відділ реклями (тел. **973-292-9800, дод. 3040).**

Загін „Червона Калина" вирушає в Україну

Пластовий загін „Червона Калина", заснований 1925 року у Стрию, відзначає цього року своє 75-річчя виданням пропам'ятної книги і загоновою мандрівкою по Україні. Заходами отамана загону Ігоря Декайла і генеральної старшини група з 36 осіб вирушить з Нюарку до Києва 20 серпня.

Головною метою мандрівки є відвідання України, зустріч із відновленим загоном на батьківщині, заприсяження нових членів на горі Маківці і передання смолоскипу духу пластовим внукам тих, хто 75 років тому у Стрию творили „Червону Калину".

Після відвідин могил Січових Стрільців на горі Маківці та пам'ятника нашому членові Олексі Гасинові в селі Конюхові, у Стрию відбудеться обід з представниками міської влади, Пласту і молодіжних організацій.

Маршрут оформила відома фірма „СКОП" Марійки Гельбіґ. Проводитиме походом пл. сен. Іван Лучечко.

Загін „Червона Калина"

Загін Червона Калина

Новий том „Українського Історика"

Цими днями появився 36 том „Українського Історика" з численними науковими матеріялами, авторами яких є наші історики й представники допоміжних дисциплін з України й діяспори. Видання починається словом президента Українського Історичного Товариства Любомира Винара. У томі вміщено матеріяли Владислава Верстюка, Леоніда Вашкільняка, Тамари Мовши, Олега Кандиби, Любомира Винара, Ігоря Гирича, Олександра Сидоренка та ін., хроніку про конференції, наради, презентації та повідомлення про діяльність УІТ в Україні й діяспорі. Передплату на „У.І." і добровільні датки на Видавничий фонд треба висилати на адресу: **„The Ukrainian Historian, P.O.Box 312, Kent, OH 44240**. Річна передплата „УІ" – 60 дол.

Пресове бюро УІТ

Допоможімо ветеранам

(Закінчення зі стор. 8)

підписів конґресменів. Тепер майже в кожному штаті Америки проживають українці. Вони можуть допомогти ветеранам. З нагоди конвенції Управа УАВ просить українську громаду звертатися до своїх конґресменів телефоном або письмово, щоб вони поставили підписи для підтримки закону ГР3463.

Управа звертається також до знаних українських політиків і діячів, щоб вони своїм авторитетом допомогли ветеранам у цих старannях. Коли вдасться прийняти Чартер, то ветерани ще на довгі роки продовжать діяльність своєї організації. Вже понад 52 роки вони несуть прапор військової відповідальности на своїх річних конвенціях. Організаторами цьогорічної конвенції є Станиці 36-та і 101-ша.

В цій конвенції братимуть участь 22 Станиці з різних штатів Америки. Конвенційний комітет очолює Олег Каранець – заступник і командир Станиці, Вікторія Максимович – секретарка, Майк Оґродник – фінансовий референт, Стефан Віхар – командир штату Мишиґен, публіцист і референт громадських зв'язків, Роман Максимович, Роман Петращук, Мирослав Прийма, Мирон Скорупа, Степан Феденко, Михайло Шумило, Микола Лапаєнко, Ірена Прийма.

На відміну від попередних конвенцій, крім двох військових представників, доповідатимуть про „медичну допомогу Україні" полковник Аскольд Мосійчук – лікар з медичного корпусу Волтер Рід-шпиталю Вашінґтону і майор Роман Ґоляш з військової резерви 801-го Військового шпиталю у Шерідані. Обидва доповідачі є членами Українсько-Американського Військового Об'єднання (УАМА), спорідненого з Організацією Українських Американських Ветеранів.Виступить знаний хор „Золоті Дзвони" під дириґентурою Олі Соловій.

Українські Американські Ветерани пишаються моральною і патріотичною підтримкою українсько-американської громади. Ветерани зберуться знову, щоб відзначити українців, які боролися і віддали своє життя за свободу в Першій та Другій світових в Корейській, і В'єтнамській війнах і в Перській затоці.

Степан Віхар

Ода Міттенвальду

Після того, як у 1999 році успішно зібралися на Союзівці члени колишнього пластового гуртка „Голуб", що діяв відразу по війні в таборі у Міттенвальді, виникла думка влаштувати з'їзд колишніх учнів шкіл цього ж табору – гімназії, учительського семінару і торговельної школи. За практичне здійснення справи взялися Михайло Комановський, Орест Кузьма і Роман Канюка. Як почали вони з ентузіязмом це робити, так довели до щасливого кінця.

У перший день з'їзду від полуденку до вечері розрослося коло „міттенвальдівців", а відтак усіх прибулих зібрав до бібліотеки відео-монтаж (творчість д-ра Ігоря Соневицького) з пластового життя у Міттенвальді. І тут слід підкреслити, що переважна більшість тодішніх учнів були активними у Пласті. А тепер, приглядаючись до облич на відео-монтажі впізнавали себе, своїх друзів і згадували усе пережите від війни і до сьогоднішнього дня. І то були приємні, світлі спогади, бо міттенвальдці не зблудилися у світах, всі здобули освіту, заснували родини, виховуючи в українському дусі дітей та внуків. Доля була до нас прихильна, бо ми дочекалися омріяної миті – постання незалежної Української держави.

Учасники зустрічі на Союзівці.

Наступного дня на Союзівці вже були усі наші. День почався Службою Божою в намірені колишніх українських учнів таборових шкіл у повоєнному Міттенвальді. Один з тих учнів, Богдан Балабан, під час Богослуження чудово виконав функції дяка.

У вечорі відбувся веселий бенкет з цікавою програмою і багатьма хвилюючими виступами. Програма була у вмілих руках д-ра Юрія Солтиса, а промовляли Любомир Гевко, Орест Кузьма і Роман Канюка, згадуючи довоєнні роки, добрих вчителів і обставини тодішнього учнівського життя, а Микола Латишко прочитав „Міттенвальдську оду".

Зустріч пройшла так успішно, що всі зійшлися на думці: в найближчі роки з'їдемося знову.

Оксана Кузьма,
Ведерсфілд, Конн.

„Верховина” – рідна мати!?

(Закінчення зі стор. 1)

лись плавати, танцювати, співати, започатковували стрімкі спортивні кар'єри, знаходили друзів і товаришів, тут спалахували перші поцілунки, а згодом – вінчались у верховинських церквах і справляли весілля в тутешніх залях... Але пролітали роки за роками, якось незамітно підкрадалась старість і до матінки-„Верховини“ – з різними недугами, проблемами, непорозуміннями. І на порядок денний постало болюче питання: бути чи не бути в майбутньому оселі українською?

20 червня цього року Головна Рада Українського Братського Союзу, власністю якого є „Верховина“, вирішила продати оселю. Кому? Довго точилися розмови, суперечки, надходили різні пропозиції, переважно від чужинців, але все-таки вихід було знайдено: оселю намагається купити за 925,000 долярів Українська Американська Культурна Фундація. Намагається, бо зібрати таку суму – справа не з легких. ...Саме під таким неясним підґрунтям 14–16 липня ц.р. проходив на „Верховині“ ювілейний, 25 щорічний Фестиваль Української Молоді. Здавалося б, вистачить оселі і своїх власних клопотів та проблемам. Але ж ні! За кілька днів до початку свята відповідні американські служби категорично заборонили, вислідивши якісь там бактерії, не тільки споживати, а й взагалі користуватися водою. Довелося позабивати „плайвудами“ та дошками двері до лазничок та умивальників, а натомість поставити перевізні плястикові туалети. Та це ще не все. Як

Головний будинок оселі “Верховина”.

пожартував один з найпочесніших учасників фестивалю, знаменитий український співак, Народний артист України Тарас Петриненко, коли в суботу зранку з'явився у фойє головного будинку, природа, ніби намагаючись компенсувати відсутність на оселі доброякісної води, заполонила довколишні гори майже добовими зливами.

Свято стартувало в п'ятницю, 14 липня, концертною програмою і танцювальною забавою. В суботу, через непогоду, фестивальне дійство відбувалось в театральній залі, а вже в неділю Господь нарешті змилосердився і з-за клаптів хмар визирнуло тепле сонечко. Неповторне українське мистецтво на свіжому повітрі демонстрували хлопці і дівчата з танцювальної школи Роми Прийми-Богачевської та танцювального ансамблю „Україна“"з Канади, дует сестричок Лідії та Габрієли Орос „Черешеньки“ із Закарпаття (художній керівник – член Спілки композиторів України, викладач Українського Музичного Інституту Америки Оксана Лиховид), дует Анни Бачинської та Богдана Сікори, віртуоз-скрипаль Василь Попадюк і, звичайно, часті учасники фестивалю Тарас Петриненко і Тетяна Горобець... А співучі гурти „Фата Моргана“, „Львів'яни“, „Відлуння“ веселили та розважали гостей чудовими танцювальними мелодіями. Свято вирувало піснями, танцями, до послуг було українське пиво „Славутич“, діяло з десяток крамничок-павільйонів. Та найбільше, напевно, "обліплювали" гості павільйон головного спонзора фестивалю, фірми Вестерн Юніон, вродливі працівниці якої, за-

Український віртуоз Василь Попадюк.

Співає Анна Бачинська.

прошуючи заповнити відповідну анкету для участи в розіграші грошової лотереї, дарували кожному різноманітні сувеніри. Через годинудві багаточисельне товариство рясніло капелюхами, хустинками, шапочками, сорочинками з написами Western Union. Двадцять щасливчиків виграли в лотереї по 50 долярів. Можна вірити, що не одна тисяча долярів попрямує на Україну через цю фірму. Провадив усе це триденне фестивальне дійство відомий артист розмовно-комедійного жанру, талановитий ведучий Роман Василик. Його імпровізовані жарти, анекдоти, двомовне спілкування з авдиторією надавали оригінальности та веселости.

В усі три концертні фестивальні програми запляновано входили: виступ-подяка (голова УБС І.Олексин), виступи-прохання (голова УАКФ Є.Татарин та організатор фондів д-р С.Ворох), виступ-благословення (о. Нестор Коваль) та виступ-пісня Тараса Петриненка. Уже вп'яте приїжджає на „Верховину“ Шевченківський лавреат Т. Петриненко, і кожного разу йому хотілося б сказати діяспорній громаді, що вдома, в Україні, вже краще, але не виходить, скоріше – навпаки. Трагічна смерть Ігоря Білозіра, перша недавня пісня Ірини Білик, яку вона виконала російською мовою, якесь дивне поклоніння нашого Президента тільки перед піснями московського Йосифа Кобзона.., – все це спонукало Тараса до сумних роздумів, до написання журливої поезії. А його поетичні слова „Ми стоїмо чужі у власній хаті“, сказані в переддень дев'ятої річниці Незалежности нашої Держави, викликали в кожного з нас сум і біль. Чому? Згодом, даруючи співакові свою книжку „Кучміада“, замість автографа, я написав такі поетичні рядки:

Співають наші солов'ї
По всіх широтах світу,
А вдома пташечки мої
Приречені німіти?
Якийсь залітний “руский крук”
Горлянку дре! Так треба?
В котрий вже раз в полоні мук
Молитву шлем до неба...
Та крім молитви треба нам
За пісню йти до бою,
Щоб нашим рідним солов'ям
Удома буть собою!

...Відгомонів ювілейний фестиваль. „Верховина“ залишилась з тривогою чекати на нового господаря. Бути чи не бути їй далі українською матір'ю для тебе і для мене, для нас усіх, хто носить ім'я – українець? Якби ж то усі могли сказати: „Бути!“, а відтак зробили посильний кожному благородний внесок. Без втрати для себе, але для користи спільної справи.

Фото автора

Фото на згадку: Заслужена артистка України Тетяна Горобець, Народний артист України Тарас Петриненко, закарпатські “Черешеньки” та їхня мама.

УКРАЇНА І СВІТ

Збори Ліґи меценатів у Києві

На чергових зборах було заслухано звіт про благодійницьку діяльність упродовж останнього періоду. Було що сказати голові правління державного акціонерного товариства „Магістральні нафтопроводи „Дружба" Любомирові Буняку, президенту товариства „Кондитерська фірма „Світоч" Андрієві Тавпашу, генеральному директору акціонерного товариства „Фармацевтична фірма „Дарниця" Володимирові Загорію – їхні колективи підтримали не одну культурну акцію в Україні.

Є великий послужний список і в Марії Фішер- Слиж, Костянтина Темертея (Канада), Мар'яна Коця й Ярослава Шепелявця (США), Володимира Кашицького (Польща). А перелік добрих справ П. Яцика зайняв би чимало місця. Досить сказати про його масштабний проєкт – видання англійською мовою „Історії України-Руси" М. Грушевського, що набрав такого голосного резонансу в науковому світі.

Виконавчий директор Ліґи Михайло Слабошпицький поінформував збори про хід конкурсу на кращі підручники з історії України для середньої школи (проводиться разом з Міністерством освіти), про виконання програм „Українське слово – дітям України" й „Бібліотека – українській школі". До речі, впродовж минулого року Ліґа передала бібліотеки шістдесятьом школам загальною кількістю понад 35,000 томів.

На зборах за участю відповідальних працівників Міністерства освіти було прийнято програму проведення щорічного Міжнародного дитячого конкурсу знавців української мови, в якому братимуть участь усі школи України, а також діти із західньої та східньої діяспори.

Фінал конкурсу проводитиметься в Києві 9 березня – в день народження Тараса Шевченка. Ліґа взяла на себе зобов'язання покрити всі основні витрати конкурсу (тільки призовий фонд його складає кілька сот тисяч гривень). За задумом ініціяторів цього широкомасштабного заходу престиж української мови в Україні серед юних зростатиме. Адже вони допевнюватимуться в тому, що рідна мова – такий же важливий шкільний предмет, як, скажімо, математика, фізика чи хемія.

На зборах обрано нового президента Ліґи. Ним став Володимир Загорій. Петро Яцик, який був ініціятором заснування організації і її першим президентом упродовж майже п'яти років, віднині став її почесним президентом.

Наступні збори Ліґи заплановано провести в Києві наприкінці травня 2001 року.

Прес-служба
Ліґи українських меценатів

Добрі справи долають кордони

Результативно працює „Каліфорнійський проєкт допомоги дітям Чорнобиля"

Надія Банчик

Українська громада у Сан-Франциско – порівняно невелика, проте дуже активна. Її активісти – Віталій та Ольга Вермонт, сестри Оксана і Маруся Черепенки, Надія Деркач – організовують змістовне життя у громаді. Крім того, у 1990-1991 роках Надія Деркач, Тамара Городиська, Михайло Цар, Олег Верес заснували "Каліфорнійський проєкт допомоги дітям Чорнобиля"(California Aid to Children of Chornobyl); у громаді також створений Північнокаліфорнійський Комітет допомоги Україні (Northern California Committee to Aid Ukraine).

Надія Деркач з 1997 року очолює "California Aid to Children of Chornobyl". Вона закінчила "Soviet Affairs" у Єльському університеті та психологію в університеті Пітсбурґу. Працювала 15 років у галузі впровадження програм, що стосуються розвитку міжнародного бізнесу, бізнес-консультацій, культурних обмінів - у великих американських компаніях, зокрема RAND Corporation та у Федеральній Агенції з контролю над озброєннями та роззброєнням, де під час "розрядки", у 70-ті роки, досліджувала, як різні верстви населення Америки ставляться до зброї. Одна з останніх за часом справ Надії Деркач в Україні - допомога хворим на вовчанку. Пані Надія сама страждає на цю тяжку недугу, проте не тільки мужньо протистоїть своїй хворобі, але й поширює свій досвід в Україні - за підтримки як спеціальної програми Північнокаліфорнійського комітету допомоги Україні, так і через співпрацю з американською Lupus Foundation. Останню за часом подорож в Україну Надія Деркач здійснила у серпні 1998 року – на VII Конґрес Світової Асоціяції українських лікарів, який відбувся в Ужгороді. Їздила вона разом з доктором Еллен Сімпсон, котра повинна була розповідати на Конґресі про свій досвід у лікуванні дитячого діябету (цукриці). Крім того, доктор Сімпсон фінансово забезпечила подорож.

З Фондом допомоги дітям, потерпілим від Чорнобильської катастрофи, активно співпрацюють американські фахівці. Двох з них – д-ра Еллен Сімпсон (Ellen Simpson, M.D.) та фотожурналіста й публіциста Джеймса Лереджера – громада відзначала на урочистому обіді за їхню щиру й жертовну працю в Україні. Доктор Еллен Сімпсон – англомовна американка, яка зроду-віку не чула про далеку й таємничу нову державу на ймення Україна, - зробила для мешканців цієї держави дуже багато. Вона досвідчений фахівець, довший час працювала клінічним професором педіатрії та кардіології в університеті Сан-Франциско. Протягом п'яти років д-р Еллен Сімпсон бере активну участь у Ukrainian Diabetes Project (UDP), заснованому Андресєю Скрипкою з міста Санта-Роза (Каліфорнія) та призначеному допомагати хворим на діябет та лікарям цього профілю в Україні. У рамках цього проєкту д-р Сімпсон заснувала в Україні кілька таборів, а також приймала лікарів і хворих з України у каліфорнійських таборах – з метою передання американського досвіду.

– Докторе Сімпсон, чи Ви мали якісь специфічні підстави, коли обирали для Вашої шляхетної діяльности саме Україну?

– Я дитячий лікар. Зацікавилася Україною, коли у моєму каліфорнійському таборі лікувалася Андрея Скрипка, хвора на діябет, англомовна американка з Каліфорнії; чоловік її Володимир – українського походження. У цьому таборі ми вчимо дітей з діябетом, як правильно харчуватися, що робити для полегшення перебігу хвороби. Коли Андрея та Володимир здійснили подорож до України, вони побачили, що її "товариші за нещастям" в Україні не мають жодних знань про те, як правильно харчуватися, як самим давати собі ради. Андрея звернула увагу також і на те, що хворих на діябет дітей в Україні вважають за інвалідів, у той час як в Америці таких пацієнтів навчають жити нормальним життям. Коли Андрея з чоловіком повернулися з подорожі, вони розповіли мені, як тяжко

(Закінчення на стор. 20)

ЛИСТ З ПРИВОДУ

Ми допомагаємо Україні, а її уряд... чинить нам перешкоди

У „Свободі" 30 червня появився заклик УККА допомогти Україні в Раді Безпеки при ООН. Кілька днів перед тим у „Америці" (24 червня) Іван Буртик у своєму повідомленні „Чи потрібна Україні допомога?" описує, що сталося із контейнером, який УККА вислав до Луганську після трагічного випадку в краснодонській копальні. Контейнер прибув до Одеси в перших днях травня і досі стоїть там! Урядовці Комісії з гуманітарної допомоги роблять всілякі перешкоди, щоб ця гуманітарна поміч не дійшла до потерпілих. Наприклад, вигадали ще одну вимогу: чи УККА може довести, що одяг у пачках не є зужитий більше, ніж на 25 відсотків?

Ще довше стоять в Україні три контейнери з одягом вагою 100,000 фунтів, призначені для сіл Луганської, Івано-Франківської та Полтавської областей.

У той же час було вислано контейнер до Павлодару в Казахстані, який прибув на Великдень і був негайно розвантажений, речі роздані людям. Чи повинні ми помагати Україні, коли її уряд робить різні перешкоди в доставах гуманітарної допомоги? Ми в діяспорі радо слухаємо різних урядовців із України, які нам розповідають різні фантазії та байки. Ці дипломати кажуть нам те, що ми хочемо чути: „Що вони були членами Руху, їхні родичі були замучені голодомором, вони підтримують Патріярха Філарета" і т. д. Ще залишилось розказати байочки, що вони теж боролися в УПА.

В той сам час в Україні ситуація зовсім інша. Русифікація іде приспішеним темпом, навіть в Києві тяжко почути на вулиці українську мову. Кількість друкованої української літератури падає щораз нижче через надмірні податки на друк українського слова, всілякий же російський непотріб (включно із порнографією) з'являється без перешкод. У Львові вбивають українського композитора за те, що співав по-українськи, але уряд, очевидно, навіть не думає шукати винуватців.

Ми повинні самі спитати, чи маємо допомагати такому урядові, який не є українським?

Богдан Боднарук,
Кларендон Гілс, Ілл.

Наукова конференція Українського Історичного Товариства

В Острозі 22-23 червня ц.р. відбулась науково-теоретична конференція УІТ до 100-річчя від дня народження видатного українського історика Олександра Мезька-Оглоблина (1899-1992 рр.). Одночасно конференція була присвячена 35-річчю УІТ, першим президентом якого був Олександер Оглоблин. З доповіддю „Олександер Оглоблин та Українське Історичне Товариство" виступив почесний академік Острозького академічного братства, учень і послідовник О. Оглоблина, проф. Любомир Винар. Учасники конференції заслухали виступи проф. Ю. Макара про життєвий і творчий шлях Олександра Оглоблина, острозьких науковців: В. Яремчика – „Історіософські засади совєтської історіографії історії України: візія О. П. Оглоблина", В. Атаманенка – „Україна в часи 'Золотого спокою' у висвітленні О. П. Оглоблина", В. Павлюка – „Проблеми економічної історії України першої половини XIX ст. в дослідженнях О. П. Оглоблина", А. Атаманенко – „Українська історіографія XVIII ст. у творчості О. П. Оглоблина (джерелознавчі аспекти творчості істориків)" та В. Грома з Рівного – „Думки О. Оглоблина про добу Хмельниччини в українській історіографії другої половини XX ст.", а також автора цього повідомлення.

На конференції відбулась презентація нової книги, що вийшла в Острозі – „Олександер Оглоблин: дослідження та матеріяли (до століття від дня народження історика)".

Д-р Микола Ковальський,
голова осередку УІТ в Острозі

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Зваби фотовиставки Т. Д'Авіньйон

Це був перший показ кольорових світлин Тетяни (Тані) Михайлишин-Д'Авіньйон з підзаголовком „Калейдоскоп України", в Українському інституті Америки. Виставка справді потужна – понад 160 гарно оправлених, середньої величини фотокартин. Показ тривав від 10 до 18 червня 2000 року. Хотілося, щоб довше. Відкриття відбулось 9 червня увечорі. Була це оригінальна подія нашого культурно-мистецького життя, бо поза 4-ою кольоровою фотовиставкою 1998 року, автора цих рядків, інших, на превеликий жаль, досі не було. Таня, за чоловіком Д'Авіньйон, уродженка Львова, симпатична жінка, сповнена життєрадісности й енергії. Після війни вона, ще зовсім дитиною, приїхала з батьками до Америки. В Балтиморі закінчила школу, студії з журналістики і мистецтва. Іде у світ, як фотограф. Своєї творчої долі шукає в Україні вже в 60-их роках, намагаючись світлити в зовсім невідрадних умовах нашого національного уярмлення.

Таня Д'Авіньйон – чи не найвидатніший український фотограф у США. Її ім'я зустрінемо у Ворлд-енциклопедії, її світлини – у „Нешенел Джіоґрафік" і у „Тайм-Лайф", в різноманітній тематиці. Вона має право фотографувати визначних представників Америки, навіть президента Б. Клінтона та М. Олбрайт. На жаль, на виставці бракувало каталогів чи списків світлин. Був один тільки примірник каталогу при касі і другий на першому поверсі, де розмістилась виставка. Цього замало.

Праці Тані свідчили, що як мистець-фотограф вона цікавилась в Україні всім – від стеблинки і до побудови держави. Між іншими світлинами, позначеними початковими числами, добачували ми психологічно виразні портрети президентів України – Леоніда Кучми (1998 р.) і Леоніда Кравчука (профіль, 1993 р.). Привертали до себе увагу портрети наших світочів – поетеси Ліни Костенко, живописця Володимира Патика у його львівській студії, оригінально схоплений портрет популярної співачки Оксани Білозір, а теж заслуженого піонера нашої чорно-білої фотографії Ярослава Коваля (1997 р.). Талантом позначені портрети славного українського танцюриста балету, майже невідомого ще в нас, Володимира Малахова (світлина з часу його праці в Українській національній опері в Києві). Треба згадати й інші портрети: „Гордість і радість бабуні", „Великі очі" – вродливої дівчини з квітами у волоссі, бадьорого, рум'янощокого солдата з тризубом на шапці. Були також гумористичні: Регоче на весь рот дядько зі своєю жінкою, а за ними висять низки кукурудзи, що теж сміються з ними. Багато місця займають у творчості Т. Д'Авіньйон гуртові сцени з нашого життя в Україні – святкові чи весільні групи, народні демонстрації. Зокрема посвячення пасок на Великдень, колядники з фантазійним вертепом (1996 р.), кольоритні буковинські весілля.

Виставку склали світлини з усієї України. Ось пляж в Одесі схоплений ще 1986 року, світлина з Києва „Дівча в синагозі". Мерехтливі червоні маки в Криму з 1989 року, „Татарська жінка в мошеї". Яскріє поле золотистих соняшників – це один з найновіших творів, з 1999 року. А досконалий „Гуцульський кінь", чорно-біле фото – світлина вже з 2000 року.

Все таки Т. Д'Авіньйон найкраще, мабуть, почувається на заході України. Горнеться, видно, до свого родинного кута. Ось любуємось її зворушливою „Чорною калиною". Хвилюють світлини з жіночі тюрми. На запитання, чи не забагато тут тюремних світлин, Таня відповіла: „Це ж журналістика". Тут перехрещуються мистецтво і журналістика.

Само собою, найбільше задоволення дають усім світлини з темою відбудови державної незалежності. Ми з усмішкою і оптимізмом вдивляємося у „Рух" – демонстрацію в Умані (1990 р.) і плякат „Вставайте, кайдани порвіте!", „Український прапор вносять у парлямент" чи „Проголошення Української Незалежности" (1991 р.). Тут багато синьо-жовтого кольору і надхненні обличчя учасників полонять глядача. З чисто мистецького боку належить відзначити три безумовно найкращі світлини Тані, що стали короною усієї виставки: „Зимовий краєвид" (Перегінськ на Івано-Франківщині, 1996 року), „Зимові стіжки сіна" (село Шепіт в тій же околиці та з того ж року), „Сільська церква" (Криворівня, 1997 рік).

Бажаємо дорогій і невтомній Тані Михайлишин-Д'Авіньйон ще більших успіхів у її творчій праці.

Теодор Терен-Юськів

Що ще людині треба?

Київська вчителька на старості літ щаслива тим, що має. Як поширити серед дітей її твори?

Живе в Києві дивовижна жінка, яку, здавалося б, ні вік не бере, ані життєві незлагоди. Це вчителька української мови і літератури школи ч. 72 Ніна Куфко. І хоч вона вже давно „розміняла" вісімдесятку, однак щодня їздить до школи, вчить дітей „розумному, доброму, вічному". А найголовніше, що прив'язує її до дітей, – це шкільний театр, душею якого вона є багато років і в якому діти виконують вистави за казками, переписаними нею на віршовані п'єски. Казки ці відомі кожній українській дитині: „Колобок", „Ріпка", „Гуси-лебеді", „Червона Шапочка". Однак, казки ті й не ті: сюжет відомий, а от форма і дух – нові. Вчителька в оновлених нею казках уникає жорстокости, всього недоброго, а головне – наділяє персонажів українськими народними рисами, „вдягає" їх в український народний одяг, переносить в національне середовище. Ось, приміром:

Не часто в нас на Україні
Бува, щоб ріпку хтось садив.

І далі, де дід іде рвати ріпку:

На другий день зібрався зранку,
неначе десь на свято йшов,
Надів сорочку-вишиванку,
До ріпки стиха підійшов...

Український Колобок із російської народної казки у Ніни Броніславівни також інший. У російській казці у баби не вистачало борошна на хліб: „По сусеку поскребла, по амбару помела". Ця ж казка, переписана Ніною Куфко, закінчується так: „...Бо не з останніх крихт пеклися на Україні колобки".

Пише-переписує Н. Куфко казки безпосередньою і простою народною мовою, у формі віршованих п'єс, які може поставити кожний шкільний театр – і саме це робить твори цінними: колективно, в найдоступніший спосіб, через казку, часто зросійщені діти України вчаться любити і шанувати рідну мову.

Дуже довго твори вчительки не видавалися, та й вона не ставила це за мету. З уст в уста передавалася слава про популярні п'єски, і єдиною „друкарнею" були її учні, яких вона просила залишатися після уроків і переписувати п'єси. Лише в 1997 році побачила світ її перша збірка „Заяча крамничка", що вийшла у видавництві „Веселка" в Києві. Сталося це в незвичний спосіб – через Канаду. В 1992 році Ніна Куфко – добра знайома моєї покійної мами в Києві – побачила журнал „Всесміх", що видається в Торонто, і прислала свої твори до гумористичного журналу. І хоч тематика „Всесміху" не є дитячою, однак ми запровадили дитячу сторінку спеціяльно для казок Куфко. Читачам сподобалось, і редакція вирішила оголосити збірку, щоб допомогти видати казки київської вчительки. Зібраної суми було не досить, щоб видати наклад, який би задовольнив школи України. Тоді я поїхала до Києва, щоб переговорити з редакцією видавництва для дітей і молоді „Веселка", чи не змогли б вони взяти на себе решту видатків. Директор видавництва Ярема Гоян і тодішній головний редактор Василь Василашко зробили все, що змогли – і в 1997 році „Заяча крамничка" накладом 5 тисяч примірників в гарному оформленні художника Олександра Кошеля побачила світ. Видавництво зробило гарну презентацію книжки в Києві, нагородивши її премією імені Олени Пчілки. Чи варто говорити, які почуття пережила Ніна Куфко, дочекавшись у немолоді вже роки такого визнання? Книжечка розлетілася моментально, її придбали дитячі установи – школи і садочки – в усіх куточках України. До Ніни Куфко стали потоком іти листи двох видів: одні дякували за чудові твори для шкільних театрів, інші – просили прислати бодай ще один примірник.

Ілюстрація до казки „Ріпка" художника О. Кошеля.

І от недавно до редакції „Свободи" прийшов лист від Ніни Броніславівни. Вона пише: „Мене часто запрошують виступати перед широким загалом людей – на курсах підвищення кваліфікації вчителів і вихователів дитсадків, в педагогічних навчальних закладах, на різних педагогічних зборах. і т. ін. Я охоче відгукуюсь, не беру грошей за лекції, просто я закохана в свою справу і маю величезний вчительський досвід. З подальшим друкуванням своїх робіт надії ніякої не має. Це неможливо. Київська газета „Розкажи онуку" мене друкує, але грошей на гонорар у них нема. Та я й за те вдячна, бо люди просять матеріяли до свят і віршики „на всяк випадок у школі". Я далі працюю у школі, діти грають на сцені мої казки... Що ще треба?".

...Людині далеко за 80. З висоти свого віку і мудрости вона добре розуміє, що творити добро, виховувати наступні покоління і знати, що ми потрібні – що ще людині треба? Однак в даному контексті скромне питання Ніни Куфко звучить радше риторично, бо ж – треба! Треба більше примірників книжки „Заяча крамничка", щоб задовольнити попит шкіл і дитячих садків, а також бібліотек. Треба було б, щоб й інші віршики та казки-п'єси, що „друкуються" вручну дітьми після уроків, побачили світ.

Якщо хто з наших читачів хотів би допомогти Ніні Куфко видати її рукописи, гроші можна висилати на банківський рахунок „Веселки": **26000284002054 у Шевченківському відділенні УСБ, МФО 322089.** За додатковими інформаціями можна звертатися до редакції „Свободи" на тел: **(973) 292-9800**, додатковий **3063.**

Раїса Галешко

МОВА ПРО МОВУ

Тиша перед...? Ні, бурі не буде

Автори рубрики „Мова поро мову“ нарікають на те, що потік дискусійних листів змілів – мовляв, усі вичікують, коли уряд у Києві затвердить найновішу, 1999 року, редакцію Українського правопису. А вже тоді з'явиться нова причина до баталій. Але ж якраз навпаки: узаконений Правопис мав би взагалі припинити усі мовні суперечки. Змагатися можна було б хібащо у славослів'ї на адресу українських мовознавців і членів Уряду, які, врешті-решт, поставлять усі крапки над „і“ та створять міцну основу для об'єднання материкової і діяспорної граматик.Це буде щось неймовірне для нашої української ментальности. І тому я сумніваюся, що це станеться. Сучасна Україна психологічно не готова ступити рішучий крок до відновлення Харківського правопису. Від 1928 року минуло багато часу, і всі ці десятки літ Україна рухалася від Харківського правопису, а не до нього. То як же вона може отак ураз повернутися до чогось такого, чого у живому мовленні пересічного українця вже не існує?

Найправильнішим було б ще хоч якийсь час зберігати вірність Харківському правописові

Такий крок сприйнявся занадто революційним і не додав би внутрішньої стабільности українській спільноті. Отже, наймудріше в цьому випадку – повільно просуватися вперед шляхом компромісів, прийнятних для обох сторін, для „східняків“ і „західняків“. Втім, сьогоднішні український схід і захід користуються одним Правописом, мають спільну літературну мову, а дрібні різниці стосуються хібащо вимови. Тому неможливо потягнути весь український мовний масив до 20-их років, хоч на той час – і це треба пам'ятати і шанувати – Харківський правопис був величезною заслугою української філологічної науки перед нацією.

Власне, автори цієї останньої редакції Правопису, котра чекає узаконення, добре розуміють проблему і її соціяльно-психологічний аспект, тому вони навіть і не пропонують *„клясів“, „плянів“, „фльотів“ і „лявін“*. Та й хто скаже, чому у словнику Г. Голоскевича є **„плян“**, але – *„лан“*, **„лябораторія“**, але – *„лабети“*, **„рекляма“**, але – *„лама“, „лава“* (військова), але – *„лява“* (вулканічна)?

Ще добре, коли у затвердженому Урядом варіянті знайдемо закінчення **и** в іменниках жіночої відміни, в родовому відмінку однини, які в називаному відмінку мають закінчення **-рть** і **-сть**: **радість – радости, більшість – більшости, смерть – смерти.** Навіть це буде нелегко здійснити, якщо взяти до уваги, що особливістю нашої національної психіки є заввзятий опір до змін. Ось яскравий приклад. У своїх надзвичайних, „фізично-ліричних“ „Роздумах“ (Львів, 1995 рік) відомий вчений, академік Академії інженерних наук, лавреат Державної премії України в галузі науки і техніки, автор дуже оригінальної концепції відродження та розвитку автентичної української мови Володимир Перхач пише: „І щодо закінчення родового відмінку **–сті** у словах жіночого роду. Воно асоціюється в мене зі сонячним весняним днем. Саме в такий день моєї **юності** прийшло ніжне звучання тих слів – разом із новим правописом. І заспівали слова **радості, веселості, сонцесяйності...** Бо не звучать у мені слова **радости, веселости, сонцесяйности.** Особливо для мене вони грубо звучать з уст ніжних – жіночих...“.

Отака річ – багаторічна звичка...

То як же бути? Конкретно – як бути нашій національно свідомій українській громаді в Америці і Канаді? Мабуть, найправильнішим було б ще хоч якийсь час зберігати вірність Харківському правописові. І навіть не заради самої вірности, а тому, що в Україні за дев'ять років незалежности не сталося очікуваного відродження української мови. Навпаки – триває зросійщення, й то таке свавільне, що годі сказати, як це все і чим може закінчитися. Ця обставина мала б спонукати нашу діяспору у своїх виданнях далі стояти на ґрунті Харківського правопису, щоб зберегти реліктові мовні взірці, як садівник зберігає у спеціяльній „шкілці“ саджанці тендітних, беззахисних перед довколишнім кліматом дерев. Так би мовити, до кращих часів. Принаймні – для історії.

Петро Часто

Перехворіє чи ні?

Нашестя англіцизмів – це сьогодні проблема усіх мов, навіть тих, яким ніщо не загрожує. Наприклад, російської. Деякі філологи вважають, що це як інфекційна грипа – хочеш чи ні, а мусиш нею перехворіти.

Проте виникає запитання: одужання прийде само по собі, чи треба вживати ліки? Франція, скажімо, вдається до суворих державних заходів.

Щось подібне діється вже в Японії, Чехії, Словаччині, інших країнах. Україні, в її економічній відсталості, до цього ще далеко. Та й на першому пляні – важливіше завдання – нейтралізування русифікаційних впливів. А тим часом англіцизми не чекають – широким фронтом наступають в усіх функціональних лексиках нашої мови. Шляхетними об'єднаними зусиллями пробуймо їх відсунути бодай на другий плян, знайшовши вдалі українські відповідники хоч би для найдошкульніших англіцизмів.

Отже: **фіскальна** (політика), **фючерсна** (угода), **аксплікація, еквалайзер, чартер, тренд, транш, контейнер, диверсифікація, трансакція, урґентний, акцептувати, інтер'єр, комфорт, депонсація, амбівалентний, атрибут, бестселлер, старт...**

Ну, на сьогодні – **фініш**. – *Ред.*

Словники потрібні, але – бездоганні

Минулого року київське видавництво „Довіра“ випустило друге видання нового російсько-українського словника-довідника за редакцією С. Єрмоленко та Л. Пустовіт. Словник потрібен нашому загалові, але він, на жаль, не позбавлений численних помилок і вад. Наприклад, у нашу мову він пропонує слово **„біженець“**, що походить від російського слова **„бежать“**. Воно витісняє наше слово ***„утікач“*** (втікач). Навіщо ж це робити? Так само з російським словом **„грузовик“**. Нащо ж його перекладати, як **„вантажний автомобіль“** або **„грузовик“**, коли можна застосувати одне точне і своє слово: ***„вантажівка“***? Не можна погодитися з перекладом слова **„куріть“** – ***„палити“, „курити“, „смалити“***. Бо від слова **„курити“** є ***„курець“*** (той, що курить), а від **„палити“** буде ***„палій“***. А палій – це той, хто підпалює. „Смалити“ – тут взагалі ні до чого.

Якась частина давніх українських слів уже повернулася в нашу мову (вишкіл, загал, набої, робітня, помешкання, правник, соборний та ін.) і це фіксує словник С. Єрмоленко та Л. Пустовіт. Все ж викликає сумнів переклад багатьох слів. Ось приклади: **брюки – штани, брюки; благополучний – щасливий, благополучний; жаріть – жарити, смажити; жаркій бой – гарячий бій** (а треба – запеклий бій), **засада – засідка, засада** (але слово „засада“ в українській мові має зовсім інше значення); **настаівать – настоювати, наполягати.** Незрозуміло, як можна російські слова перекладати одночасно російськими і українськими.

Видавництво „Освіта“ в 1995 році видало словник української мови в малюнках. Склав його М. Коломієць, а рецензував колишній директор Інституту української мови О. Тараненко. На стор. 81 читаємо: „...Усе хватає, а собі нічого не оставляє...“. Це не що інше, як поширення суржику. Цей же словник вводить в українську мову слово „носок“. Хто дає право окремим людям вводити в мову іншомовні слова без будь-якої потреби?

Юрій Батюк,
член Київського товариства „Просвіта“

Ще про велику літеру

Щоб не забирати багато місця в газеті, подаю один приклад, як виникають наші мовні проблеми. У моїй статті „До річниці прийняття Конституції України“ („Свобода“, 23 червня 2000 р.) є такий абзац: *„... Утвердила в світі наш національний Прапор, Державний Гимн і Герб“.* Після редагування у „Свободі“ це речення набуло такого вигляду: *„...Утвердила в світі наші національний прапор, Державний гимн і герб“.* Інша газета виправила цей абзац так: *„...Утвердила в світі наш національний Прапор, державний Гімн і Герб“.* Чи може хтось із знавців української мови сказати мені, що з вище наведеного є правильним? Треба згадати, що з весни 1944 року я проживаю поза межами України, а редакторами обидвох газет є нові еміґранти з України.

Ярослав Колодій

Від редакції: *Згідно з правилом, чинним у сучасній українській граматиці в Україні, у назвах історичних подій, державних та релігійних свят і святощів слід писати з великої літери лише перше слово. Отже, в цьому випадку правильним є варіянт:* ***Національний прапор, Державний герб, Державний гимн****. Не буде помилкою писати з великої літери слова* **Прапор, Герб, Гимн**, *якщо вони вжиті без слова-означення. Правило також дозволяє писати з великої літери слова, вжиті у шанобливому чи піднесено-переносному значенні:* ***наша Батьківщина, наш Герб****. Це саме правило каже, що коли власну назву вжито в загальному значенні, але в підкреслено позитивному сенсі, то вона пишеться з великої літери, а коли в негативному – то з малої: всякі там* ***наполеони і гітлери.***

Мовний портрет Яра Славутича

Наприкінці 1999 року вийшла у світ монографія „Мовний портрет Яра Славутича“ д-ра Надії Сологуб, професора Інституту українознавства при Київському університеті, – заходами Української Вільної Академії Наук у Вінніпезі та видавництва „Дніпро“ в Києві. У цій книжці авторка обговорює мову визначного українського поета Яра Славутича, якого нещодавно Президент України Леонід Кучма нагородив Орденом „За Заслуги“ III ступеня. У цій науковій праці розглянено такі аспекти: мова художнього твору як текст, словесні засоби вираження, новотвори поета й професора Яра Славутича, його перифрази та власні назви у поезії, а також мовні штрихи до образу автора недавно виданого п'ятитомника (Київ, „Дніпро“). Додано словничок індивідуальних слововживань поета, що тепер живе в Канаді, на пенсії, однак продовжує творчу й наукову працю.

При цій нагоді варто згадати, що дослідження Надії Сологуб – це вже п'ятнадцята книжка про життя й діяльність Яра Славутича. Всі ці видання вийшли у світ протягом шести років (1994–1999) у Києві, Львові, Тернополі, Ніжині, Херсоні, Запоріжжі, Січеславі, Тобілевичах (колишній Кіровоград). Тернопіль, звідки вийшов рід Жуків-Жученків-Славутичів, осягнув рекорд – там з'явилося п'ять книжок про нього, одна – двома виданнями. Не дивниця, що поет і літературознавець, до речі, автор кількох підручників з української мови, отримав понад 10 премій і відзначень, а до його недавнього 80-річчя – відзнаку Президента України.

Пресова служба УВАН у Канаді

„Слово-Світ - 2000" - в обороні нашої мови

19-21 вересня ц.р. у Львові відбудеться шоста Міжнародна наукова конференція з проблем української термінології – „Слово-Світ-2000". Маємо надію, що вона, як і п'ять попередніх, стане важливим чинником захисту і дальшого розвитку безцінного скарбу – нашої солов'їної мови.

Шоста мовна конференція не обмежиться розглядом проблем – засад міжмовних зв'язків, термінознавства та лексикографії, термінології природничих, технічних і суспільно-гуманітарних знань. Наша конференція розгляне головні питання збереження, очищення і розквіту української мови та її перетворення у справді державну.

Можливо, хтось вважає, що цим повинні займатися спеціяльні мовознавчі інституції. Так, але не тільки вони. Під час російсько-большевицької окупації більшість національно свідомих мовознавців була репресована чи знищена. Їхні місця в університетах, інститутах та наукових закладах позаймали чиновники, байдужі (або навіть ворожі) до української мови. І відразу почали проповідувати „ідеї" зближення нашої мови з російською. В трохи прикритій формі вони роблять це й тепер. А як вдається, то навіть ідуть у наступ. Наприклад, Держстандарт України недавно (у незалежній Україні!) затвердив державний стандарт на назви хемічних елементів (вони там названі „хімічними"), за яким наші стародавні назви кисень, водень, сірка та багато інших замінені на оксиген, гідроген, сульфур. Це вже дійсно: „Не хатітє нашего кіслорода, нє дадім вам нашего кісню". А урядові чинники, Національна Академія Наук, мовознавчі інститути спокійно це спостерігають!

Тому справу відродження і розвитку нашої мови, зокрема термінології, мусили взяти в свої руки не дипломовані „світила українського радянського мовознавства", а безвісні шанувальники нашої мови – інженери, вчителі, лікарі, робітники, селяни. Вони згуртовувались спочатку таємно, а потім, з розпадом імперії, відкрито. В гарячих дискусіях і в активній боротьбі набували потрібного досвіду і навіть результатів.

Одна з таких груп у Львівській Політехніці, на чолі з відомим вченим-електротехніком, лавреатом Державної премії України професором Володимиром Перхачем, переросла з часом у Технічний комі-

(Закінчення на стор. 20)

Не тільки філологи

Я певний, що висловлений в рубриці „Мова про мову" заклик об'єднувати інтелектуальні зусилля громади у пошуку успішних українських відповідників, якими належить замінити влізливі „інтернаціоналізми", припав до душі багатьом читачам „Свободи". Свідомих українців Америки, які все своє життя самовіддано зберігали зміст і форму нашої національної культури, дуже болить проблема чистоти української мови. Це справді завдання нас усіх, а не тільки філологів. Щиро бажаю тижневику вести перед у цій важливій справі.

Нижче пропоную декілька українських відповідників на особливо поширені чужоземні слова:

Аґенція – доручня, посередництво, представництво; **асоціяція** – об'єднання, спілка, товариство; **атрибут** – ознака чи відзнака, властива якійсь речі чи людині; **декларація** – дипломатичне чи урядове повідомлення, відозва; **еквівалент** – відповідник; **кооперація** – співробітництво; **констатувати** – стверджувати або встановлювати якийсь факт; **менаджмент** – управління, керування, керівництво; **проклямація** – оповіщення, відозва.

Також подаю низку чужоземних слів, щоб інші читачі „Свободи" приєдналися до пошуку українських відповідників:

діяґональ, вертикаль, діяметр, експеримент, індиферентність, інтимність, каталоґ, концесія, паралельний, принцип, реальний, релятивний, целібат.

Йван Сарвадій,
Чикаґо

Нехай напохваті буде своє

Прочитавши у „Свободі" з 9 червня 2000 р. статтю „Чужі слова" – напохваті", я не могла не відповісти на цей заклик редакції. Бувши редактором квартальника Кредитової спілки в Рочестері, Н. Й., я не раз зустрічалася з цією проблемою. Ось якими українськими відповідниками пропоную замінити так звані „інтернаціоналізми": **Аґенція** – *представництво*; **асоціяція** – *товариство*, спілка; **атрибут** – *прикмета, властивість*; **бартер** – *виміна, обмін, товарообмін*; **вокзал** – *залізнична станція*; **девальвація** – *зменшення вартости*; **декларація** – *заява, проголошення;* **еквівалентний** – *рівноцінний, рівновартісний, рівнозначний;* **іншуранс** – *забезпечення;* **кооперація** – *співпраця, взаємодія;* **консеквентний** – *послідовний;* **констатація** – *ствердження;* **мемуари** – *спогади*; **менаджмент** – *керівництво, управління;* **проклямація** – *відозва, проголошення;* **перманентний** – *незмінний, безперервний, постійний;* **пріоритет** – *першість, перевага, першорядність;* **опонент** – *супротивник* (у дискусії); **реалізація** – *здійснення, втілення, переведення вартости у грошовий вираз;* **рейтинґ** – *оцінка, рівень популярности;* **ремінесценція** – *спогад, спомин, пригадування з пам'яті, відтворення з пам'яті;* **саміт** – *зустріч на найвищому рівні.*

„Звичні для діяспорних видань слова" можна легко заступити, наприклад: бувший – колишній, попередній; **довг** – *борг, заборгованість;* **вкоротці** – *незабаром, невдовзі;* **напиток** – *напій, питво;* **одобрення** – *схвалення.*

Зі словом **співставляти** я ніколи не зустрічалася. Сподіваюся, що Ви помістите цю пропозицію в нашій газеті і справді почнемо гуртом, спільним зусиллям, виполювати „бур'янці" з нашої мови.

Дарка Еливʼ,
Рочестер, Н. Й.

Від редакції: *Дякуємо шановній авторці, вона пропонує добрі варіянти українських відповідників. Щодо слова* ***співставляти****, то це так звана калька з російського сопоставлять. По-українськи правильно –* ***зіставляти****.*

Ні по-українськи, ні по-німецьки...

Хто мене знає, підтвердить, що я людина лагідної вдачі і не легко вибухаю гнівом, та коли отримав „Свободу" з 19 травня цього ось року і глянув на напис під світлиною: ***„Керуючий директор МВФ Хьорст Кехлер (ліворуч) вітає прем'єр-міністра України Віктора Ющенка на початку переговорів у Вашинґтоні"***, то відразу відчув, як мою лице почало пашіти – значить, підвищилася температура крови, що для людей моїх літ є шкідливе.

Вже бачив і **„Хайльдельберг"**, **„Айзенхавер"**, **„Хемінґуей"**, **„хотдог"**, **„Ґітлер"**, а в сьогоднішній „Свободі" ще одна дивовижа – ***„Хьорст"***. А має бути **„Горст" (Horst)**. Ваша транскрипція чужого імені на українську мову зовсім не передає звучання ориґіналу. Нам у діяспорі хотілося б наслідувати Україну, бо ми є частинкою її народу, але сьогоднішні процеси в Україні свідчать, що, ми, американські українці, мусимо залишатися добрим взірцем до наслідування (щоправда, не в усьому!). Щоправда, закидали „Свободі" „польонізми", але відомо, що вона впродовж свої довгої історії боролася з ними, радо приймаючи українські відповідники.

Прошу прийняти мою критику як конструктивну, доброзичливу. „Свобода" добре редагована, цікава своїм матеріялом та ілюстраціями.

Володимир Колюбінський,
Фініксвіл, Па.

ВЧИТЕЛЬСЬКІ БУВАЛЬЩИНИ

От і вгоди!

Українську мову і літературу я починав викладати вдома, на Житомирщині, ще тоді, коли директори шкіл з усіх сил намагались продемонструвати перед своїм районним керівництвом високі показники успішности, відсутність другорічників, поміркований процент трієчників і двійко-трійко золотих медалістів у фіналі всього процесу поглинання знань. Якщо говорити про українську літературу, то в ці суворо окреслені рамки вчитель ще міг сяк-так увібгати свою строкату масу учнів, які в старших клясах вже виразно визначились із своїми пріоритетами і можливостями.

З мовою ж було важче. Ось, наприклад, як відбувалась розмова в директорському кабінеті після того, коли відсоток двійок за контрольний твір на вільну тему опинявся поза якоюсь невідомою вчителеві міткою, яка існувала тільки в голові директора:

– Забагато двійок ви виставили, здається мені, і трійки чомусь з'явились у Петренка, Сидоренка, Іваненка (тобто у дітей місцевого начальства)...

– Моя метода оцінювання стандартна. Я й так надто поблажливий, за шість помилок вже відразу „кілок" годилося б ставити, а я ще й попускання всілякі собі дозволяю...

– „За шість помилок"! Але дивіться, що це за помилки! Він ось написав: „Це справи не касається..." – а ви помилку йому зарахували. А от слово „самольот" ви також поправили – хіба це великі помилки?

– Та це ж... та це ж слова неукраїнські...

– Так усі говорять! Якби він написав „касаєця" або що, тоді, звичайно, була б помилка, а так... Словом, у табелях за другу чверть я хочу бачити норму, а то самі підете „на килимок" замість мене – знаєте, до кого. ...А може ви просто не вмієте навчити дітей, га?

Пройшло багато років, і ось тепер у діяспорі (хто б міг подумати колись, що я звикну чути щодня цей ботанічний термін!) після вимушеної перекваліфікації знову блиснуло щастя хоч раз на тиждень з'являтись перед строкатим, різноголосим гуртом юних громадян Канади і викладати їм мову предків, історично далеких і тих, що вдома. І предки, які в історію ще не відійшли, мають, звичайно, своє власне уявлення про мову пращурів, а тому переговорів у кабінеті місцевого директора уникнути аж ніяк не вдалося:

– Пане професоре, Стефкова мама казала, що ви навчили його говорити „область". Тернопільська область, наприклад...

–??

– Але ж то совєтське слово!

– Цей територіяльно-адміністративний термін дійсно за совєтів з'явився...але що б ви порадили казати натомість? Воєводство, губернія?

– Гарно було б „край" казати. Волинський край, Житомирський край. Або „земля"... кажуть же німці „лянд"...

– Краще б „край". Але ж, пані, так воно є в Україні, і Верховна Рада навіть і на гадці не має щось у тому міняти. Може, почнемо кампанію – листами, факсами, через „Інтернет"?

– „Так воно є", кажете. Там багато чого ще є, а дітям не треба голову совєтськими словами забивати, бо причепляться, як реп'ях до собачого хвоста. А ще ви роздали їм листу великих міст України і написали „Дніпропетровськ", „Дніпродзержинськ", „Кіровоград". Ви ж знаєте, що мапа не може довше толерувати тих виродків...

– Так, „Дніпропетровськ" – Січеслав. А далі? Перепрошую, пані, Верховна Рада...може, декрет Президента... Можливо...

...Здається мені, що моя педагогічна кар'єра і в діяспорі наскочила на риф.

Микола Косарик,
Міссісаґа, Онтаріо

Розділ веде
ред. Петро Часто

ЗВІДУСІЛЬ

Внук короля готовий вибачитися перед народом

Емануель Філіберто ді Савоя, 28-річний внук останнього короля Італії, намагається здобути дозвіл бодай на короткий час відвідати Італію. Задля цього він готовий публічно вибачитися за будь-які кривди, заподіяні його родом, щоб в такий спосіб обійти закон з 1946 року, котрим заборонено всім чоловікам колишньої королівської родини ступати на землю Італії. Королівський рід Савоїв володів Італією від 1861 року до кінця диктаторства Муссоліні. Монархію зліквідовано у 1946 році.

Іранські дітиноситимуть одяг веселіших кольорів

Іран дещо послабив правила щодо ісламського одягу для дівчаток-учениць початкових шкіл в Теграні та дозволив „ясні, веселі кольори" замість традиційної чорної барви. „Згідно з новими правилами, учениці початкових шкіл можуть носити радісні кольори: ясноголубий, бежевий, рожевий, яснозелений і жовтий,– запевнило Міністерство освіти. – Цей крок зроблено, щоб захистити психологічне здоров'я учнів".

Найчастіші винуватці автомобільних катастроф

Дослідження стверджують, що кожна п'ята трагічна автомобільна аварія у США стається з участю водія, котрий не має права керувати автом. У звіті під назвою „Убивці без дозволу" спонзорованому фундацією з безпеки руху, знаній як „ААА" говориться, що пересічно кожного року гине 8,400 осіб у катастрофах з водіями, котрі не мають дозволу на управління автом. Там же стверджується, що 28 відсотків цих водіїв три або більше разів були позбавлені дозволу на їзду впродовж трьох років перед трагічними випадками.

Жінки домагаються справедливости

Протестуючи проти нездатности поліції та уряду знайти винних у 25 убивствах жінок впродовж останніх 18 місяців, а двох – в останніх двох тижнях, жінки в Акрі, столиці Ґани, зупинили рух і паралізували все життя міста. Сотні людей залишили бюра і базари, приєднавшись до демонстрантів. Жінки з червоними опасками на руках і чоло скандували рішучі гасла.

США частинно сплатили свій борг за мироносні акції

США виплатили ООН частину своєї заборгованости з грошей, витрачених на мироносні акції в Косові (40 млн. дол.) і в Східньому Тіморі (53 млн. дол.). Згідно з попередніми міжнародними угодами, на Вашінґтон припадало 31 відсоток витрат у кожній акції. Тим часом Конгрес схвалив, що найбільший вклад США – 25 відсотків.

ІСТОРІЯ І ПАМ'ЯТЬ

„За свій рідний край, за стрілецький звичай"...

У незалежній українській державі дивним дисонансом впадає у свідомість те, що й досі славу мають всі, хто волею чи неволею боровся за чужу імперію, а так мало уваги і поваги дістається тим, що за цю державу боролися. Різні пільги для омедалених „героїв атєчествєнной", і повна байдужість до ветеранів Української Повстанської Армії, чи Першої Дивізії Української Національної Армії. Особливо цих останніх легко зневславити: ішли у бій у чужих одностроях зненавидженого за три роки жорстокої окупації наїзника. Тому так легко над ними глумитися тим, хто йшов в одностроях та під знаменами ворога, який триста років знищував права нашого народу на життя і свободу.

Навіщо вони йшли – квіт галицького юнацтва, коли очевидним було, що від німців ніякого добра не сподіватися? Цього не збагнути з погляду куцої логіки але це залишилося живим і ясним у свідомості учасників подій півстолітньої давности. Це була молодь, вихована в безпосередній близькості до ареолі стрілецької слави. Це були духовні сини героїв Маківки, Лисоні, Потутор, викохані стрілецькою піснею, задивлені в недавню історію та спрямовані на повернення вчорашньої слави. Досвід історії, яку так захоплено студіювала наша молодь з „дозволених" і підпільних підручників, вказував, що нам необхідна військова сила – що потрібна зброя, військовий вишкіл. Мало ідеї, мало захоплення й жертвенности – треба реальної сили. „Тільки вхопитися за колеса історичної тачанки, якщо вже не можна було сісти на неї, – писали переможені, полонені молодці-дивізійники у табірній газетці в італійському Ріміні. Так утверджували себе в тому, що у вирішальний момент не могли вони поступити інакше.

Чию „грудь гостра куля пробила", хто пережив або й не пережив „веж та кулеметів" большевицьких концтаборів, хто мусів у постійному страху приховувати своє дивізійне минуле на рідній землі, а хто, скитаючись чужиною, гідно представляв ім'я українського вояка, проте всі дивізійники з честю виконали свою історичну місію – і в очах діяспори, яка мала право знати правду – залишилися в пошані. Власної держави, яка плекала б свідомо національні ідеали, зокрема в молоді, ми не мали вже дуже давно. Але ці ідеали жили, бо жила недержавна ініціятива українських патріотів, яка в обставинах очорнювання ворожими авторитетами, серед переслідувань, творила дослівно чуда.

Тією ж дорогою пішов сьогодні і Львівський історичний музей, його Відділ визвольної боротьби при співпраці колишніх учасників Дивізії „Галичина", з України та з поселень, врочисто відзначаючи п'ятдесятиліття Братства колишніх вояків Першої Української Дивізії Української Національної Армії. Передбачається виставка „Рамена Української Самостійности" у будинку Музею на площі Ринок у Львові, у славній Королівській кам'яниці, науково-практична конференція „Українська Дивізія „Галичина": військово-політична роля та історичне значення", телепрограми у львівській телевізії. При цьому вся увага звернена на молодь. Плянують також конкурси у старших клясах львівських шкіл на тему „Що ви знаєте про Українську Дивізію?!". А оце закінчився ще один великий проєкт у рамках цього відзначення: пересувна виставка про Дивізію, яка промандрувала вже по двадцяти школах та військових ліцеях Львова у квітні – травні ц.р.

Виставка – це шістнадцять великих таблиць- монтажів, де зібрана документація про історію Дивізії у світлинах, документах, поштових значках, відзнаках. Мандрувала ця виставка в товаристві активних членів Братства, як Лев Войташ, Михайло Бендина, Росовський, Володимир Саламаха, Шумський, Мамчур, які пояснювали виставку відповідними доповідями. Були сумніви, чи не офіційна тема не викличе негативних реакцій (як викликала „невинна" українська пісня трагічно загиблого Ігоря Білозіра). Але в міру того, як виставка мандрувала по школах і в „книзі вражень" появлялися щораз нові, позитивні, а то й захоплюючі відгуки вчителів та керівників шкіл, такі сумніви танули. Вже й не казати про шкільну молодь, яка сприймала цю імпрезу ентузіястично. В багатьох випадках управи шкіл навіть просили, щоб залишити їм виставку надовше, для кращого ознайомлення.

Ось деякі із численних відгуків: *„Екскурсію проведено цікаво, дохідливо, обґрунтовано. Щиро вдячні за рокриття білих плям в нашій історії, а саме про Дивізію „Галичина", про яку ми раніше мали недостатні історичні відомості".* (Заступниця директора середньої школи Марія Ліпінська). *„Прекрасно! Багатий пізнавальний матеріял, що дає можливість краще зрозуміти складний історичний період в житті нашого краю. Щиро вдячні учні та вчителі середньої школи ч. 4".* (Заст. директора Галина Сидорська). І таких багато. А ось учениця середньої школи ч. 72 Ірина Ключковська під враженням виставки запропонувала підготувати кілька музичних точок та віршів, що їх виконання мало б супроводити виставку в майбутньому. Чимало учнів пишуть теж реферати на проголошений конкурс. Стимул викликає бажану реакцію!

Перша фаза виставки закінчена. Пройшла вона разом 20 шкіл та бачило її 3,580 учнів, тобто вдвічі стільки, скільки буває річно гостей у Музеї. Жаль тільки, що в Першій академічній гімназії, з якої вступило в ряди Дивізії особливо багато студентів та випускників, не знайшлося місця й часу для цієї виставки. Але все ж здійснено величезний освітньо-виховний проєкт, і це заслуга передусім завідуючого Відділом визвольних змагань України Володимира Бойкова та багатьох колишніх дивізійників в Україні та діяспорі. Сивіють голови колишніх воїнів Дивізії, але все ще є „порох у порохівницях" і невтомний труд над пов'язанням розірваних ниток наших правдивих державницьких традицій не залишається без наслідків! Щасти ж їм, Боже, і на майбутнє, бо неорана нива ще дуже велика!

Леся Храплива-Щур

Трагедія в Нойштадті

На березі моря, в німецькому місті Нойштадті, розташовано почесний цвинтар „Кап Аркона", на якому стоїть пам'ятник жертвам німецького фашизму. На двох кам'яних плитах викарбувано назви 24 національностей – кожна в рідній мові. Серед них є також українська.

Наприкінці Другої світової війни в Нойштадті зосередились німецькі кораблі, серед яких був найбільший пасажирський корабель „Кап Аркона", на борту якого перебувало 5 тисяч в'язнів. Другий корабель меншого тоннажу мав 2800 осіб, а третій „Атен" – 2000 осіб із концтабору Ноєнгамме біля Гамбурґу. Сюди були перевезені в'язні з концтабору Штутгофф.

3 травня 1945 року вранці появилися англійські літаки. В'язні почали махати до них руками, ганчірками і хто чим міг, – зустрічали своїх майбутніх визволителів. Але тут сталася велика помилка зі сторони англійських пілотів. Ці пілоти прийшли до висновку, що на кораблях знаходяться високі нацистські функціонери з наміром тікати до Норвегії.

Пілоти атакували кораблі, які почали горіти й тонути. Рятуючись, в'язні стрибали у воду і добирались до берега. Тим часом фашисти в школі екіпажів підводних човнів вдарили тривогу. З'явилися окремі відділи СС, матросів та юнаків гітлерівської молоді.

Пам'ятник в'язням в Нойштадті.

Розпочалося брутальне винищення в'язнів.

Чоловіки, жінки та діти були зігнані і тут же, на березі, убиті пострілами в потилиці. Берег моря вкрився тілами помордованих в'язнів у їхніх смугастих вбраннях. Ще довго, протягом багатьох місяців після капітуляції Німеччини, вода приносила до берегів нові трупи.

Валентин Стадниченко,
м. Любек, Німеччина

Листи

Чому такої єдности немає в Україні?

Нещодавне святкування 10-ої річниці від дня заснування Київського Патріярхату знову привернуло увагу громадськости до проблеми єдиної помісної Української Православної Церкви. Адже більшість християн України – православні, які розділені на три, не дружні поміж собою гілки.

З цього приводу хочу навести такий приклад. Нещодавно у Смілі в складі делеґації з Сербії побував настоятель одного з монастирів сербського міста Сомбора о. Мілівой (Неделькович). Він відвідав смілянський Свято-Покровський собор УПЦ МП, а от з віруючими, які моляться у церкві Різдва Івана Хрестителя Української Автокефальної Православної Церкви, не побував. І не тому, що не захотів. Він просто не знав, що у Смілі є така церква.

Але я – про інше. Отець Мілівой представляв не тільки єдину Православну Сербську Церкву, а й Сербію! Професор сербської мови Неделькович понад 25 років навчав молодь у Белґраді, а тепер, прийнявши сан священика, відновлює чоловічий монастир у своєму рідному місті.

Сербський священик о. Мілівой (крайній справа) понад 25 літ був професором сербської мови.

У Смілі о. Мілівой розповів про те, що поблизу його монастиря є могили українців, які загинули тут за незалежність сербів ще у минулі століття. Мене о. Мілівой переконав в одному: єдність народу неможлива без єдиної Церкви.

Олександер Вівчарик,
м. Сміла на Черкащині

А світ мовчить...

Дякую за поміщення листа Василя Балити „Чечню розпинають, а світ мовчить" („Свобода, 2 червня 2000 р.), бо він стовідсотково перегукується з моїми почуваннями в цій справі. Коли Чечня гинула в кривавій розправі Москви, я написав вірш на цю тему. Вірш називається „Indifferent is the World" і був висланий в The New York Times, The Star-Ledger, The Globe and Mail, але, як пише В. Балита, „світ мовчить".

Ростислав Василенко,
Юніон, Нью-Джерзі

„Там в колыбели песни матерей
Пугают русским именем детей".
М. Лермонтов, „Измаил-Бей".

Московські варвари двадцятого століття
У двадцять першому
старий лишили зміст.
Бо геноцид Чечні і лихоліття
Проголосив в Москві екс-каґебіст.

А світ мовчить. Байдужа цьому світу
Загибель Ґрозного, бомби в шпиталі,
Жінки вмирають, немовлята, діти,
На власній окупованій землі.

Ще Лермонтов писав – чеченки знають,
Що окупація для них несе,
І словом „русский" немовлят лякають,
І просять помсти кривдникам за все.

Вже крові в Терек пролилось доволі,
Як і раніше пролилось в Дніпро,
Батурин, Ґрозний... Така сама доля,
А світ мовчить. Москві дає „добро"

Та знай чеченець: Бог вам допоможе,
Вас мало, але правда з вами є
Писав Шевченко: ваше діло гоже,
Колись і нині б'єтесь за своє!

Усі ми – з роду Григорія Сковороди

Яринка Приймак – американський юрист з роду Григорія Сковороди.

В США я живу майже 24 роки. Народився в Україні, на Полтавщині, де народився Григорій Сковорода, великий український філософ. В Америці ми заснували історико-філософське товариство імені Григорія Сковороди. Воно існує із 1987 року в Річмонді та Сілвер-Спрінг, МД, де поставлено пам'ятник Г. Сковороді. Із 1975–76 років в США проживають нащадки роду, до якого усі ми належимо. Моя бабця була Параска Сковорода. Всі ми родом із села Чорнух.

Тяжка доля випала нащадкам філософа за совєтських часів – табори, тюрми, заслання. Коли настало полегшення, Леонід Приймак закінчив в 1970 році Київську консерваторію з кляси скрипки і в 1975 році еміґрував до США, а в 1976 році виїхали його батьки, тобто ми з дружиною. Грає відтоді в Річмондському симфонічному оркестрі. Наш внук Форест перейшов до 3-ої кляси, вчиться грати на піяно, часто виступає з концертами в школі. Внучка Яринка закінчила університет Ратґерса в Нью-Джерзі і має диплом адвоката.

Отже, нащадки Григорія Сковороди і в США роблять відчутний внесок в життя суспільства. Українське посольство в грудні 1996 року нагородили Товариство Г. Сковороди Почесною грамотою за активну участь у зміцненні культурних зв'язків між народами України та США.

Мені виповнилось 84 роки, дружині теж. За професією я інженер-електрик, дружина – лікар-стоматолог, родом зі Золотоноші. Інститут вона закінчила в Харкові у 1940 році, а в 1941 році її мобілізували до армії, тож пройшла фронтовий шлях від Києва до Сталінграду, а потім від Сталінграду знову до Києва, через Кенігсберг, Варшаву, Прагу до Берліну як лікар-хірург.

Григорій Приймак,
віце-президент та секретар
Історико-філософічного
товариства імені Г. Сковороди
Річмонд, Вірджінія

Молодь навертається до Христа

Серед постійних рубрик журналу „Бористен", що видається в Дніпропетровському, чи не найбільшою увагою читачів користується „Християнська сторінка". Її ведуть почесний доктор богослов'я Леонід Якобчук та редактор „Свободи" Левко Хмельковський, які зуміли знайти найбільш доходливий та щирий стиль у спілкуванні з читачами. Автори рубрики не нав'язують своєї думки, не повчають, а ведуть відверту зацікавлену розмову про християнство, його основні засади, свята, догмати. Не дивно, що чимала пошта, котра приходить на адресу нашого журналу, призначена саме для „Християнської сторінки". Вік наших кореспондентів найрізноманітніший. І все таки серед них переважають люди старшого покоління. Ось чому на зустріч з учнями Дніпропетровського обласного ліцею-інтернату фізико-математичного профілю члени редакції журналу збиралися з особливим зацікавленням, адже проводилася вона за матеріялами „Християнської сторінки". Організувала зустріч поетеса, постійна авторка Олена Васіна. Молодь виявилася не байдужа до християнства. Понад 60 відсотків присутніх у залі ліцею-інтернату молодих людей зазначили, що вони сповідують Христа. Решта покладається на науку та самовдосконалення. Цікаво зформулював думку присутніх щодо порушеної теми Олексій Острась: „Духовність – це дії й справи людей, котрі несуть користь іншим".

Обмін думками переростав у полеміку, але головний висновок тішив: українська молодь, повертається до Бога, войовничий атеїзм більше не володарює над юними душами.

Фідель Сухоніс,
редактор журналу „Бористен"

ЗВІДУСІЛЬ

Чечня має ще одного проросійського керівника

Промосковського чеченського діяча, Біслана Ґантамірова призначено заступником голови цивільного управління в Чечні. Б. Ґантаміров, який очолює проросійську поліцію у Ґрозному, столиці Чечні, буде виконувати обов'язки заступника Ахмада Кадирова, котрого минулого місяця призначено керівником цивільного управління в Чечні. Промосковського уряду А. Кадирова не визнає провідник чеченських повстанців Аслан Масхадов.

Століття королеви

Урочистим Богослуженням у лондонській катедрі св. Павла, минулого тижня розпочато формальне святкування 100-ліття з дня народження королеви-Матері Єлисавети. У Богослужбі вдячности участь взяли члени британської королівської родини, королівських родин з інших країн Европи, прем'єр-міністер Тоні Блейр, інші відомі політичні діячі. Крім того, учасниками була велика кількість одягнених в однострої чоловіків і жінок з військових частин. Королева-Мати, день народження якої припадає на 4 серпня, приймала голосні побажання від тисяч доброзичливців на сходах катедри.

Можливості нової вакцини

Фармацевтична фірма „Елан Фармасутікалс" ствердила, що попередні висліди зі застосування експериментальної вакцини у лікуванні хворих на недугу Альцгаймера, вказують, що принаймні нові ліки є безпечними. Разом з тим науковці кажуть, що ще занадто рано запевняти, що вакцина фірми „Елан Фармасутікалс", буде ефективною. Названа фірма, що є відділом „Елан Корпорації", обіцяє, що ця нова вакцина унеможливлюватиме небезпечне засмічення клітин мозку.

Росії не подобається судочинство Латвії

Росія оскаржила Латвію в „негуманній" поведінці після того, як суд наказав ув'язнити на два роки 87-літнього російського ветерана за скоєні ним злочини проти людства у Другій світовій війні. Колишнього чиновника совєтського КҐБ засуджено за переслідування багатьох осіб, з яких дев'ять були засуджені до страти. Росія вже від довшого часу звинувачує Латвію в дискримінації проти етнічних росіян.

Президенти також мають відпустку

Президент України Леонід Кучма від 16 липня перебуває у відпустці. Відповідаючи на запитання про свої пляни, Л. Кучма зауважив, що свою відпустку він проведе "у Криму, а не на Кубі". Президент має намір відвідати свою батьківщину – село Чайкине на Чернігівщині. Одночасно пішов у відпустку і Голова Верховної Ради Іван Плющ.

30 вересня – свято СУМу в Баффало

Сумівці міста Баффало готуються відзначити 50-річчя діяльности свого Осередку імені Лесі Українки. У Святковий комітет увійшли голова Осередку Осип Ґреґа, Ігор Мороз, Юрій Крупа, подруги Оля Була і Наталка Хартоняк, а очолив його почесний голова Осередку д-р Василь Пристайко. Свято відбудеться 30 вересня цього року в Українському домі „Дніпро" в Баффало (562 Дженесі-стріт), о 5-ій год. 30 хвилин по полудні. У програмі – доповідь, мистецька частина, бенкет і танцювальна забава. Наступного дня, в неділю, в церкві св. Миколая – Служба Божа в наміренні сумівців, а після неї – Панахида за померлих членів Осередку.

Святковий комітет також вирішив до 50-річчя Осередку СУМ у Баффало видати коротку історію нашої організації на північно-американському континенті.

Свято очікується веселим, томи ми сподіваємося на масову участь у ньому членів осередків усієї Холодноярської Округи СУМ.

Д-р Василь Пристайко,
голова Святкового комітету.

Віщий Олег — завойовник чи визволитель Києва?

(Закінчення. Початок в ч. 29)

Лесь Качковський

Проте несподівано через три роки, навесні 882 року, він разом із п'ятирічним Ігорем на чолі великої дружини назавжди покидає неспокійне місто. Що спонукало його йти на південь? Ідея завоювати Київ чи піти походом на Царгород — заповітна мрія кожного конунга вікінгів? Зважаючи на те, що Олег забрав малолітнього Ігоря, то ймовірніше, що мета походу була зовсім інша: посадити на київський пристол сина Рюрика. Можливо, на замовлення самих же киян. Без сумніву, Аскольд і Дир мали сильну опозицію. Причина полягала як в особистому хрещенні Аскольда, так і в спробі офіційного запровадження нової віри. Проте чи тільки в зраді руських богів звинувачували Аскольда й Дира? Адже Дир хрещення не приймав і від давніх богів не відрікався. Вагомішою причиною невдоволення киян була поразка Аскольда й Дира у війні проти маджар. Варто зауважити, що в очах русів і хрещення, і неуспіх у битві проти Алмоша були взаємопов'язані: руський князь зрадив рідних богів, і під час битви боги відвернулися від руської дружини. Виходом із ситуації могло бути тільки повалення хрещеного Аскольда, а заразом і його брата. Лишень після цього можна скинути ненависне маджарське ярмо.

Проте власних сил для державного перевороту в опозиціонерів, мабуть, таки бракувало. По допомогу вони могли звернутися, звісно ж, до таких же язичників. Наймогутнішими і найближчими за духом були північні сусіди – новгородські словени.

Можливо, київська опозиція зверталася ще до Рюрика, проте той мав достатньо проблем із власною опозиційно налаштованою купецькою мафією, яка, зі свого боку, просила допомоги у київських князів. Після його смерти кияни звернулися до Олега. І нарешті досягли успіху; навесні 882 року Олег збирає різноплемінну дружину, покидає Новгород і вирушає на Київ.

Державний переворот 882 року

Для того, щоб приступом оволодіти добре укріпленим Києвом, в Олега бракувало сил, незважаючи на підтримку опозиції. Або ж він не хотів кровопролиття. Знаючи ситуацію, Олег прикидається підугорським послом чи купцем і, мабуть, передає київським князям, що має для них якусь важливу інформацію від Алмоша.

Якщо ж припущення про певну васальну залежність від маджар є правильним, тоді стає значно зрозумілішою поведінка Аскольда й Дира: вони мусили виявити високу честь маджарському посланцеві.

Підступно вбивши обох князів, Олег без опору оволодіває Києвом. Кияни вітали його і як реставратора давньої слов'янської віри, і як визволителя з-під маджарського протекторату.

Можливо, саме останнє й зумовлює той факт, що Олег Віщий – один із улюблених героїв Київської Русі, хоча його повинні були б вважати в Києві узурпатором княжої влади. Захопивши Київ, Олег, поза сумнівом, зруйнував усе, що нагадувало про хрещення русів, насамперед церкву святого Миколи. Одначе він дозволив поховати обох князів, вочевидь, щоб не занадто ускладнювати собі стосунки з їхніми прихильниками.

Аскольда – як християнина – поховали на місці спаленої церкви, язичника Дира за старим руським звичаєм спалили.

Варто підкреслити важливий момент: те, що князі поховані з належними почестями і згідно зі звичаями, підтверджує їхнє високе, безумовно княже, походження; якщо Аскольд і Дір були б Рюриковими боярами незнатного роду, навряд чи так церемонився б з ними Олег після вбивства.

Можливо, й справді на Аскольдові й Дирові обірвалася династія Кийовичів, як те стверджують чимало істориків. Зрозумілішим стає прихід маджар під Київ 898 року: Арпад міг приходити за даниною. Проте довідавшись, що в русів новий князь і побачивши силу Олегової дружини, повернувся ні з чим.

Наші літописи постаралися обійти глухим мовчанням неуспіх київських князів у війні з маджарами, який не вельми імпонував гордим русам, і через це внесли чимало суперечностей у висвітлення подальшої нашої історії. Насправді ж все було і значно складніше, і значно драматичніше.

СПОРТ

На стадіонах Европи

Легка атлетика

На стадіоні „Стад де Франсе" в Парижі відбулися змагання „Золотої Ліги" Міжнародної легкоатлетичної федерації, на яких Україну представляла Жанна Пінтусевич. В бігу на стометрівці вона показала час – 11.09 сек., завдяки чому здобула золоту медалю.

В Братіславі відбулися міжнародні легкоатлетичні змагання, на яких Анжела Балаханова в стрибку з жердиною подолала висоту 4.42 м., і теж була нагороджена золотою медалею.У Варшаві на міжнародних легкоатлетичних змаганнях в честь польського атлета Кучинського в бігу на стометрівці Оксана Гуськова здобула першу нагороду.

На початку липня в міжнародних змаганнях у столиці Туреччини – Стамбулі стали переможцями українські спортсмени. Руслан Гливинський в стрибку у висоту (2.23 м.), Андрій Вінницький в бігу на 400 м. з бар'єрами (50.52 сек.), Мая Шемчишина в бігу на 100 м. з бар'єрами (13.20 сек.). Олена Клусевич в потрійному стрибку була другою (17.20 сек.).

У Вімбледоні, Англія, на традиційному турнірі з тенісу не пощастило Андрієві Медведеву, який вибув з гри вже в першому колі. Проте вдало деб'ютувала в групі юначок Тетяна Перебийніс, яка дійшла до фіналу і лише тут зазнала поразки у грі з юначкою Марією Селерні з Арґентини (4:6, 5:7).

У подвійних іграх Тетяна Перебийніс разом з Йоною Ґоспар з Румунії теж дійшла до фіналу, перемігши Алісу Коген з Америки і Мері Джосеф Лопез з Мексики (6:3, 6:2).

Провідні спортсмени стали учасниками міжнародних змагань „Ґран-прі" Міжнародної легкоатлетичної федерації в Чехії та Еспанії. Поряд з відомими українськими „зірками" легкої атлетики Сергієм Бубкою, Анжелою Балахановою, Інгою Бабковою, Жанною Пінтусевич, Олександром Багачем в Сиднеї зможуть виступити молодші атлети, виховані вже в роках незалежности України.

Плавання

Від 28 червня до 9 липня в Гельсінкі відбувся чемпіонат Европи з плавання. Яна Клочкова на 400-метровій доріжці, змінним стилем (4,091.41) здобула звання чемпіонки і золоту медалю. Володимир Ніколайчук на 100-метрівці горілиць (55.64) здобув срібну медалю, Ольга Мукомоль здобула бронзову медалю на запливі 50 м. вільним стилем (25.54). Анна Сорокіна і Олена Жупіна нагороджені бронзовими медалями за підсумками синхронних стрибків з трампліну. Після перерви чоловіча збірна України з естафети в складі – Володимир Ніколайчук, Олег Лисогор, Андрій Сеудінов і Павло Книхін в запливах 4х100 м. змінним стилем здобула бронзові медалі. В збірній виступили деб'ютанти Андрій Сардинов, Альбіна Бордунова, Марія Огурцова та Сергій Фесенко-молодший.

Хто може здобути Олімпійські медалі в Сиднеї?

Жанна Пінтусевич і Олександер Багач

НОК України опублікував прогноз можливих перемог українських спортсменів на 23-іх Олімпійських іграх 2000 року в Сиднеї, Австралія.

Кандидатами на золотих медалістів названі Заза Зазіров у вільній боротьбі, Р. Таран і Д. Пахольчик – двійка з вітрильного спорту, О. Жупіна – в стрибках у воду з триметрового трампліна, С. Глубицький – у фехтуванні рапірою, О. Богач – у легкій атлетиці (куля), Д. Готфілд – у важкій атлетиці, Я. Клочкова – у плаванні, В. Карпенко – в спортовій гімнастиці, збірна з велисипедного спорту на переслідування.

Кандидати на срібні медалі: академічне веслування – О. Браславець і Т. Матвієнко, вітрильний спорт, А. Балаханова – стрибки з жердиною, Я. Клочкова – плавання, В. Карпенко – бруси, С. Гончар – велоспорт, шоссе, О. Цигульська – стрибки на батуті.

Кандидати на бронзові медалі: О. Захарук – вільна боротьба, академічне веслування, С. Пічугін – вітрильний спорт, солінґ, О. Жупіна - стрибки у воду, В. Полікарпенко – триятлон, А. Айвазян – кульова стрільба, Ж. Пінтусевич – біг на 200 м., Г. Комищенко – греко-римська боротьба, І. Чимчиурі – дзюдо, І. Розорьонов – важка атлетика, Я. Клочкова – плавання, В. Карпенко – багатоборство, О. Береш – перекладина, О. Розщупкіна – спортова гімнастика, Р. Зозуля – спортова гімнастика, В. Сидоренко – бокс, О. Садовнича, К. Пелеха – стрільба з лука, веслування на байдарках і каное, Т. Наказна – сучасне п'ятиборство.

Новини з спортивного життя подав Омелян Твардовський

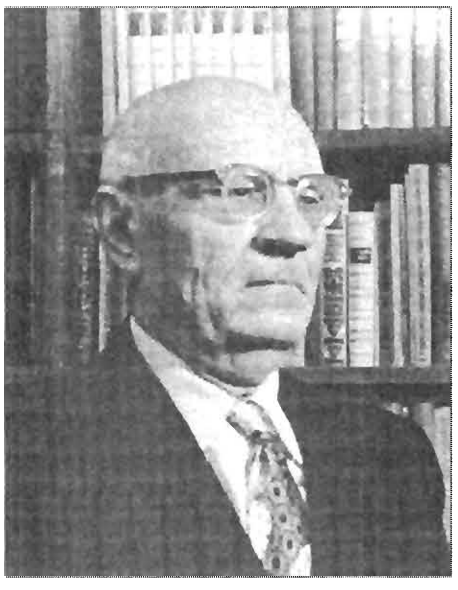
Календарець тенісових змагань на 2000 р.

5-6 серпня	– Подвійні ігри, „Союзівка";
2-4 вересня	– Чемпіонати УСЦАК, „Союзівка";
30 вересня- 1 жовтня	– Осінній турнір, „Тризубівка".

ПОСТАТІ ДІЯСПОРИ

Жив і працював для України

Пам'яті письменника Василя Чапленка

Василь Чапленко (1900–1990 рр.)

18 березня минуло сто років від дня народження відомого українського письменника, мовознавця, літературознавця й публіциста Василя Чапленка (1900–1990 рр.). Народжений у селі Миколаївка на Придніпров'ї, він знайшов свій вічний спочинок на американській землі, на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд-Брук, у Ню-Джерзі. Саме в США була надрукована переважна більшість його книжок, з якими лише тепер в незалежній Україні почали знайомитися читачі й дослідники (досі його твори були заховані в „спецфондах").

Народився Василь Кирилович Чапля – таке його родове прізвище – в селянській родині, де любили пісню, мистецтво й поезію. Змалечку увібрав чари фольклору і рідної мови. Під впливом Шевченкової поезії рано прокинулося в його свідомості національне почуття. 1920 року майбутній письменник закінчив Павлоградську вчительську семінарію, а через три роки – Катеринославський вищий інститут народної освіти.

Ще 1919 року почав публікувати свої твори і протягом понад 70 років не полишав пера дослідника і письменника. Талант 24-річного Василя Чапленка (тоді ще Чаплі) було помічено – він став членом літературної організації „Плуг" у Січеславі.

Перша збірка оповідань Василя Чапленка „Малоучок" побачила світ у Києві 1927 року. Об'єктивні рецензенти відзначили мовне багатство автора, вміння правдиво зображувати життя. Звичайно, знайшлися й ортодоксальні критики, які „з пролетарських позицій" атакували дебют прозаїка.

Активна діяльність молодого науковця була перервана в серпні 1929 року, коли Василя Чапленка заарештували у справі „Спілки Визволення України". Випущений на волю після семи місяців перебування під слідством, він змушений був шукати працю за межами України – викладати в Ашхабаді, Ставрополі, П'ятигорську. Живучи далеко від рідного краю, він не втрачав зв'язку з діячами української науки, зокрема надсилав відомому історикові і фольклористові, академікові Дмитрові Яворницькому фолкльорні матеріяли, радився з ним при написанні історичних повістей і романів. Чапленко вивчав специфіку мови народів, серед яких жив, і ці спостереження стали йому у пригоді пізніше в дослідницькій праці. Лише під час Другої світової війни Чапленко зміг повернутися в Україну. Він викладав українську мову в транспортному інституті в Дніпропетровську. Пізніше короткий час мешкав у Львові, де опублікував деякі зі своїх „захалявних" творів. Від 1944 року письменник жив спочатку в Німеччині, а потім у США. В таборових умовах життя українських переселенців він брав активну участь в українському культурному житті, друкував свої твори, працював в редакціях українських газет і журналів, належав до письменницьких організацій, виступав з доповідями.

Приїхавши до США 1949 року, Василь Чапленко, як і інші вигнанці, зазнавав великої скрути, тяжко працював фізично, ледве заробляючи на прожиття. Але й за цих обставин він не втратив запалу творчої праці: зібравши невелику суму, вже 1950 року почав видавати в Ню-Йорку універсальний часопис „Всесвіт".

Чапленко був один із ініціяторів заснування Української Вільної Академії (УВАН) у США, друкувався у її виданнях, в „Записках Наукового Товариства імені Шевченка", „Наукових Записках УТГІ", виступав з доповідями, був організатором і першим головою „Винниченківської комісії УВАН у США" (тоді мала назву „Постійна комісія для охорони літературної, публіцистичної і малярської спадщини Володимира Винниченка"). У 1952–53 роках редагував недільне видання часопису „Свобода", де опублікував чимало власних статтей. Його твори друкували також газети і журнали в Канаді, Німеччині, Франції, Арґентині.

Письменницький доробок Василя Чапленка великий і різноманітний – видана 1975 року бібліографія його наукових праць та творів нараховує 793 позиції! А письменник після того ще п'ятнадцять років продовжував працювати в царині літературної творчості і критики. Він випробував свої сили у різних жанрах – повісті й оповіданні, в поезії і драматургії, писав полемічні статті і мемуарні нариси. На еміґрації, насамперед, був відомий як автор історично-побутової повісті „Пиворіз", історичного роману „Чорноморці" (про переселення запорожців на Кубань). Вагомою в доробку Василя Чапленка є тетралогія „Січеславщина", яку склали повісті „Люди в тенетах", „Півтора людського", „Українці" і „Загибіль Перемітька" – в них автор змальовував події XX століття на рідній йому Січеславщині. Цікаво читаються збірки п'єс – „Драматичні твори" (1964), поезій – „Мої вірші" (1974), низка прозових творів малої форми, публіцистичні статті.

Капітальна праця Василя Чапленка „Історія нової української літературної мови" (Ню-Йорк, 1970 р., 448 сторінок великого формату) охоплює період від XII століття до 1933 року. Книга є підсумком довголітнього вивчення історичної еволюції української літературної мови і розвитку письменницьких стилів, літературних жанрів та їх функціонування в українському письменстві. Науковці, які цікавляться наприклад, жанром сонету, не зможуть поминути Чапленкового дослідження „Сонет в українській поезії", де автор показує, що українське сонетописання увібрало не лише західньоевропейський досвід, а й стрімкий розвиток української літературної мови та віршувальної техніки, про що подбали І. Франко, М. Вороний, М. Зеров, М. Драй-Хмара, М. Рильський та інші поети.

Незаперечні заслуги Василя Чапленка як українського патріота. Про один із таких фактів пише в „Розстріляній музі" Яр Славутич. Василь Чапленко зберіг один із авторських рукописів сонетів Миколи Зерова і в хуртовині війни привіз його 1943 року до Львова, де були зроблені нові копії. Саме цим примірником пізніше скористався брат Зерова Михайло Орест при виданні „Соннетаріуму" 1948 року. Василь Чапленко також опублікував дванадцять листів до Миколи Зерова. Ці листи мають вартість не тільки для життєпису та характеристики літературних поглядів видатного поета й перекладача, а й для історії нашої творчої інтеліґенції під большевицьким режимом.

Близько п'ятдесятьма окремими виданнями вийшли у світ наукові і художні твори Василя Чапленка. Частина його архіву ще чекає на публікацію. „Творімо й далі тут, на чужині, культуру нашого народу! Бо й опинившися поза межами своєї батьківщини, ми не думаємо вмирати, ми хочемо жити", – від цих слів, написаних Василем Чапленком 1946 році в Авґзбурзі, він не відступав до самої смерти, – а не дожив він до незалежности України лише один рік!

...Весняний, березневий гомін природи, що котився мальовничим козацьким селом Миколаївка, відгукнувся у новім тисячоліття передзвоном пам'яті про письменника-земляка. Сюди приїхали науковці, журналісти, педагоги та родичі Василя Чапленка, щоб разом із мешканцями села урочисто відзначити ювілей патріота, який прожив своє життя „в тенетах" нескореним українцем.

Ім'я і твори письменника повертаються в Україну, для якої він жив і працював.

Микола Чабан,
Січеслав

„Слово-Світ - 2000"...

(Закінчення зі стор. 15)

тет стандартизації науково-технічної термінології (ТКСНТТ).

Наступав час об'єднання зусиль. За короткий час ТКСНТТ організував і успішно провів п'ять конференцій з участю науковців і громадськости усіх областей України, а також діяспори (як східньої, так і західньої) і міжнародних організацій. Наші конференції засудили спроби увічнити створений окупантами „правопис" Кагановича – Булаховського.

Конкретні постанови цих конференцій вимагали від науковців реформи правопису, а від урядових кіл – рішуче утверджувати українську мову як державну. Їх вміло використовували у Верховній Раді, вимагаючи дійових заходів, учасники наших конфенцій, зокрема депутат професор Тарас Кияк та інші.

Варто відзначити й виступи на минулих конференціях науковців діяспори Олекси Біланюка, Святослава і Марти Трохименків, Романа Воронки, Ореста Поповича, Юрія Добчанського, Петра Грицака, а також працівників американського посольства, українців за походженням. Їхні доповіді викликали велике зацікавлення і підкреслювали єдність думок усіх українців – і в Україні, і за кордоном.

Пам'ятаймо: у захисті нашої мови ми всі можемо і повинні допомогти.

Тому закликаємо громадськість діяспори, як науковців, так і звичайних шанувальників української мови, приїхати на нашу конференцію, або хоча б прислати поштою свої пропозиції для надрукування в матеріялах 6-ої конференції, на адресу Програмового комітету конференції: „Слово-Світ – 2000" (голова Богдан Рицар): **Україна, Львів, вул. С. Бандери, 12, Політехнічний інститут, головний корпус, кімната 236.**

Додаткову інформацію можна одержати за телефоном у Львові **011-380-322-722-520**, факс: **011-380-322-744-300.E-mail: rytsar@polynet.lviv.ua**, або у мене. **(Stephan Ladyzhynsky, 60 Lancaster Rd. #5, Wethersfield, CT 06109, tel.: (860) 257-4089, e-mail: SLadyzhyn@aol.com).**

Степан Ладижинський,
член програмового комітету
6-ої МНК „Слово-світ - 2000"

Добрі справи...

(Закінчення зі стор. 12)

доводиться в Україні хворим на діябет. Отже, я зацікавилася можливістю допомогти таким дітям та лікарям, і ми розробили Ukrainian Diabetes Project – спеціяльну програму допомоги хворим на діябет в Україні.

– У чому конкретно полягала Ваша діяльність в Україні? Як виглядає тепер ситуація з діябетичними хворими у цілому?

– У Києві працює Доброчинний фонд для діябетиків, який очолює Наталя Власенко; вона знає про біду діябетиків з власного сумного досвіду - її син має діябет. Цього року у серпні Наталя Власенко, її заступник Наталя Манжелей, ендокринолог Олександра Сологуб (а також перекладачка Ольга Прокопенко) відвідали Bearskin Meadows Camp та побачили на власні очі, як він працює, з тим, щоб запровадити американський досвід в Україні. Фонд організовує дитячі клініки й табори. Є також центр діябетичних хворих у Львові та в деяких інших містах.

– Ви допомагаєте лише дітям чи й дорослим?

– Цей проєкт призначений для дітей. Щодо дорослих, то доречно нагадати, що найпершою умовою для успішного лікування діябету є повна відмова від паління та вживання спиртного, помірковане харчування та фізичні вправи.

– Щиро дякую Вам за Вашу добру справу, так потрібну для молодої української держави.

Дуже допомагає Фондові фотожурналіст Джеймс Лереджер. Талановитий митець та вчений, ще зовсім молодий, він присвятив свою майстерність демонструванню світові жахливих наслідків злочинного або недбалого ставлення до атомної енергії, випробувань ядерної зброї тощо. Джеймс Лереджер кілька разів відвідав Чорнобильську зону, де зробив цикл фотознімків ураженої місцевости та її мешканців, приречених на інвалідність.

... З однієї з фотографій, зроблених цим відважним молодиком, дивиться на нас жінка у білому халаті (напевне, лікарка), яка тримає на руках маленьку дівчинку без обох рученят та однієї ніжки... Дівчинка народилася такою, скоріше за все, внаслідок того, що її батьки одержали "дозу" опромінення у Чорнобильській зоні... Дивлюся на це фото та й думаю: яка ще катастрофа, більша від цієї, має статися з людством, щоб можновладці, які ні в копійку не ставлять життя людини, здригнулися перед незахищеністю цього життя та збагнули, нарешті, що всі ми, земляни, а особливо в атомну добу, пов'язані всесвітньою залежністю, скільки б не розділяли нас задля володарювання над нами!

Сан-Хосе, Каліфорнія

*Всі, хто бажає взяти участь у діяльності Каліфорнійського проєкту допомоги дітям Чорнобиля або підтримати його, звертайтеся до Надії Деркач: **(415) 863-0237.***

Після аудиту...

(Закінчення зі стор. 5)

Співпраця в рамках ПСП стане можливою за умови успішної реалізації українським урядом пляну реформ, запропонованого СБ. Передбачається, що ПСП представлятиме собою три гнучкі системні кредитні операції, кожну з яких затверджуватиме Рада директорів Світового банку. Обсяг кожної кредитної операції становитиме 150-250 млн. дол. у залежності від успіхів України в проведенні реформ. У разі позитивного рішення МВФ про поновлення фінансування, почнеться напружена робота з Паризьким клюбом кредиторів щодо реструктуризації боргу. „Ми хотіли б вести постійний діялог і надавати інформацію і МВФ, і СБ про хід реформ в Україні", - сказав Ю.Єхануров.

УНІАН.

В КІНЦІ ГАЗЕТИ

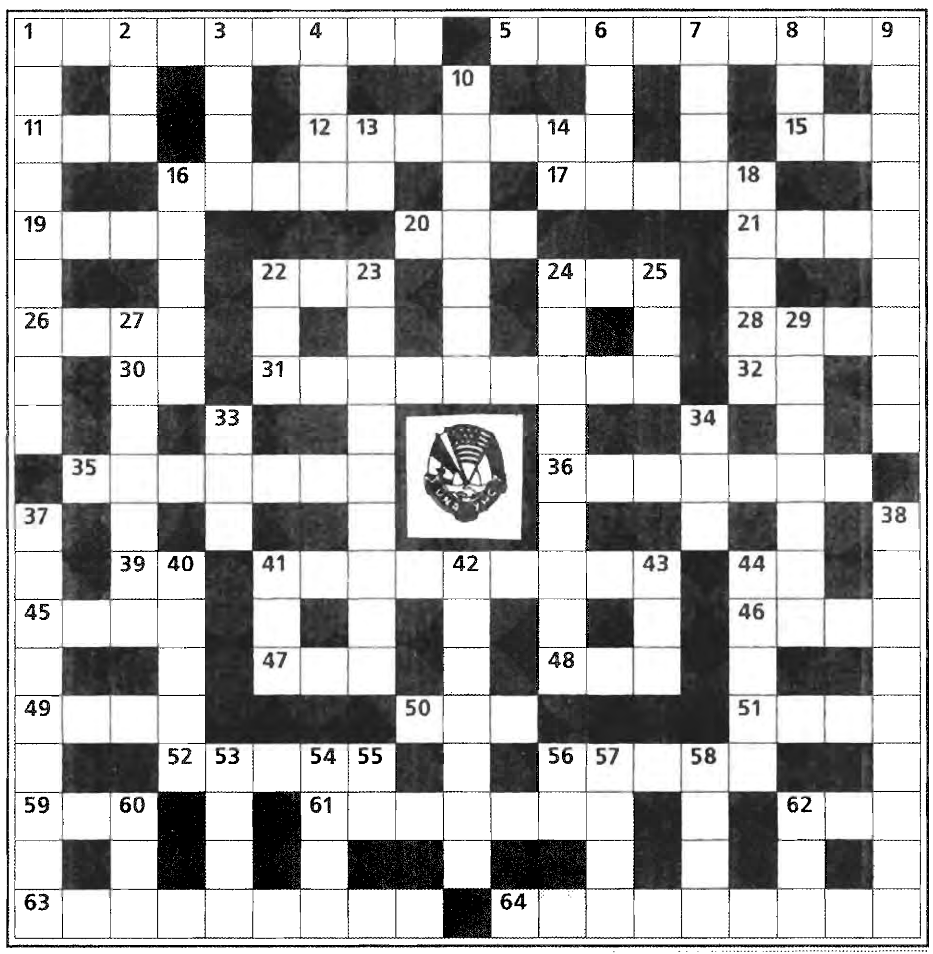
Парашут – на століття

90 літ тому, в жовтні 1910 року, загинув у летунській катастрофі відомий український летун Лев Мацієвич і його смерть на очах публіки спонукала актора Гліба Котельникова винайти парашут. Норвежці Бьорні Мейланд було тоді ледве 10 років. На своє століття вона вирішила здійснити стрибок з парашутом. Звісно, за участи інструктора. Усе ж цей стрибок з уваги на вік парашутистки занесено до Книги рекордів Гінеса.

На світлині: Бьорні Мейланд з інструктором під час стрибка.

Хрестиківка

Горизонтально:

1. Збирач книжок, який їх не читає. 5. Розбій на морі. 11. Турецький урядовець. 12. Корінь американської рослини, з якої виробляють зубний порошок. 15. Племінник Авраама. 16. Маятниковий механізм в годиннику. 17. Мінерал з породи халцедонів. 19. Птах – божество у Єгипті. 20. Річкова риба. 21. Бойовий стрій піхоти. 22. Священик. 24. Дитяча хвороба. 26. Частина океану. 28. Дружина лорда. 30. Частина палуби. 31. Гангрена. 32. Урочище. 35. Музичний інструмент. 36. Держава в Европі. 39 Третя струна на скрипці. 41. Сильний потогін. 44. Єгипетський Бог. 45. Міра довжини. 46. Бухгалтерський термін. 47. Бойовий клич. 48. Коловий рух. 49. Підйомний пристрій. 50. Комаха. 51. Оздобна брама. 52. Порода мисливських собак. 56. Початок змагань. 59. Грошова одиниця Латвії. 61. Гармаш. 62. Фон. 63. Двигун. 64. Домова церква у католиків.

Вертикально:

1. Книголюб. 2. Багатій в Туркестані. 3. Наймолодший з апостолів. 4. Розділовий знак. 6. Порядок виконання роботи. 5. Наражения на небезпеку. 8. Вибухівка. 9. Частина граматики. 10. Прихильник Яна Гуса. 13. Метрична міра площі. 14. Коханка Зевса. 16. Подвижник. 18. Камінь. 22. Виступає на чолі. 23. Теорія Дарвіна. 24. Прихильник теорії про залежність усього від випадку. 25. Поперечка на щоглі. 27. Німецький поет. 29. Музей в Санкт-Петербурзі. 33. Протилежність добра. 34. Хвороба. 37. Дослідник семітів. 38. Пісня човняра у Венеції. 40. Самітник. 41. У арабів – батько. 42. Прилад для визначення свіжости яєць. 43. Міра землі в Англії. 44. Зниження ціни. 53. Ім'я композитора Хачатуряна. 54. Річка у старонімецькій мові. 56. Сьома нота гами. 57. Сходи на кораблі. 58. Друкарський шрифт великого розміру (120 пунктів). 60. Головна карта. 62. Огорожа.

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ ЦЕНТРАЛЬНОГО НЬЮ-ДЖЕРЗІ

запрошує Вас на святочне відзначення

9-ої РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

яке відбудеться

в п'ятницю, 25 серпня 2000 р.

в Українському Культурному Центрі
в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., 135 Davidson Avenue, Somerset, NJ

початок о год. 7-ій веч.

Святочну доповідь виголосить Генеральний Консул України в Нью-Йорку

СЕРГІЙ ПОГОРЕЛЬЦЕВ

В мистецькій програмі беруть участь:

- ***ЛЮДМИЛА ГРАБОВСЬКА і АЛЛА КУЦЕВИЧ*** – вокальний і інструментальний дует, популярний в Україні і Америці
- сестри ***ЛІДКА і ГАБРИЇЛКА ОРОС*** (10 і 12 років) – вокальний дует „Черешеньки", лауреатки молодіжних фестивалів в Києві, Будапешті і Букарешті, під керівництвом Оксани Лиховид
- ***РОСТИСЛАВ ВАСИЛЕНКО*** – мистець художнього слова; тема виступу – героїка і гумор
- ***НАТАЛКА ГОНЧАРЕНКО*** – сопрано, солістка хору „Думка" в Нью-Йорку
- вокальний дует ***АННА БАЧИНСЬКА***, сопрано і ***РОМАН ЦИМБАЛА***, колишній тенор Львівського Оперного Театру

Прибуток призначений на допомогу творчій молоді
та дитячим лікарням в Україні

Про дальші інформації телефонуйте
212 873-8550 – о. Іван Лишик або **908 534-6683** – Михайло Шульга

ІНІЦІЯТИВНИЙ КОМІТЕТ

повідомляє, що

ЗУСТРІЧ
УЧНІВ ГІМНАЗІЇ та МЕШКАНЦІВ
БАЙРОЙТУ

– відбудеться –

8-9-10 ВЕРЕСНЯ 2000 р.

на СОЮЗІВЦІ, Кергонксон, Н.Й.

*На цей з'їзд щиро запрошуємо
усіх професорів, учнів гімназії та усіх
колишніх мешканців Байройтського табору*

З огляду на обмежену кількість кімнат, управа Союзівки
просить якнайшвидше замовляти приміщення на адресу:

Soyuzivka – Ukrainian National Estate
Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
Tel. (914) 626-5641

**УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!
І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ
ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ
БАТЬКО-СОЮЗ!**

П О Д Я К А

*Почуваюся до приємного обов'язку подякувати
п. Павлові і Романі Черепахам,
які влаштували мені 8 липня 2000 року
милу несподіванку з нагоди мого
80-ліття, запросивши мене взяти участь
в зустрічі-нараді з приводу вивчення історії
поселення українців у Нью-Гейвені і створення
нового Осередку „Спадщина".
Я був надзвичайно зворушений, коли при вході
приятелі зустрічали мене Многоліттям.
Це для мене була справді велика
і хвилююча несподіванка.
Я безмежно вдячний
усім присутнім на зустрічі.
Дякую за добровільні датки і за теплі слова,
які були для мене дуже дорогі.
Дякую!*

Василь Гіна

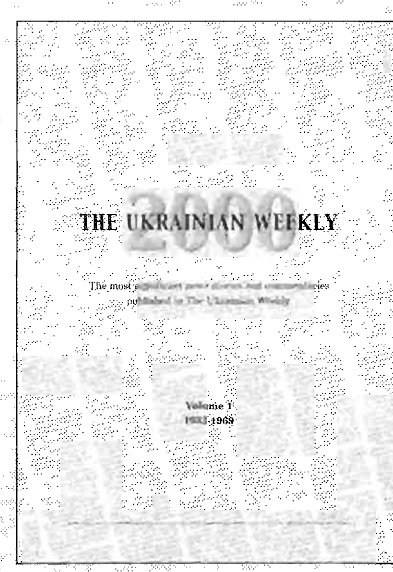
The Ukrainian Weekly 2000

Throughout its history, The Ukrainian Weekly has been a chronicler of the times, a reflection of our society, a purveyor of information, a leader of public opinion.

To mark the end of this millennium and the beginning of a new one, the editors of The Ukrainian Weekly have prepared "The Ukrainian Weekly 2000," a two-volume collection of the best and most significant stories that have appeared in the newspaper since its founding through 1999.

Volume I, now available, covers events from 1933 through the 1960s.

All subscribers to The Weekly should have received their copies in the mail. To order additional copies of this unique book, please use the clip-out form below.

"The Ukrainian Weekly 2000" is sure to become a resource for researchers, and a keepsake for readers. A great gift idea!

THE UKRAINIAN WEEKLY 2000
VOLUME I

- Number of books ________
- Total cost of books at $15.00 each $ ________
- Also, I would like to donate to The Ukrainian Weekly Press Fund
  (check one): ❑ $25.00 ❑ $50.00 ❑ $75.00
  ❑ $100.00 ❑ Other $ ________ $ ________

Total $ ________

Please make check or money order payable to: The Ukrainian Weekly

Name ________

Street Address ________ Apt. # ________

City ________ State/Province ________ Zip/Postal Code ________

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate

Foordmore Road Kerhonkson, New York 12446
914-626-5641 FAX 914-626-4638

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ НА СОЮЗІВЦІ

ЛІТО 2000

Субота – 29 липня 8:30 веч. КОНЦЕРТ
Чоловічий Хор *„Прометей"*, Філядельфія
10:00 веч. ЗАБАВА, оркестра *„Монтаж"*

Субота – 5 серпня 8:30 веч. КОНЦЕРТ
ЛЕСЯ ГРАБОВА
10:00 веч. ЗАБАВА, оркестра *„Луна"*

Неділя – 6 серпня **ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ**

Субота – 12 серпня 8:30 веч. КОНЦЕРТ
Хор *„Думка"*, Нью-Йорк
10:00 веч. ЗАБАВА, оркестра *„Темпо"*

11:45 веч. ВИБІР МІС СОЮЗІВКИ 2001

Субота – 19 серпня 8:30 веч. КОНЦЕРТ

ВІДЗНАЧЕННЯ ДЕВ'ЯТОЇ РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

Учасники Майстерні Українського Народного Танцю на Союзівці

10:00 веч. ЗАБАВА, оркестра *„Світанок"*

Неділя – 20 серпня 2:30 після пол.
КОНЦЕРТ
композитор МИРОСЛАВ СКОРИК
сопрано АННА КОВАЛКО зі Львова, Україна

Субота – 26 серпня 8:30 веч. КОНЦЕРТ
СОЛОМІЯ ІВАХІВ – скрипка
ХРИСТИНА АНУМ-ДОРГУСО – піяно
10:00 веч. ЗАБАВА, оркестра *„Відлуння"*

1, 2, 3 вересня „ВІКЕНД" З НАГОДИ ДНЯ ПРАЦІ

концерти, забави, тенісові і плавацькі змагання

UKRAINIAN SELFRELIANCE FEDERAL CREDIT UNION, PHILADELPHIA, PA.

Serving and Supporting the Ukrainian Community Since 1952

CERTIFICATE SPECIAL

24 Month term

$5,000 minimum deposit

6.1% APR

6.28% APY

All savings insured by the National Credit Union Administration, a federal agency.

MAIN OFFICE:	24th Street Branch:	Ukrainian Center Branch:
1729 Cottman Ave.	2307 Brown St.	910 Henrietta Ave.
Philadelphia, PA 19111	Philadelphia, PA 19130	Huntingdon VL, PA 19006
Tel.: (215) 725-4430	Tel.: (215) 232-3993	Tel.: (215) 379-0400
Fax: (215) 725-0831		Fax: (215) 379-2757

Toll free: 1-888-POLTAVA

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

Спеціяліст з внутрішніх хвороб

MARK T. OLESNICKY, M.D.
INTERNAL MEDICINE

Приймає за попереднім домовленням
Лікар говорить по-українськи

750 Stuyvesant Avenue, Irvington, NJ 07111
Tel. (973) 372-5007 • Fax: (973) 372-0100

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЬЮ- ЙОРКУ

влаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ на СОЮЗІВЦІ

2, 3, 4 вересня 2000 року

(LABOR DAY WEEKEND)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ
ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на РІК 2000

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, „Свободи", (в тому пропам'ятні чаші інж. Б. Рака, д-ра В. Гука, Я. Рубля і д-ра П. Харука), „The Ukrainian Weekly", Марії Душник і Константина Беня

та грошові нагороди

в поодинокій грі:

ЖІНОК (35 р. і вище),
ЧОЛОВІКІВ, СЕНЬЙОРІВ (35, 45 і 55 р. і вище),
ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 р. і нижче).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає:

MR. GEORGE SAWCHAK
724 Forrest Ave., Rydal, PA 19046

до 28 серпня 2000 р. Зголошення одержані після 28 серпня 2000 р. не будуть взяті до уваги турнiровою комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Ю. Савчак, Р. Ракочий, ст., З. Снилик, Ю. Попель, Ю. Грабець.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

СУБОТА, 2-го вересня — год. 8:30 ранку на Союзівці: зголошення всіх змагунів і змагунок до Турнірової комісії і початок змагань. В цей час учасники турніру отримають інформації про час і місце своїх перших змагань і розподіл дальших змагань в поодиноких групах. В разі дощу, всі учасники турніру мусять прибути до головного будинку Союзівки, де отримають інформації про час і місце змагань.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційному листку.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки) яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

....
1 Ім'я і прізвище

....
2. Адреса (по-англійськи)

....
3. Телефон

....
4. Дата народження

....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь

....
6. Клюбова приналежність

Чеки виписувати на: K.L.K. American Ukrainian Sports Club

Ірина Захарків

Їх Ексцеленції о. Протоархимандрит
ІДОНІСІЙ ЛЯХОВИЧ ЧСВВ
та Владика
ЄФРЕМ КРИВИЙ ЧСВВ
висловили свої оцінки про книигу

„ІРИНА ЗАХАРКІВ – ЗІБРАНІ ТВОРИ"

PADRI BASILIANI
VIA S. GIOSAFAT, 8 - (Piazza S. Prisca)
00153 ROMA - ITALIA
TEL. 06.57.80.362
FAX. 06.57.43.563

Рим, 07-го жовтня 1999 р.

Слава Ісусу Христу!

Вельмишановна Пані Ірино! ЗАХАРКІВ

Хочу Вам подякувати за милі зустрічі в Дітройті, а особливо в Вашій резиденції. Спомин залишиться на завжди! Передав Вашого листа о. І. Патрилові і він дуже втішився тим, коли я сказав йому, що його портрет вперше мені впав в очі, тоді як я увійшов до Вашого помешкання.

Мою подорож по Америці та Канаді відбув точно за графіком, без яких більших проблем. З поворотом до Риму, ще в літаку, сильно постановляв, що буду тихо сидіти в дома бодай до березня 2000 року, а там на мене вже чекали дві непередбачені подорожі до Німеччини та до Мадярщини. Чи не циганське життя!?

Хочу Вам подякувати за все добро, особливо за фонди що Ви вклали для виховання наших василіянських новиків і студентів. Насправді величне і благородне Ваше діло!

Вашу книжку ми вислемо до бібліотеки нашого в Студійному Домі в Куритибі. Варта, щоб Ваш цінний твір був у цьому Інституті в Бразилії,, а в римській бібліотеці залишиться книжка подарована о. Ісидорові.

Бажаю Вам кріпкого здоров'я та обильного Божого благословення і всього добра.

Остаюсь з милим спомином,

У Христі,

о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ
Протоархимандрит

КУРИТИБСЬКА УКРАЇНСЬКА ЄПАРХІЯ СВ. ІВАНА ХРИСТИТЕЛЯ
RUA MARANHÃO, 1200 - CAIXA POSTAL, 8859 - FONES (041)329-7163 - FAX: (041)329-2375
ÁGUA VERDE 80611-970 - CURITIBA - PARANÁ - BRASIL

Куритиба, 06-го черня 2000 Св.Р.

Ч

Вельмиповажана
п-і Журналістка Ірина Захарків
Варрен, МІ., США.-

Слава Ісусу Христу!

Вельмиповажана п-і Ірино,

з братнього серця складаю Вам подяку за ласкаво надісланий в дарунку та з окремим присвяченням прецінний примірник "ЗІБРАНИХ ТВОРІВ" Вашого авторства. Це, справді, прекрасна коронка навіяна і наскрізь просякнута істинним духом Євангелії і духом любови своєї Церкви і свого Народу зі своїм тернистим шляхом. Прийміть вислови щирих ґратуляцій. Любуюся і насолоджуюсь особливо Вашим поетичним полетом. Таким вже я від першої шкільної лавки. Хай Ваше серце наповняється великою радістю і вдоволенням з виконаної вельмихосенної релігійно-культурної праці.

Дякую, рівно ж, за благосердний дар любови в висоті 100,- ам. доларів. Відслужу одну Службу Божу за бл. п. Вашого незабутнього мужа Остапа, а другу в Вашім особистім намірені. Хай Боже благословення простягається над Вами, а боговгодну душу Покійного мужа Остапа хай Всемилостивий Господь увінчає вічним щастям і славою в небесних оселях.

Сердечно вітаю, бажаю Вам р"ясноти небесних ласк і поручаю св. Покрову Б. Матері.

З Арх. благословенням

+ Єфрем В. Кривий чсвв.
Куритибський Єпарх

П.С.- В залученні подаю адресу п. Володимира Кульчинського.

Щирі вітання
і найкращі побажання
інж.
Михайлові Комічакові
та
українській радіопрограмі
у Піттсбурґу
з нагоди відзначення
50-літнього
існування та відданої праці
для української громади.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ДЕПАРТАМЕНТ РОЗВАГ МІСТА ФІЛЯДЕЛЬФІЇ
та
УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ МЕТРОПОЛІТАЛЬНОЇ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

запрошують всіх на

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ
МУЗИКИ, СПІВУ Й ТАНЦЮ
„ГОМІН УКРАЇНИ"

який відбудеться

в п'ятницю, 18 серпня 2000 р., о год. 8-ій веч.

в АМФІТЕАТРІ

ROBIN HOOD DELL EAST

Ridge Ave. at 33rd and Dauphin Streets
in Philadelphia's Fairmount Park

Фестиваль присвячений
НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

В ПРОГРАМІ:
АННА КОВАЛКО – сопрано (перший виступ в Америці)
МИРОСЛАВ СКОРИК – композитор, пієніст
ВОЛОДИМИР ВИННИЦЬКИЙ – концертовий пієніст, лавреат міжнародних конкурсів
ОЛЕГ ЧМИР – баритон, соліст Львівської Опери
УКРАЇНСЬКИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ БАЛЕТ
УКРАЇНСЬКИЙ ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ „ВОЛОШКИ"

ОРИСЯ ГЕВКА – ведуча програмою

Вступ на концерт – вільний

До численної участи запрошує українську громаду та всіх мешканців міста Філядельфії та околиці

КОМІТЕТ

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

• РОЗШУКИ •

Родичі Наумчик Параскевії Сергіївни (родом з Волині, Україна) просять відгукнутися тих, хто щось знає про померлого в 50-их роках **НАУМЧИКА ПЕТРА СЕРГІЙОВИЧА**, що мешкав в Дітройті.
Київ , 03150, вул. Горького, 99 кв. 22.

Брат з України пошукує в Америці **ПЕТРА ГОРБОВОГО**, адреса якого була: **Peter Horbowy, 1220 N. Mitchell St., Arlington Hts., IL. 60010.** Нове місце проживання в околиці Вашінгтону. Будь ласка відгукніться на тел.: **(303) 423-1738**

В липні цього року – сторіччя від народження Байди Володимира Федоровича (родом з Волині, Україна). Нащадків козацького роду просимо відгукнутися для спілкування.
Київ, тел.:+ 380 44 268-38-68
Ліда Байда

• ДО ВИНАЙМУ •

Гарні мешкання в мотелі (400 дол. на тиждень), охолодження, килими, безкоштовна кабльова телевізія, добре уряджена кухня, лазничка покрита кафлем, душ, близько церков. Одна хвилина до моря. **113-115 E. Crocus Rd., Wildwood Crest, NJ 08266.**
Tel.: 609 522-9031

ПРИМІЩЕННЯ при головній вулиці Мейплвуду, Н.Дж., партер (коло 750 sq. ft.) можливість уживання пивниці, приватне паркування, підходить на бюро для лікаря, адвоката, різних агенцій: висилка пачок, продаж нерухомостей (Real Estate, Travel, Accounting), 1703 Springfield Ave., Maplewood, NJ.
(973) 761-5800 or **(973) 762-9379**

Richmond Hill – студіо, для 1 або 2 студентів (ок), близько Мангеттену. Ціна до узгіднення. Телефонувати вечором
1-718 441-0986

• РІЗНЕ •

Традиційне, українське, народне печиво „КОРОВАЙ" виготовляю за домовленням.
Тел. 1(718) 441-0986 веч.

• ПРАЦЯ •

Праця для жінки віком 50+ або менше прибирання та інша домашня поміч, 5 днів в тижні. Може бути із замешканням або без. Ціна до узгіднення.
Тел.: 732 583-4537
після 5-ої веч.

Пошукуємо мужчину до опіки старшого чоловіка в околиці Нью-Йорку. Просимо тел.
914 413-5052
залишити ім'я та номер телефону

Дівчина з України, 24 р., медсестра, шукає працю з догляду за людьми похилого віку або виховання дітей в українських родинах.
Тел.: 1-718 934-5976, після 5-ої веч.

Пошукую інтелігентну особу для товариства і помочі, яка провадить авто і любить звірят.
Тел.: 973 471-2275

• НА ПРОДАЖ •

Односпальневий апартмент в українському селі Somerset. Ціна 72,000 дол.
Тел.: (415) 922-4653 чи (415) 515-6187

В Кергонксоні, недалеко від Союзівки, продається дім з гаражем на 2 акрах землі в гарній дільниці. Ціна знижена до 99,500 дол.
Тел. 914 626-5152

Продається 14 акрів землі, частинно з лісом, близько Союзівки. Ціна 55,000 дол.
Тел.: 914 626-5687

Продається двокімнатна квартира в м. Києві (Дарниця). Ціна поміркована.
Тел.: 202 518-7694

Недалеко від Союзівки і СУМу на продаж 49 акрів землі. 18-кімнатний, двоповерховий будинок, гараж для одного авта і п'ять невеликих будівель. Обмежений доступ до невеликої частини озера з правом ловити рибу. Ціна 190,000 дол. .
Тел.: 914 647-8134

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ **„Свобода"** ❑ **„The Ukrainian Weekly"**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА ПАВЛІВ член УНС Відд. 39. Помер 30 березня 2000 р. на 83-му році життя. Нар. в 1917 р. в Україні. Членом УНС став в 1972 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, дочку Анну, двох синів Тараса і Андрія та п'ять внуків. Похорон відбувся 4 квітня 2000 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ҐАЛАН член УНС Відд. 358 Т-ва Львів в Пармі, Огайо. Помер 26 квітня 2000 р. на 78-му році життя. Нар. в 1922 р. в Україні. Залишив у глибокому смутку дружину Емілію, дочку Орисю, синів Олександра і Тараса, внуків. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ФІЛІПС член УНС Відд. 282. Помер 24 квітня 2000 р. на 93-му році життя. Нар. в 1906 р. у Вілкс-Беррі, Па. Членом УНС став в 1923 р. Залишив у глибокому смутку дочку Джин. Похорон відбувся 28 квітня 2000 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Plymouth, PA.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИКОЛА КОРНУТЯК член УНС Відд. 131 Т-ва ім. А. Шептицького в Чикаго. Помер 25 квітня 2000 р. на 75-му році життя. Нар. в 1924 р. в с. Шандрівці, Україна. Членом УНС став в 1952 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ніну і прибраного сина Стефана. Похорон відбувся 28 квітня 2000 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЗІНОВІЯ ШЕВЧУК член УНС Відд. 292. Померла 18 березня 2000 р. на 69-му році життя. Нар. в 1930 р. в Трускавці, Україна. Залишила в глибокому смутку сина Стефана і дочку Галину. Похорон відбувся 21 березня 2000 р. на цвинтарі Forest Hills в Ann Arbor, MI.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МИКОЛА РУДЕНКО член УНС Відд. 6 Т-ва ім. Т. Шевченка. Помер 17 квітня 2000 р. на 85-му році життя. Нар. в 1915 р. в Україні. Залишив у глибокому смутку дружину Катерину, синів Петра і Михайла, дочок Галину та Ірину і п'ять внуків. Похорон відбувся 19 квітня 2000 р. на цвинтарі Mouth Hope в Hasting on Hudson, NY.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АНАСТАЗІЯ БОРОДІЙ член УНС Відд. 367 Т-ва ім. Запорозька Січ в Рочестері, Н.Й. Померла 22 травня 2000 р. на 80-му році життя. Нар. в 1919 р. в Україні. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила в глибокому смутку сина Мирона, внуків і правнуків. Похорон відбувся 24 травня 2000 р. на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ТОМАС БУРКА член УНС Відд. 422 Т-ва С. Петлюри у Філядельфії, Па. Помер 2 травня 2000 р. на 78-му році життя. Нар. в 1921 р. в с. Вороблик, Україна. Членом УНС став в 1982 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ірену Бурку. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АННА КУРАЧ член УНС Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставн, Огайо. Померла 22 травня 2000 р. на 89-му році життя. Нар. в 1910 р. у Вілкс-Беррі, Па. Членом УНС стала в 1956 р. Залишила в глибокому смутку сина, двох братів і внучку. Похорон відбувся 25 травня 2000 р. на Calvary Cemetery у Youngstown, OH.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР МИЧАК член УНС Відд. 452 в E. Chicago, IN. Помер 14 травня 2000 р. на 93-му році життя. Нар. в 1907 р. в Бориславі, Україна. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію Мичак. Похорон відбувся 18 травня 2000 р. на Saint Nicholas Cemetery в Чикаго, Іл.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ІЛЬКО ДУДА член УНС Відд. 163 Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па. Помер 5 березня 2000 р, на 85-му році життя. Нар. в 1914 р. в Україні. Членом УНС став в 1960 р. Залишив у глибокому смутку дружину Катерину, сина Юрія, дочку Александру і внуків. Похорон відбувся 9 березня 2000 р. на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 14 вересня 1999 р. несподівано відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУНЬО, ВУЙКО і СТРИЙКО

бл. п.

ЙОАН-ІВАН РАКОЧИЙ

Цією дорогою висловлюємо щиру подяку всім, що зложили нам вислови співчуття усно чи письмово, жертвували на Служби Божі, на добродійні цілі та прислали квіти.

Особливу подяку пересилаємо для о. монс. Якова Мельника, пароха церкви Благовіщення Пречистої Діви Марії в Мелровз Парк у Філядельфії, за уділення св. Тайни Єлеопомазання вдома, за участь в Парастасі і Панахиді та відправлення Служби Божої в 40-ий день смерти бл. п. Йоана-Івана.

Щиро дякуємо о. Ярославові Курпякові, парохові церкви Царя Христа на Найставні у Філядельфії, де Покійний був парафіянином, за відслужження Парастасу, Служби Божої з дуже гарною проповіддю, за довершення останніх похоронних обрядів на цвинтарі та участь у тризні.

Дякуємо також Нестерові Кизимишинові за дуже гарний спів під час похоронів та паламареві Василеві Хромякові за поміч під час похоронних обрядів.

Щира подяка рідним, ближчим і дальшим, які приїхали з Фльориди, Айдаго, Нью-Йорку, Нью-Джерзі та Анаполіс, щоби в останнє попрощати дорогого вуйка і стрийка.

Невимовно вдячні всім приятелям, сусідам та знайомим, що прийшли віддати шану і попрощати Покійного у вічність, зокрема дякуємо пр. д-р Мирославові Лабунці за гарний сусідський спомин про Покійного під час тризни.

Із глибини серця дякуємо пп. побратимам-дивізійникам, які прийшли з прапором попрощати і віддати останній військовий салют побратимові по зброї покійному Йоанові-Іванові.

Зокрема щира подяка для Степана Іванка, голови станиці Дивізійників у Філядельфії за дуже гарне прощальне слово.

Також щиро дякуємо Степанові Гавришеві, який у своїй промові попрощав Покійного, як довголітнього члена і секретаря 105 Відділу Українського Народного Союзу у Філядельфії.

Дуже вдячні паням-членкам 43 Відділу Союзу Українок у Філядельфії за вислови співчуття та участь у похоронах.

Щиро дякуємо панам, які несли домовину: Ярославові Федунові, Юрієві і Андрієві Телепкам, Яркові Левицькому, Михасеві Кострицькому і Яремі Ракочому.

Дуже дякуємо за квіти, які прислали Юрій, Ярина, Роксоляна і Андрій Телепки, Neuro-Ophthamology Associates-Wills Eye Hospital, Parkview Hospital-Medical Office, i Deleware Valley Eye Care Corp.

Похоронному заведенню Насевича наша подяка за взірцеве переведення похорону.

Син Ярема подякував всім присутнім, що взяли участь у Парастасі і Панахиді і в останнє попрощав батька при відкритій домовині, закінчуючи словами: „Спи спокійно, наш Найдорожчий, Ти чесно сповняв свій обов'язок супроти Бога, України і своєї улюбленої родини. Незабутнім у наших серцях залишишся Ти на наше ціле життя. Вічна Тобі пам'ять!"

<u>НА СЛУЖБИ БОЖІ жертвували:</u>

Стефанія Ракоча, Оксана Горaєцька, Степан Гавриш, Юрій і Ярина Телепки, Юліян і Галина Головчаки, Марія Леськів, Туня і Тед Шатинські, д-р Александер і Іванна Білики, Михайло і Роксоляна Луціви, Уляна Федорійчук, Кароля і Ярослав Федорійчуки, Анна і д-р Роман Максимовичі, Марія Куземська, Марія Данилів, Стефанія Іванчук, Лідія Стасюк, Ореста Федун, Володимир, Ольга і Стефанія Терелецькі, д-р Іван і Іванна Чировські.

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ бл. п. ЙОАНА-ІВАНА

були відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

у Філядельфії, в Нью-Йорку, в Гантері, в Торонто, на Фльориді, у Львові і в Оттаві, за що щиросердечно дякуємо о. д-рові Андрієві Чировському.

<u>НА ДИТЯЧИЙ СИРОТИНЕЦЬ ч. 2 у ЛЬВОВІ зложили пожертви:</u>

по	100 дол.	Стефанія Ракоча з родиною, Христя і Роман Лазорі з родиною, Юрій і Ярина Телепки з родиною, Prime care System;
по	50	д-р Мирослав Лабунька, Мотря і Давид Вотерс, Зорян і Галина Дубенки, Дарія і Юрій Цвілі, Люба і Богдан Пендзеї з родиною;
по	25	Оля Павлишин, Наталка Крайник, Юліян і Галина Головчаки, Віра Пак, Доріян і Ростислава Ласовські, Омелян Ортинський з родиною, Богдан і Стефанія Макухи, інж. Нестор Ходновський;
по	20	Ігор і Соня Конрад, Каролина Конрад, George & Stella Garris;
	15	George Hermann;
	10	Bee Manilow Family.
Разом		935.00 дол.

<u>НА УКРАЇНСЬКУ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ в СТРУСОВІ в пам'ять Покійного пожертвували:</u>

	250 дол.	Адріян і Лиліян Іванчуки;
	75	Ірена Іванчук-Петрі з дітьми;
по	50	Ярослав і Люба Федуни, Лідія Стасюк, Каролина Конрад, Стефанія Ракоча;
	30	Стефанія Іванчук;
по	25	Андрій Федун, Ореста Федун, Наталка і Стефан Войціцькі.

<u>НА СУСПІЛЬНУ СЛУЖБУ КОМБАТАНТІВ:</u>

100 дол.	Стефанія Ракоча з родиною;
25	Мотря і Давид Вотерс;
20	Ігор Конрад з родиною;
10	Марія Леськів.

<u>НА БРОДИ-ЛЕВ:</u>

	50 дол.	Юрій і Ярина Телепки;
по	25	Петро і Марія Кондрати, Богдан і Теофілія Артимишини, д-р Олександер і Іванна Білики, Степан Гавриш від Філядельфійської Округи УНСоюзу;
	10	Михайло Білик.

<u>НА УКРАЇНСЬКИЙ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІЙ ЦЕНТР у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ в пам'ять Покійного пожертвували:</u>

по 100 дол. Стефанія Ракоча з родиною, Христина Ракоча з родиною.

<u>НА МУЗЕЙ БЛАЖЕННІШОГО о. ЙОСИФА СЛІПОГО в селі Заздрість:</u>

100 дол. Стефанія Ракоча з родиною.

Зібрані пожертви в сумі 2,180 дол. передано по призначенню відповідним установам, а на сиротинець у Львові вислано готівку, яку управа сиротинця призначила на закуп харчів, одежі і ліків для дітей. Ми одержали подяку для всіх шановних жертводавців, а від нас глибокий Вам уклін і хай Всевишній винагородить Вас за Ваші добрі серця.

Дружина – СТЕФАНІЯ РАКОЧА
діти – ЯРЕМА і ХРИСТЯ з їхніми родинами

Ділимося сумною вісткою, що 30 червня 2000 р. відійшла у вічність

бл. п.

ОЛЬГА ПІЛАТ

нар. в с. Дегова, 12 серпня 1919 р.

ПАРАСТАС відбувся в неділю, 2 липня 2000 р. в похоронному заведенні H.B. Humiston в Кергонксоні, Н.Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок, 3 липня 2000 р. в церкві св. Тройці в Кергонксоні, а відтак на цвинтар Rural Cemetery в Покіпсі, Н. Й.

В глибокому смутку залишилися:

чоловік	– ІВАН
сестри	– АННА ЧЕЧІЛЬ з родиною
	– ГАЛИНА КОЛОДІЙ з родиною
брат	– ВАСИЛЬ ПІЛОВАРЧИН
тета	– МАРІЯ ОРШУЛЯК з чоловіком
кузинка	– ЛЕСЯ ОРЛЯН з родиною
племінники	– ОЛЬГА і ЯРОСЛАВ ПІЛОВАРЧИНИ

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів чоловік просить складати пожертви для наймолодших школярів України (на молоко і булочки) UNWLA Inc. 108 Second Ave., New York, NY 10003.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього
БАТЬКА, ДІДУНЯ, ПРАДІДУНЯ, ВУЙКА, ШВАҐРА і ТЕСТЯ

бл. п.

мґр прав

АТАНАЗІЯ СВАРИЧЕВСЬКОГО

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

<u>в п'ятницю, 4 серпня 2000 р.</u>

в церквах:

св. Володимира, Гемпстед, Н.Й., о год. 9-ій ранку;
Успення Пресвятої Богородиці, Перт Амбой, Н. Дж., о год. 7:30 ранку;
св. Миколая, Пассейк, Н.Дж.;
св. Анни, Ворінгтон, Па.;
Середна Церква, Тернопіль, Україна;
Успення Пресвятої Богородиці, Тернопіль, Україна;
Преображенська, Львів, Україна;
Залісся, Україна;
Надвірна, Україна.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

ДІТИ з РОДИНАМИ,
БЛИЖЧА і ДАЛЬША РОДИНА
в ЗСА та в Україні

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 1 квітня 2000 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий БАТЬКО, БРАТ і ДІДУНЬО

бл. п.

мґр БОГДАН ПЕРФЕЦЬКИЙ

Складаємо сердечну подяку всій родині, приятелям, друзям та колишнім учням Покійного, які прибули на похоронні відправи і віддали останню пошану і прислугу нашому найдорожчому батькові. Ласкаво дякуємо всім, які надіслали вислови співчуття, квіти та вінки, замовлені Служби Божі, та щедрі дари на сироти в Україні через Союз Українок Америки, та в Канаді на Канадський фонд дітям Чорнобиля.

Наша глибока подяка належиться о. деканові Якову Мельникові, парохові церкви Благовіщення, за уділення найсвятіших тайн Покійному і за всі похоронні відправи у Філядельфії. Щиро дякуємо о. Вікторові Бек за відправлення Панахиди над могилою на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Ми глибоко вдячні слідуючим особам за теплі слова і спогади про Покійного над домовиною і на тризні: голові відділу УМІ у Філядельфії мґр Лесі Рудий Пенкальській, президентові УМІ проф. Таїсі Богданській та д-рові Юрієві Стефанівському. Рівнож щиро дякуємо Зірці та Ігореві Боднарам за допомогу у влаштуванні тризни.

Дякуємо нижче поданим жертводавцям, які зложили пожертви і квіти.

КВІТИ:
д-р М., Ю. і Ш. Дицьо, М. і В. Дицьо, Т. і С. Гарві, М. і Д. Нювенгавс, В. і Т. Нювенгавс, М., Л., А. і У. Перфецькі, Б. і Л. Тровато, Відділ Іноземних Мов університету Ля Саль та Український Музичний Інститут, відділ у Філядельфії.

НА СЛУЖБИ БОЖІ:
І. Мельник-Гаврилюк, Дж. Гарві, С. Гарві, А. Кульба, Х. Кульба, М. Лабунька, Л. і Р. Лікай, Т. і С. МекКенні, С. і Е. Новаківські, д-р Х. Ракоча, Б. і Х. Сеник, К. Шілс, М. Харина, д-р Я. і М. Яримович, Т. і В. Нювенгавс.

НА СИРОТИ в УКРАЇНІ – через СУА, Інк.:

300 дол. Ю. і Х. Перфецькі;
по 100 Ю.Л., А. Дж., В. і Л. Базарко, Н. і М., Базарко, д-р М., Ю. і Ш. Дицьо, М. і В. Дицьо, Т. і С. Гарві, О. Ґной, В. і Д. Кульба, І. і Т. Кравців та Ж. Скальська, М. і Д. Нювенгавс, І. Прокопишин, д-р Я. і С. Рожанковські, Х. і Б. Сеник;
по 50 Р. і В. Андрейчик, Д. Базарко, А. і І. Білик, І. і З. Боднар, М. і І. Гилл, С. і Т. Головнич, Р. і Л. Книш, М. Ковальчук, Н. Кравців, Д. і С. МекКей, д-р Х. Ракоча, д-р Ю. і д-р Л. Стефанівські, Б. і М. Татунчак, Т. і Т. Шатинські;
по 30 А. Книш, А. Пак-Ковар і В. Ковар, І. і Л. Пак;
по 25 Т. Богданська, Л. і М. Бугай, П. і О. Гевка, О. Лобачевська А. і М. Рудакевич, Ю. і П. Савчак, М. Цісик, Р. і М. Циган;
по 20 Т. і М. Угорчак.

В Канаді зложено канадськими долярами:
НА КАНАДСЬКИЙ ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ:
по 250 дол. COSBID CLUB, Л. і М. Перфецькі.

НА СИРОТИ в УКРАЇНІ через СУА Інк.:
50 дол. В. Федорович.

Вдячні син ЮРІЙ з дружиною ХРИСТИНОЮ

ПОДЯКА

10 липня 1999 р. відійшов у вічність

св. п.

д-р мед.

ІВАН МАКАРЕВИЧ

В першу річницю смерти родина хоче подякувати всім за молитви та сердечні слова співчуття. Зокрема за глибокі змістом листи від Єпископа Інокентія Лотоцького і Єпископа Василя Лостена.

Дякуємо о. Христофорові Войтині, протоігуменові Чину св. Василія Великого, о. Патрикієві Пащакові, вікарієві Стемфордської дієцезії, парохові св. Юра в Нью-Йорку, о. Пилипові Сандрикові, парохові церкви Чесного Хреста в Асто-рії і о. Кирилові Іщукові за проведення похоронних відправ і за прощальні слова.

Рівнож родина дякує приятелям та знайомим за щедрі датки на наступні доб-родійні цілі:

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ЧЕСНОГО ХРЕСТА, Асторія, Н.Й. одержала в пожертвах суму 610 дол.
зложили:
Марія Абрамюк, Богдан і Христина Бейгери, Г. Бобеляк, М. Бобяк, Ірена Букоємська, Джордж і Марина Василенюки, Ірена Волосенко, Катерина Гайова, Осип і Марія Галатини, Маруся і Юрій Галущинські, Рената і Володимир Ганчуки, Стефа Ганчук, д-р Юліян і Оля Гної, Джордж і Ольга Диби, Томас Ключковський, родина Ковалів, К. Констанкович, Ю. Криса, Люба і Генрі Кувери, Террі Лосілент, А. Ликтей, Оксана Луцька, д-р Ігор і Леся Магуни, Наталія Макаревич з родиною, родина Нодяношів, Марта Олійник, Микола і Марія Панчаки, Емілія Ройовська, д-р Іван і Стефа Сєранти, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, Розалія Стадник, Марія і Юрій Стеці, І. Худик, Юстина Цвіль, Анна Яковів.

КВІТИ ДО ПОХОРОННОЇ ЗАЛІ прислали:
Ірена і Ярослав Дармограї, д-р Надія Кмета з родиною, Тереза Охранчук, п-во Чой з родиною.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА, Н.Й. – 450 дол.
зложили:
д-р Володимир Пушкар, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, д-р Михайло і Роксоляна Яримовичі.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА, Торонто, Канада – 100 дол.
зложили:
Богданна і Ігор Чуми.

ФУНДАЦІЯ ПРИЯТЕЛІВ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНИ, Мейплвуд, Н. Дж. – 100 дол.
зложили:
Ірена і д-р Павло Джулі.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ, Мюнхен/Н.Й. – 25 дол.
зложила:
Ірена Мороз.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ, Н.Й. – 175 дол.
зложили:
Звенислава Брикович, Ксеня Кузьмич, Оксана Лобачевська, Ростислав і Галина Ратичі.

ЦЕРКВА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ, ГАНТЕР, Н.Й. – 4,160 дол.
зложили:
Володимир Барагура, Андрій і Катерина Буки, Тетяна Бутович, д-р Ігор і Марта Воєвідки, Володимира і д-р Зеновій Гіль зі сином Ігорем, Борис Дурбак, Розалія Дубей зі сином Михайлом, Ігор і Христина Дякунчаки, Дарія Каранович, Іка і Хозе Касанови, Роман і Оля Кобрини зі сином Романом мол., Олена Кокодинська, Валентина Кузьмич, Маріян і Іванна Коці, Теофіль і Іванна Кулики, Любомир Лампіка, Володимир Левицький, Ярослав і Алла Лешки з родиною, Стефан і Тоня Льорхи, Наталія Макаревич з родиною, Ірена Мороз, Дарія Пасічняк, Евгенія Плескачевська, Михайло і Христина Ринасевичі із родиною, Зеновія Сидорак, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, д-р Ігор і Наталія Соневицькі, І. і Х. Станьки, Богдан Стеців, Марія Терех, Михайло і Дарія Цибульські, Олена і Володимир Шиприкевичі.

ПЛАСТ В УКРАЇНІ – 50 дол.
зложили:
Евстахія Гойдиш, Мотря Мілянич.

ДУХОВНА СЕМІНАРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ДІЄЦЕЗІЇ в Стемфорді, Конн. – 1,000 дол.
зложила:
Наталія Макаревич з родиною.

ДУХОВНА СЕМІНАРІЯ при МОНАСТИРІ СВ. ЙОСАФАТА, ЧСВВ, Ґлен Ков, Н.Й. – 1,000 дол.
зложила:
Наталія Макаревич з родиною.

З глибокою вдячністю:

дружина – НАТАЛІЯ
донька – ОКСАНА СИДОРАК з мужем ЯРОСЛАВОМ і синами: АНДРІЄМ з дружиною КИМ і РОМАНОМ
син – БОГДАН МАКАРЕВИЧ з дружиною ЛІДОЮ і дітьми АЛЕКСАНДРОМ, КОНСТАНТИНОМ з дружиною АННЕТОЮ, МОТРІЄЮ з мужем РОМАНОМ БЕЙҐЕРОМ і ЮСТИНОМ

За можливі пропущення заздалегідь вибачаємося.

Замість окремих особистих подяк родина складає 500 дол. на допомогу сиротинцям в Україні, Orphans Aid Society, 129 Ridge Rd., Douglaston, NY 11363.

З болем серця ділимося сумною вісткою, з усіми друзями, що в п'ятницю, 21 липня 2000 р. несподівано відійшла з цього світу на сильний удар серця моя старша доня

бл. п.

паніматка

АРІЯДНА КУЛІШ

на 60-му році свого трудолюбивого життя. Вона була учителькою мистецтва в Hudson, NY

ПАРАСТАС відправив о. протоієрей Богдан Калинюк у вівторок, 25 липня 2000 р., а в середу 26 липня відбувся чин похорону в церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишилися:
дочка – АНДРІЙКА
тато – о. протопресвітер Т. ФОРОСТІЙ
брат – ЗЕНОН з дружиною ВУЛЕЮ
сестра – ЛІДА з чоловіком д-ром ЙОСИФОМ БОГЕНОМ
стрийко – МИХАЙЛО з дружиною
внуки – ТЕОДОР, АЛЕКСА, АЛИССА і СТЕФА
кузен – д-р ОЛЕГ ДУБРОВСЬКИЙ з дружиною
та численна родина в Україні.

Вічна їй пам'ять!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ „РОГАТИНЩИНА" ділиться сумною вісткою з усіма рогатинцями, що у вівторок, 13 червня 2000 р., на 74-му році життя (уроджений 28 травня 1926 р. в Пукові) несподівано відійшов у вічність

св. п.

БОГДАН БАНДУРА

Директор української гімназії ім. Володимира Великого в Рогатині з 1991 до 1997 років

і на 71-му році життя (уроджена 12 лютого 1929 р. в Данильчі) дружина покійного

св. п.

ЛЮБА БАНДУРА
з дому ГРИВНАК

померла в четвер, 15 червня 2000р. учителька і голова Союзу Українок в Пукові.

ПОХОРОНИ відбулися 16 червня 2000 р., в селі Пуків, Рогатинського району.

Дітям і родині складаємо щирі співчуття.

В їх пам'ять просимо складати пожертви на українську гімназію в Рогатині на адресу:
Self Reliance (NY) F.C.U
108 Second Avenue, New York, NY 10003-8392
Attn.: J. Oberyszyn
Чеки виписувати: Rohatynshchyna-Bandura

Ділимося сумною вісткою, що 18 липня 2000 р. в шпиталі Cedar Grove після довгої недуги відійшов у вічність наш БРАТ, СТРИЙКО і КУЗЕН

бл. п.

ІГОР ОЛЕСНИЦЬКИЙ

нар. 1927 р. в Станіславові

ПАНАХИДА відбулася 20 липня 2000 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 21 липня 2000 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак тіло було перевезене і поховане на Evergreen Cemetery, Hillside, NJ.

Залишив в глибокому смутку:
брата – ЮРІЯ ОЛЕСНИЦЬКОГО з дружиною ЛЮЦИНОЮ
братанків – МАРКА ОЛЕСНИЦЬКОГО з родиною
– НЕСТОРА ОЛЕСНИЦЬКОГО з родиною
– ТАРАСА ОЛЕСНИЦЬКОГО з родиною
– ЛЮБОДАРА ОЛЕСНИЦЬКОГО з родиною
– МИРОНА ОЛЕСНИЦЬКОГО з родиною
– АЛЕКСАНДРА ОЛЕСНИЦЬКОГО
братанниць – МАРУСЮ ПАВЛИШИН з родиною
– АНЕТУ ПУОРО з родиною

Вічна йому пам'ять!

Замість квітів родина просить давати датки на школу при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

Шановні читачі,

за добрим звичаєм "Свобода" вміщує посмертні згадки, часто із світлинами, про тих, що відійшли. Такі публікації є не тільки останньою даниною покійному, вони посилюють зв'язок між поколіннями української імміграції, а крім того часто служать джерелом історичних досліджень.
Наш тижневик не бере плати за вміщення таких споминів і світлин. Проте суворі обставини редакційного життя, коли щораз дорожчими стають папір, обладнання, зв'язок і друкарні, змушують нас нагадати громаді про добрий звичай пожертв на пресовий фонд. Такі пожертви, надіслані чеком на адресу "Свободи" разом із споминами про дорогих людей, стануть найкращим підтвердженням реального піклування кожного добродія про нашу спільну українську справу, виразником якої прагне бути тижневик "Свобода".

В некролозі бл. п. мгр прав АТАНАЗІЯ СВАРИЧЕВСЬКОГО з дня 7 липня 2000 р., ч. 27 має бути: „в глибокому смутку залишені: донька – УЛЯНА, вдова по св. п. Анатолеві Вовкові..."

В некролозі бл. п. МАРІЯ КРОТЮК з дому КАЧИНСЬКА, ч. 28 з 14 липня 2000 р., має бути бл. п. МАРІЯ КРОТЮК „ГАЛКА".

В ДРУГУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, ТАТА і ДІДУСЯ

св. п.

ВОЛОДИМИРА ФЕДОРІВА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

29 липня 2000 р.
в церкві Христа Царя в Бостоні;

7 серпня 2000 р.
в Зарваниці, Україна.

Рідних, приятелів і знайомих про молитви за душу Покійного просять:

дружина – КСЕНЯ
дочки – ІРИНА з мужем ТОМОМ
– МАРІЙКА
внуки – ПЕТРО, ЛІЄН, НАТАЛКА

Ділимося сумною вісткою, що 28 травня 2000 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА і ШВАҐЕРКА

бл. п.

ПАВЛЯ ЗУБАЛЬСЬКА
з дому ГАЛЬО

нар. 27 лютого 1911 р. в Хирові, Старосамбірського району, в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 червня 2000 р. в церкві Непорочного Зачаття в Дітройті.

У глибокому смутку залишилися:
доньки – ВІРА
– ЯРА
син – БОГДАН
сестра – РУЗЯ
сестрінки – ВІРА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ і дітьми ОЛЕЮ і ГАЛЕЮ
– НАДЯ з чоловіком ІВАНОМ і дітьми ОКСАНОЮ, ОЛЕЮ і ЯРИНОЮ
швагер – ТЕОФІЛЬ з дружиною ІВАНКОЮ і донькою НАДЕЮ з чоловіком ПЕТРОМ
швагерки – ІВАНКА з чоловіком ІВАНОМ
– ІРЕНА з дітьми ТАМАРОЮ з родиною ЄВОЮ з родиною ІРИКОМ, МАРЕКОМ, ДОРОТОЮ і ІВАННОЮ з родинами
– БРОНКА зі сином РОМАНОМ з родиною
двоюрідна сестра – ГАЛЯ
дружина двоюрідного брата – МАРІЯ з дітьми МАРІЄЮ і ІГОРЕМ

Вічна їй пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає